

BORILACKE DESTINE

BROJ 55

CENA 500 DINARA

NINJA

I VETAR JE REKAO SMRT

DEREK FINEGAN

I VETAR JE REKAO SMRT

SERIJA
Borilačke veštine

NINJA

Naslov romana:
I VETAR JE REKAO SMRT

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mica Trifunović

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir« — Čučak

© 1987. DEN PRESS

NINJA 55 — DECEMBAR 1987. GODINE. CENA 500 DIN.
Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo
i 714-250 prodaja, Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Mi-
lojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović Mi-
roslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica
Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mi-
jatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu
60811-620-16-257310-03292.

Derek Finegan

I VETAR JE REKAO SMRT

Sunce je naglo zašlo za planinu i temperatura se munjevito spustila za nekoliko stepeni, brzinom kojom su i senke zupčastih vrhova pojunile po pesku pustinje sakrivajući uža renu crvenu kuglu.

Čovek koji je teturao po pesku, dižući oblačiće prašine što ih vetar odmah raznosio, pade na koleno, pokušavajući da se osloni na dugi mač u koricama kojim se do tada pomagao kao štapom. Zaobljeni vrh skliznu po steni koja je provirila kroz pesak, izbacujući čoveka iz ravnoteže. Lagano, rezignirano, on se ispruži na levi bok, zatvarajući desnom šakom duboku ranu na grudima.

Košulja kakvi boje, čitava nje na desna strana, bila je vlažna i teška od krvi po kojoj je vetar naslagao sićušne čestice prašine, stvarajući lepljivu masu pod omlitavelim prstima čoveka.

Čak i laik bi odmah video da rana, sama po sebi ne naročito opasna, pre ili kasnije mora dovesti do fatalnog gubitka krvi.

Apsolutno mirovanje i transfuzija: te dve stvari za nekoliko sati bi iz osnova izmenile situaciju i dale ranjeniku velike izgleda da za manje od sedam dana napusti bolnicu.

Samo što ovde nije bilo nikakvog lekara, niti bolnice. U krugu od najmanje pedeset milja, možda i više. I ne samo to.

Nije bilo nikoga, sem prijatelja onoga koji je zadao tu ranu nekoliko sati ranije, prijatelja koji su tragali za ranjenikom, sprečavajući ga da bar mirovanjem pokuša da zaustavi krvarenje.

Priskakajući ranu okrvavljenom šakom, čovek sklopi oči, duboko dišući, iako je svaki u-

disaj morao nanositi pakleni bol. Usne su mu se bezglasno pomerale, kao da izgovara čarobne reči koje će ga preneti na neko bezbednije mesto i do neti mu toliko potrebnu pomoć.

Nije uspevao da se koncentriše na ranu, na raskinute krvne sudove kroz koje je, kap po kap, isticao njegov život. Iza zatvorenih kapaka, oči su se pomerale tamo i amo kao da pogledom prate hitre pokrete senki u gotovo potpunoj tami.

Senke?

Nemoguće.

To ne mogu biti one iste senke, ne... Kako bi mogle stići do ovog mesta preko mnogo godina vremena? I hiljada milja prostora?

Ipak...

Sklopljenih očiju, čovek duboko udahnu vazduh. Ne, nije se varao. Miris mesta koje je gotovo zaboravio prođe u nje gove nosnice. Miris drugog, vlažnijeg vazduha, ispunjenog svežinom hiljada cvetova trešnje.

Pod njim više nije oštri pesak, već asura na kojoj je zaspao ispred duge, niske zgrade u kojoj su spavali ostali. Noć će biti lepa, znao je, jedna od divnih prolećnih noći u Japa-

nu kada i vetar miluje umorno telo.

Takve noći ne bi smele kvartiti pretače senke koje klize među drvećem, nipošto...

Nije otvorio oči, ali su mu se prsti neprimetno stegli oko drške mača položenog pored asure. U tami i nema mnogo koristi od vida, učili su ga. Izoštren sluh sasvim je dovoljan da mu dočara položaj ljudi koje su bosa noge nosile po dubokoj travi.

Tamo je neko neoprezno do takao stablo napetom tetivom luka. Duboko u njemu nemo je urlao osećaj opasnosti, pokazujući mu u mozgu sliku čoveka koji kleči na jednom kolenu, stavljajući strelicu na za tagnutu stranu.

Tamo dvojica... na drugoj strani dvojica... I...

I samo još jedan, onaj što mu je luk u rukama. Njegovi koraci više se nisu čuli, jer su da kleči iza žbuna motreći kroz prostor među lišćem opruženu priliku na tremu.

Jednim skokom mogao se stvoriti u unutrašnjosti zgrade, potražiti zaklon, probuditi ostale koji će bez oklevanja isukati mačeve da bi mu pomogli.

Ne!

Znao je ko dolazi i zbog čega. Znao je čak i kako će njihov napad početi i odvijati se.

»Kada petorica napadaju jednoga«, mrmljao je sensei Tanaka jedva razgovetno kroz guštu sedu bradu, »postoji samo nekoliko načina za to, a najbolji od njih jeste...«

Njih petorica znali su tu lekciju, bez obzira što možda ni kada nisu videli senseija Tanaku. Razni nazivi za razne škole ninducia samo su oznake za onaj deo veštine kojem određeni učitelji daju prednost nad ostalima, reskirajući pri tom da zanemare neki važan element; u suštini, veština je samo jedna i postoji konačan broj strategija po kojima se majstori ninducia upravljaju, bez obzira na to iz koje škole potiču.

Njih četvorica izbili su u istom trenutku na travnjak oko zgrade, bešumno klizeći po travi. Drške katana, njihovih dugih samurajskih mačeva, štrčale su nad levim ramenom, sva kom je desna ruka lebdela u vazduhu, malo savijena, kao da raspolaže sopstvenim razumom. Odeveni u crne kostime od svile, sa kapuljačama koje su ostavljale samo uske proreze za oči, stizali su preko trave

nalik demonima iz starih japanskih legendi.

Znao je šta stežu njihovi prsti u desnoj ruci i smpljivo će kao poluzatvorenih očiju da im se ruke nadu nad glavom.

SADA!

Munjevitim, glatkim i gipkim pokretom on se uspravi na noge, podižući mač levom, a asura ispod sebe desnom rukom. Pravi trenutak za taj pokret bio je od odlučujuće važnosti; delić sekunde premalo, delić sekunde prekasno, svejedno — takva greška mogla mu je doneti samo smrt!

Ruke napadača upravo su dovršavale pokret koji ih je doveo do najviše tačke kada se on naglo uspravio, pokazujući im da nisu uspeli da ga iznenade. Podignuta asura potpuno zakloni njegovo telo, ali taj potez morao je izazvati samo prezirne smeške pod gustom svilom njihovih kapuljača.

Četiri šurikena zazujaše kroz noćni vazduh. Te užasne zvezde sa šest krakova oštih kao briač, bačene rukom ninde, na ovom rastojanju probijaju čak i tanji čelični oklop ili stablo mladog drveta. Asura koju je nespretni Zapadnjak digao pred sebe zaštitioće ga koliko i list one tanke hartije od koje se

prave prozori na tradicionalnim japanskim kućama!

Šum četiri pogotka slio se u ušima napadača u jedan jedini. Asura polete unazad, kao list nošen vetrom, ali...

Zapadnjak je stajao!

Nepovređen!

I sa isukanim mačem u rukama, puštajući da se mesečevi zraci odbijaju od njegove blistave oštrice od plemenitog čelika!

Stali su, sva četvorica, kao ukopani. Možda ipak ima istine u onim pričama da mladić sa Zapada, taj prljavi Amerikanac, poseduje veštinu kakvu njegovi japanski vršnjaci u školi nindžucua još nisu dostigli?

Da, to je istina, jer na licu osvetljenom mesečinom lebdi mu drski smešak, a svoj mač podigao je na karikirani pozdrav, koji je više izazivanje nego ono što treba da bude!

— Dobro došli, neprijatelji!
— govori on na japanskom u kojem se jedva zapaža strani naglasak. — Lepa noć za umiranje... a trava na ovom mestu rašće mnogo bujnija pošto je zalijem vašom krvlju!

Nisu odgovorili, naravno. Ni je ni očekivao da će odgovoriti...

Krenuli su zajedno, ukorak, ostavljajući između sebe prostor kojim će, ako to bude potrebno, projuriti strela petog napadača, još uvek skrivenog iza žbuna. Nisu mislili da će im on odista biti potreban, ali budala je svako ko sebi ne obezbedi i skriveni adut kojim može potući protivnikove karte ako se za to ukaže prilika!

Jedan jedini sliveni šum čelika po čeliku; još četiri oštrice zablistaše na mesečini.

Mladić sa trema se lakim skokom stvori na travi. Podignuti mač brzo je kružio nad njegovom glavom, opisujući blistave krugove.

Taj pokret, ma koliko izgledao slučajan, zaklonio ga je od strelca iza žbuna telom jednog od napadača. Ovaj je odmah zakoračio u stranu, otvarajući ponovo prostor za strelca, ali taj korak dovede ga u liniju kretanja njegovog suseda koji je takođe morao nešto da skrene, kvareći ravnomerni korak četvorke.

U tom trenutku mladić iz Amerike napade, hitrinom zvečarke koja pomalja glavu iz trave, zariva otrovne zube u neopreznu žrtvu i munjevito se povlači natrag. Njegov cilj bio je duet na levoj strani, jer druga dvojica na trenutak neće

biti opasni, pošto su im dva neoprezna koraka oduzela mogućnost da brzo pređu u napad.

Odskačio je od tla, pružajući pravo napred desnu ruku sa mačem. Znao je da ga ovi ljudi — iako ninđe — potcenjuju; da ne misle tako ne bi bilo ni razloga za ovaj iznenađni noćni napad i obračun sa mladićem sa Zapada koji je došao da bi drsko ukrao drevnu japansku veštinu.

Neće od njega očekivati jedan od najtežih udaraca mačem, onaj koji započinje napadom vrhom katana u koleno, a završava poprečnim udarcem po leđima protivnika koji hitro odskače unazad da bi izbegao pogodak.

Prednost takvog napada je i u tome što telo odvlači udesno, van domašaja drugog mača koji se već spuštao prema naizgled nezaštićenoj glavi; mana je što se na trenutak mora izložiti strelou iza žbuna, ali taj trenutak trajeće tako kratko da je rizik potpuno prihvatljiv.

Oštrica mača s mekim zvukom raseče sviku i mišiće na leđima najbližeg ninđe i kratko škripnu po kičmenim pršljama. Zamaš je bio tako snažan da se kičma pogođenog pre-

kide kao napeta tetiva luka. Gotovo u istom deliću sekunde mač drugog čoveka prozviđa pored glave mladića, gotovo mu dodirujući uho.

Drugi ninđa pokuša da u istom trenutku ponovo podigne mač, ponavljajući trik koji je stajao života njegovog druga, ali je Amerikanac bio na oprezu. Saginjući se da bi ga još uvek uspravno telo prvog napadača zaklonilo od strelca, on poprečno postavi svoj mač na putanju oštrice koja se munjevito pela prema njegovom trahu.

Zveket čelika o čelik, a onda tihi šum pada jednog mača u travu. Izbivši protivniku oružje iz ruku, Amerikanac se hitro obrte u mestu, podižući mač uspravno pred svoje lice i grudi. Pokret kojim je to izveo bio je munjevit i ekonomičan, jer je na svom putu vrh mača glatko prerezao vrat rano ružanog čoveka bacajući ga u travu preko njegovog mača.

Tri opasnosti stizale su brzom ekspresnom voza dvojica napadača sa desne strane u jurišu koji je protio da domese dva istovremena smrtonosna udarca; njegov oštri sluh jasno ču kako iza žbuna vibri-
ra zategnuta tetiva luka na

kojoj je strelica uperena u nje
govog srca.

Da li će biti vremena da...?

DA!

Stegao je dršku katana obe-
ma rukama i načinio njome je
dva priuetao pokret u trenu-
tku kada je crna munja streli-
ce izbila iz žbuna, sikući kao
razbesnela zmija.

Vrh strelice strahovitom sna-
gom pogodi sečivo mača, pos-
tavljeno pod takvim uglom da
ona mora skrenuti prema bli-
žem napadaču, onome ispod či-
je kapuljače već započinje kr-
ik trijumfa.

Da li je dobro procenio? Gre-
ška od jednog delića palca,
mikroskopska neravnina na vr-
hu strelice, nekontrolisani po-
kret prstiju koje stežu dršku
katane, sve to može ga u na-
rednom trenutku stajati živo-
ta!

Ne smanjujući brzinu, odbi-
jena od glatkog čelika, strelica
se strahovitom snagom zari u
grudi bližeg napadača, zausta-
vljajući ga u skoku, tako da
se učinilo kao da je ninda na-
leteo na nevidljivi zid. Ruke
s mačem uspele su da se spu-
ste, ali u tom udarcu nije bilo
ni brzine, ni snage, ni cilja vi-
še nije bilo na istom mestu
kao delić sekunde ranije.

Čim se strelica odbila od nje-
govog mača, Amerikanac se
bazio na tle i otkotrljao po
travi, izbegavajući tako puta-
nju po kojoj se kretala oštrica
drugog napadača, poslednjeg
od četvorice koji su se ponada-
li da će svojim mačevima pro-
liti krv stranca.

Opružena ruka načini kratak
rez, gotovo nad samim tlom i
ninda vrsinu, presečenih tetiva
ispod kolena. Pokušao je da se
okrene, da odbije udarac za
koji je znao da sledi, ali ga no-
ge više nisu slušale. Odvajaju-
ći ga za ramena i postavljajući
ponovo bio na nogama, grabe-
ći ga za ramena i postavljajući
pred sebe kao štit.

Nova strelica stiže iz tame
i zari se kroz kapuljaču pravo
u usta otvorena na krik bola
i gneva. Grudi mladica zali
mlaz krvi i sivkaste mase mo-
zga koju je vrh strelice sili-
nom udarca izneo na potiljak,
ali je to bila sitnica o kojoj će
misliti kada ova borba bude
okončana.

Podižući mrtvo telo iznad
glave, on ga zavitla paralelno
sa tlom prema žbunu iza ko-
jeg je skriveni ninda gotovo
neshvatljivom brzinom već sta-
vljao novu strelicu na luk. Gra-
nčice zašuštaše i jasno se ču
tup sudar dvaju tela.

Amerikanac je već stizao, dugim elastičnim skokom koji ga ponese preko žbuna. Kata-na blesnu nad njegovom glavom i naglo se spusti naniže, donoseći još jednu smrt.

Sagnuvši se, mladić pažljivo obrisa oštricu mača o svilenu odeću mrtvih pred svojim nogama i obide žbun, vraćajući se prema zgradi.

Tamo, na tremu!

Prigušen, šištav sineh. On postideno spusti svoj mač.

Sensei Tanaka izroni iz tame i njegova brada na mesečini blesnu kao staro srebro.

— Bilo je dobro, sine moj — reče tiho, — Veoma dobro.

— Hvala, učitelju.

— To je sve što imaš da kažeš?

— Ne... Učitelju, mogu li nešto da pitam?

— Pitaj, sine moj.

— Da li... da li sam postao...?

Tišina ispunjena mirisom cve-
tova po drveću i sve jačim za-
dahom ljudske krvi koju žed-
no upija trava.

— Da, sine moj. Postao si — ninda!

Vetar ponovo dunu jače, ko-
trljajući zrnca peska po povr-
šini pustinje i dižući oblačiće
prašine. Jedino mirno mesto
ostalo je ono na kojem je pe-
sak bio natopljen krvlju nin-
de.

«I vetar mi govori da je
smrt blizu», pomisli ninda. «Gu-
bitak krvi još nije kritičan, ali
ako ostanem još dva sata na
ovom mestu, sve će biti reše-
no... smrt će doći pre nego
što se dogodi nešto što bi mo-
glo izmeniti situaciju...»

Stežući zube, oslonjen na
svoj katana, on natera umorno
teło da još jednom nadvlada
gubitak krvi i uspravi se. Ta-
mo, milju i po dalje, videla se
gomila scena oko koje je vetar
stvorio čitave naslage peska.
Tu bi se mogao sakriti na ne-
ko vreme, mirovati, pokušati
da stariim trikom indijskih jo-
gija zaustavi krvarenje i po-
vrati bar deo svoje ogromne
energije. Posle toga...

Neće biti nikakvog posla ako
ne uspe da se dočepa tog ste-
nja i zaštititi od ledenog vetra
koji mu iz minuta u minut kra-
de po deseti deo stepena teles-
ne temperature. Zajedno sa gu-
bitkom krvi ta činjenica usko

ro bi mogla doneti sigurnu smrt.

I žeđ, naravno. Čitav dan bio je na suncu, bez kapi vode. Izložen naporima koji su gotovo dehidrirali njegovo telo i koji bi svakog drugog već ostavili ovde, na pesku pustinje, da se o njegovo mumificirano telo otimaju lešinari. I kojati.

Žeđ je, međutim, mogla da čeka. Najvažnije od svega sada je — dokopati se zaklona!

Milja i po... Nešto više od dva minuta trčanja.

Da, ali kada je odmoran i ne povređen. A sada...

Leva noga upade mu u plitku jamu ispunjenu sitnim peskom i stoga nevidljivu. Ispuštajući mač, ninda se ispruži po pesku koji je još uvek zadržao nešto od vreline sunca koje ga je nemilosrdno peklo čitav dan. To neće trajati dugo, jer pesak ima mali toplinski kapacitet; to znaju svi koji su na svojoj koži osetili gotovo fantastične razlike između dnevnih i noćnih temperatura u pustinjama naše planete.

Pod njegovim ubom pesak je ravnomerno treperio, kao da duboko u nadrma zemlje radi snažan motor.

Motor? Pod zemljom?

Ne, naravno da ne...

Dižući se s naporom na koleno, on pređe pogledom po horizontu osvetljenom mesečinom. U apsolutnoj tišini pusti nje sada se razgovetno čuo motor džipa koji je krstario unao **kolo**.

Gonioci su stigli. Čak nešto kasnije nego što ih je očekivao, ali su ipak stigli...

Džip...

U njegovoj kabini, zaštićen od hladnoće, osvežen vodom koju gonioci svakako nose sa sobom, on bi mogao zaustaviti krvarenje. I više od toga; za dva, najviše tri sata mogao bi biti u Vinemaski i potražiti po moć pravog lekara!

»Misli, nindo!«, zapovedi on sebi. »Misli! Moraš se dokopati te mašine... moraš! Moraš ili si — mrtav!«

Zvuk malik zujanju dosadne muve nije se pojačavao. Džip kruži, zadržavajući isto rastojanje od njega, a to nije dobro. Kada bude znao kako će savladati vozača i njegovog partnera u džipu, mora smisliti i kako ih dozvati ovamo.

A biće oprezni, biće đavol-ski oprezni. Jer, bilo ih je osamnaest kada je potera započela, a sada ih ne može biti više od osam ili deset. Svi os-

tali već su svojom krvlju natopili žedni pesak pustinje.

Oni znaju da protivnik s kojim imaju posla nije običan i dobro će se čuvati kada mu budu prišli. Jedan će ostati u džipu, držeći ga na nišanu automatske puške, a drugi...

Podigao se na kolena, hitro, brzinom koja je na trenutak podsetila na brzinu mladića koji je za deset sekundi ubio pet nindži nekada davno u Japanu. Nova energija strujala je njegovim telom, blistala u pogledu kojim je hitro prešao preko svakog detalja najbliže okoline.

Znao je kako će saviadati gonioce iz džipa, iako su izgledi da njegov očajnički plan uspe bili otprilike jedan prema deset. Jedan prema deset, međutim, odnos je koji će svaki ninda prihvatiti bez oklevanja...

Prsti desne ruke ispod širokog kožnog opasača iščeprkaše kuglicu, ne veću od dečijeg klica. Bez oklevanja, ninda je zavrtla u vazduh, bacajući se istog časa u pesak i štiteći glavu rukama.

Plameni stub izniče u pustinji, osvetljavajući tamnocrvenim bleskom pesak stotinak ja rdi unaokolo; komadići smrskanog kamenja poleteše u vaz-

duh, zviždeći u ogromnom oblaku prašine.

Nekoliko dugih skokova, još dok su kamenčići kao pljusak padali oko njega. Taj napor izazvaće novo snažno krvarenje, ali će mu krv biti potrebna za izvođenje njegovog plana. Znao je mogućnosti svog tela i koliko ono još može izdržati. Najzad, ne bi ni bio ninda da nije najpre upoznao sebe...

Levak stvoren eksplozijom u pesku bio je dubok gotovo čitav jard. Dobro... što više krvi unaokolo... tako...

Istežući zube, on otrže okrvavljene rukav košulje i počeo hitro da ga puni krupnim šljunkom i peskom. Tako... sada i nogavica, na isti način, zajedno sa cipelom... krvava, upola zatrpama peskom, izgleda baš kao deo tela koji je eksplozija otrgla.

Mač nekoliko koraka dalje, zatriven u pesak. Još krpa sa odeće... ovde jedna, tamo druga... tamo valja iscediti još malo krvi iz rane, natopiti pesak...

A motor džipa čuje se iz sve veće blizine... Hoće li uspeti? Neće li na brzinu pripremljena scena odmah odati gonici ma da se radi o triku?

Bacio se na tlo u samom sredistu levka, načinjenom ekplozijom i zatrpao jednu ruku i jednu nogu gomilicom peska. Druga noga savijena u kolenu, stopalo takođe skriveno u jami. Ispružena ruka, prsti zariveni u krvavi pesak, lice premazano istom takvom krvavom smesom da se na njemu više ne razaznaje nijedan detalj...

Forovi džipa zaplesashe nad njegovom glavom i on se umiri. Vozač će se zaustaviti na samoj ivici levka i to je dobro. Ovako oslabljen, ne sme rizikovati da njegov šuriken promaši.

Prvi hitac je odlučujući, jer ako promaši, za drugi više neće imati vremena...

Sada se čula i škripa peska pod gumama, tresak lima kada bi vozilo poskočilo na nekoj ne ravlini. Blizu su, ne više od stotinu jardi.

Tu su!

Džip počeo da kliza, razbacujući točkovima pesak unaokolo kad vozač naglo pritisku papuču kočnice. Motor naglo ućuta i tišina se vrati nad puštinu.

Nakratko. Zvuk vrata koja se otvaraju, škripa peska pod čizmama čoveka koji je iskočio iz njega.

I druga vrata, ali kroz njih niko nije izlazio. Blah reče ništa da se da nada sve odvija onako kako je i zamišljeno: dok vozač drži na nišanu nepokretno telo na dnu levka, drugi čovek se oprezno približava.

— Ovaj je gotov! — tih glas sa prizvukom gađenja. U svetlu farova, prizor je zaista morao delovati veoma neprijatno. — Mora da je imao bombu kod sebe, siroti đavo...

— Siguran si? — glas vozača zvučao je nepoverljivo.

— Siguran? Čoveče, imaš li oči? Sav je rasturen, gledaj!

Znaš šta je rekao gazda, boga mu! Nemojte mu verovati i ako ga nađete mrtvog, to je rekao!

— Pa šta?

— Ništa. Ispali mu još jedan metak u glavu, za svaki slučaj.

— Nema potrebe. Mrtav je. I sam se ubio, otprilike. Što li je to učinio, a, Zak?

Vozač nervozno pomeri pušku po gornjoj ivici vrata.

— Ti ne bi? Ranjen, premoren, čitav dan bez vode... a mi mu za petama. Možda je potulao od žeđi. Hajde, pucaj mu u glavu, pa da idemo. Ovo mesto mi se ne sviđa... nimalo!

Čovek u blizini ninde duboko uzdahnu i to je svakako bio znak da će narednog trenutka povući obarač svoje puške, ma kako malo bio ubeđen da je to potrebno.

Sve do tada skrivena u pesku, desna ruka ninde izlete tako hitro da nijedan od onih koji su ga gledali nije mogao biti siguran da to samo neka senka nije zaigrala u nedovoljnoj svetlosti.

Ipak, šuriken zviznu, prodorno i kratko. Za njim drugi.

Pogođen tačno među oči, onaj koji je stajao kraj ninde posrte i zaneso se unazad, jedan trenutak nesvesno balansirajući na već omilitavelim nogama. Stropoštao se na pesak ovlažen tuđom krvlju u istom trenutku kada i vozač, iako se jedan krak čelične zvezde ovome zario u slepoočnicu, prikriivajući mu glavu za okvir vrata.

Opuštajući se, ninda sklopi oči. Gotovo da je procenio snagu svog tela. One užurbane pripreme, pa energija uneta u dva silovita zamaha rukom...

Hoće li sada imati snage da se uspravi i otetura do džipa? Da li će mu rana dopustiti da se bori sa volanom dok vozilo bude skakutalo po neravnina-

ma, izazivajući novo krvarenje?

Ležao je nekoliko dugih minuta potpuno nepokretan, prikupljajući poslednje rezerve energije, onako kako su ga učili u školi ninducia. Najзад, priroda oko njega bila je puna životne snage; trebalo je samo znati način da se ona preuzme u čelije živog tela...

Na kolenima i levoj ruci do vukao se do mrtvog tela i otkačio čuturicu sa njegovog pojasa. Samo je ovlažio usta nekoliko puta, ispljunuvši vodu na pesak, ali je i to bilo dovoljno da nova snaga prostruji dehidriranim telom.

Uspravio se i lagano i nesigurno otišao do mesta gde je ostavio svoj mač. Izvukao ga je iz korica, ne obraćajući pažnju na bol koji mu je prostrujao telom.

Kao i uvek, čelik je oživeo pod njegovom rukom, potvrđujući onu staru japansku legendu o čarobnim mačevima kojima upravljaju i same misli njihovih gospodara. Plavičastom površinom projurise sitne iskrice, kao od jakog električnog pražnjenja, i ninda oseti novi talas energije, najpre u ruci, a zatim u čitavom telu.

Mnogo sigurnijim korakom on priđe džipu i levom rukom

zbaci na tle opušteno telo vozača, zaglavljeno u okviru vrata. Trenutak kasnije bio je na njegovom mestu, sa mačem u kaniama pažljivo položenim na prazno sedište pored njege.

Pogled mu pade na radio-telefon ugrađen u tablu džipa.

Njih dvojica strašno su pogrešili što nisu izvestili svog gazdu da su skrenuli kako bi ispitati eksploziju u pustinji, jer to je jedno od prvih pravila organizovane potere.

Ali...?

Ninda dotiče glatku slušalicu uređaja vrhovima prstiju. Ako je neko i držao u ruci to nije bilo tako skom; čak ni njegova osetljiva koža nije uspela da odredi da li je radio-telefon nedavno bio korišćen.

Strategija nindži, slično modernoj teoriji igara, zahtevala je da se pretpostavi uvek najjači potez protivnika. U ovom trenutku to je značilo da mora pohitati sa ovog mesta, bez obzira na dvostruki trag guma koji će ostaviti za sobom, jer ostala vozila iz potere možda već hitaju prema mestu odakle je stigao poslednji poziv iz džipa.

Motor poslušno zabrunda pod njegovom rukom i on okrete džip po uskom luku, usmerava

jući ga prema jugu, tamo gde je reka Humbolt, širok asfaltni put i retka naselja oko Vine-make, na samoj ivici pustinje. Blek Rok u severozapadnom uglu Neade.

Vozio je samo levom rukom, često zaobilazeći neravnine, stene, pukotine koje je više naslućivao nego što ih je mogao videti očima zamućenim od umora, ali je čak i najmanji potres slao nove talase bola kroz telo ninde i otežavao mu koncentraciju na ranu u grudima. Ipak, krv je tekla sve sporije i sporije, zgrušavajući se po grudima i ostacima košulje.

Morao je žuriti, dobiti što više u vremenu, jer sada je sasvim pouzdano znao da neće uspeti da se izvuče neprimećen iz obruča koji su neumorni gonjoci polako, ali sigurno, sklapali oko njega...

Sensei Tanaka je dugo čitao, gledajući u maglu pod njima koja je, pokrenuta jutarnjim vetrom, sve više podsećala na uzbunkano more. Činilo se kao da je čitav svet progutala ma-

glia i da sunce koje izlazi vide samo njih dvojica, ovde na krševitom vrhu planine uz koju su se peli svu noć.

— Vidiš li, sine moj? — upitao je iznenada starac, ne pomerajući nijedan deo tela iz položaja koji je zauzeo pre gotovo sat, u času kada je sunce počelo da izlazi.

— Vidim, učitelju — odgovorio je mladić. — Magla.

— Da, magla. Izgleda kao da je sunce nikada neće razvejati, da će njena vladavina trajati još danima, godinama, vekovima.

Mladić je ćutao, pitajući se zbog čega Tanaka izlaže svoje krhko, umorno telo naporima koji su se njemu činili nepotrebnim. Krenuli su čim je sunce zašlo i hodali neprekidno, kroz potpunu tamu u kojoj se starac, ne zastavši nijednom čak ni da predahne, na volšeban način snalazio.

— Čini li se i tebi ponekad da je čovek nemoćan pred silama prirode — ili silama zla — kao što su ljudi koji žive u dolini sada nemoćni pred ovom maglom, sine moj?

Ćutao je. Sile prirode? Da, čovek je često nemoćan pred njima, iako se hvali da je već pokorio prirodu.

Sile zla?

— Da, učitelju. Pre nego što sam otišao od kuće tako mi se činilo. A naročito kada su me regrutovali i dovukli u vojsku. I u Vijetnamu... Ne samo ja, svi momci bili su uvereni da nama upravlja sila kojoj se je jednostavno ne možemo odupreti...

— To nije istina!

Glas sensija Tanaka iznenada je postao snažniji, mladi. Okrenuo se mladiću i osinuo ga pogledom iz kojeg je blistao plamen neugasive energije.

— To nije istina — dodao je malo mekšim glasom. — Do veo sam te ovamo da bih te tome naučio, sine moj. Moja poslednja lekcija ninducua, je ona od onih koja se može naučiti samo u mojoj školi, nijednoj drugoj!

— Lekcija? Ali ja... shvatam, učitelju.

— Ne boj se, sine, ti si sada pravi nindža, baš kako sam ti i rekao one noći kada si pobedio petoricu nindži iz druge škole — osmehnuo se starac. — Ovo što ću ti sada reći više je pouka o tome kako da postaneš pravi čovek... a ne samo običan nindža. Sećaš se kako su se nindže uopšte pojavile?

— Da, svakako... kao špijuni, plaćene ubice, obaveštajci... Radili su sve ono što je bilo ispod časti samurajima plemenite kaste, Ali...

— I još uvek se time bave, sine moj. Većina drugih škola obučava mladiće upravo za to što si rekao, isto kao pre pet ili šest stotina godina. Uhode, ubice, uvek spremni da uprljaju ruke poslovima koje drugi izbegavaju.

— To znam, učitelju. Vaša škola je jedini izuzetak.

— Tačno, Ninducu je samo oruđe, kao ovaj kamen koji držim u ruci. Samo od mene zavisi kako ću ga upotrebiti: da li ću njime smrskati glavu mirnom prolazniku ili ga staviti na oštećeno mesto u zidu mog suseda. Za šta bi ga ti upotrebio, sine moj?

Lako pitanje, zar ne? Gотовo se nasmejao.

— Stavio bhi ga susedu na zid, naravno.

— I pogrešio bi! — sada se starac tiho smejaao. — Nisam te sve ove godine učio da zidaš, sine moj — već da ubijaš!

Pognuo je glavu. Da, svakako.

— Tim kamenom ti ćeš ubiti neprijatelja. Svog neprijatelja, ili neprijatelja svog suseda,

svejedno. Zapamti sada da si i ti samo kamen! Oruđe u ruci kama pravde! Pravde!

Nekoliko dugih trenutaka ćutanja. Pod njima, najviši pramenovi magle počеше da se razređuju pred sve toplijim zracima sunca.

— Zlo vlada svetom — šaputao je starac jedva čujno, pogleda uprtog u talase koji su se preteći valjali nad dolinom. — Zlo zločina, zlo gladi, zlo rata... kao otrovna magla koja se sprema da uguši svaki trag života. Učio sam te da se odupireš tom zlu i ponosim se onim što si postigao, sine moj. Jedino čemu te ne mogu naučiti jeste odlučnost da ostaneš na putu koji si odabrao.

— Ostaću, učitelju!

— Ti to sada ne možeš znati! Doći će dan kada će ti se učiniti da svi tvoji naponi, sva prolivena krv nisu čak ni zaplašili ogromnu zver zla. Tada ćeš posumnjati u sebe i svoju moć i pomisliti kako je zlo uništivo!

— Da, učitelju — prošaputao je. — Shvatam!

— Pogledaj maglu!

Sunce je sada razvejavalo belečaste pramenove, topli vetar pokretao ih je sve brže. Slika se menjala iz časa u čas iako se do maločas činilo da je ma-

gla večna. Sada je bilo jasno da je sunce dobilo još jednu bitku. Tamo, u dolini, iz magle se najpre pomolilo najviše drveće, zatim krovovi kuća, cvetni voćnjaci i pravilni pravougaonici sveže uzoranih polja...

Potres jači nego ostali prenu nindu i on otvori oči, shvatajući da je zanet uspomenu već nekoliko minuta vozio sklupljenih očiju, samo instinktom izbegavajući prepreke.

-- Loše! -- promrmlja. -- To je loše! Sada moram misliti samo na...

Ili ne?

Njegova podsvest neosetno je činila ono što je već morao shvatiti svojim razumom. Ta slika iz prošlosti nije se vratila nimalo slučajno. Bilo je to upozorenje.

Upozorenje da negde greši u svojoj strategiji...

Znam — promrmlja ninda. — Znam!

Sve što je u poslednje nekoliko časova činio svodilo se na izbegavanje potere i pokušaj da se domogne grada i pomoći lekara.

Upravo ono što su gonioči i očekivali, svesni svoje nadmoćnosti. Svako bi to učinio na njegovom mestu i njima nije bilo teško da odrede redosled svojih poteza.

Niti da odluče kako orijentisati poteru. Logično: biće zatvoreni svi prilazi putu, reci i gradu...

A on im ide pravo u šake.

Prednost ninde veoma često sastoji se u elementu iznenađenja, u neočekivanom potezu koji uvek uspeva da zbuni protivnika i izbaci ga iz ravnoteže. U trenutku kada se utvrdi plan napušta i počne improvizacija, ninde su automatski u prednosti.

Pogrešio je, dakle. Šta sada učiniti da se greška ispravi?

Da li je napšte u stanju da fizički podnese bilo kakvu izmenu svog plana koja će zahtevati dodatne napore?

Oni, bez sumnje, već znaju da je jedno vozilo u njegovim rukama. Radio-telefon zavrtao je samo jednom i začutao, što je značilo da su gonioči prešli na neki drugi kanal kako ih ne bi mogao prisluškivati.

Sklopio je oči, dozivajući iz memorije sliku ovog dela pusti nje. Blagi nagib prema reci, sve manje stena koje štrče kroz pesak, široki ravni delovi, čak i bez ikakvog pustinjskog rastinja.

Toplina motora i onih nekoliko gutljaja vode osvežili su ga. Krvarenje iz rane je prestalo; mogao je sebi dopustiti

čak i oštre pokrete desne ruke.

Neko vreme...

Pravac kojim je sada vozio, vodio je pravo prema Vinemaki. Još jedna krupna greška. Upravo tu biće i najveća koncentracija gonilaca!

Poskočivši, džip naglo skrete ulivo za gotovo punih devedeset stepeni. Sada vozi skoro paralelno sa rekam Humbolt i produžiće tako desetak milja, do visine Vinemake i velike okuke na reci. Posle toga poće da se udaljava od reke koja naglo skreće na jugoistok.

Ono što gonjoci neće očekivati!

Dodao je gas, koncentrišući se na vožnju, jer je njegova odluka bila doneta. U tišini pustinje zvuk motora prostire se na milje unaokolo, ali samo onaj ko nikada nije živio u pustinji može se ponadati sreći da tačno odredi iz kojeg pravca taj zvuk dolazi. Vazдушna strujanja nad peskom koji se hladi umeju da prevare i oko i uho.

Deset minuta vratolomne vožnje po pesku obasjanom mesečinom. Gotovo deset milja puta.

Tu negde mora biti krajnje desno krilo lanca vozila koja strpljivo čekaju da on nađe.

Manje ili više strpljivo, naravno; kod tako brojne potere mora se računati sa mogućnošću da će neko načiniti i glupost.

Kao ona dvojica maločas, recimo...

Još pet minuta i pet milja. Ponovo oštar zaokret na pesku. Džip je sada jurio pravo prema jugu i putu između Vinemake i Batl Mauntina koji ovde, srećom po njega, napušta dolinu reke da bi prešao preko najjužnijeg dela pustinje.

Dvadesetak minuta vožnje koja će biti sve brža ukoliko se bude približavao putu. Posle toga još toliko do grada.

Ako sve bude u redu...

Da sve neće biti u redu, shvatio je kada je na horizontu pred sobom spazio zvezdu kružnju od ostalih, zvezdu čija se svetlost razlikovala svojom bojom.

Helikopter... čelična ptica koja leti nisko nad pustinjom, pažljivo pretražujući svako mesto koje bi moglo poslužiti kao zaklon beguncu...

San Francisco nije bio onaj isti grad koji je napustio sa pozivom za vojsku u džepu.

»Zašto bi i bio?«, pomislio je dok se sa aerodroma vozilo ta ksijem u grad. »Ni ti više nisi isti čovek, zar ne? Godine provedene u Japanu izmenile su mnogo šta, ne samo tvoje ime...«

Bio je to prvi utisak, naravno, ali se taj utisak pojačavao sa svakim novim danom u gradu dok je oprezno opipavao njegov puls. Hipika je sada bilo malo po njegovim ulicama i parkovima; »godina ljubavi« je prošla i stigle su godine talasa zločina, godine droge, godine nezgoda u nuklearnim elektranama, godine napetosti u vazduhu koja je, činilo se, postajala sve veća.

Umesto cveća u dugoj kosi devojaka i mladića, sada odvrtni smrad benzina iz ogromnih motocikala koje besomučno gone momci obrizanih glava u kožnoj odeći. Kukasti krstovi i oružje koje kriju pod odećom, divlje ongije, obračuni sa policijom koji ostavljaju mnogo krvi po asfaltu, a ne menjaju ništa...

I zločin, svuda. Ubistva, pljačke, droga, prostitucija, ubistva, pljačke...

Odakle početi?

Bio je već gotovo mesec dana u gradu i to još uvek nije znao, iako vreme nije bilo iz-

gubljeno. Lagano, ali sigurno on je skupljao informacije i slagao ih u svoju memoriju; vrzmajući se po najjeftinijim i najskupljim lokalima polako je otkrivao mrežu preprodavaca droge koja je drsko delovala policiji pred nosom.

Zašto i ne, uostalom? Od tih para svi su imali koristi, pa i policajci...

Nekoliko puta šunjaio se i u kostimu ninde, prvom kostimu koji je prešao okean, ali ove večeri ne. Običan mladić, visok i snažan, ozbiljnih tamnoplavih očiju i kratke crne kose koji sedi u noćnom klubu i pijucka konjak, dosađujući se uz nezanimljiv program.

Niko nije slutio da ga zapravo zanima ono što se događa u separeu na drugoj strani sale, još manje da je maločas, prolazeći do toaleta, neprimetno zakačio za debelu zavesu koja je zatvarala ulaz u separe minijaturni uređaj za prisluškivanje. Slušalica skrivena u uhu omogućavala mu je da čuje svaku reč, a ono što je čuo odavalo je da se konačno nalazi na tragu prvog čoveka u lancu trgovaca drogom.

— Ona i ne sanja ništa — hvalisavo je govorio jedan od trojice iz separea. — Boner je obavio odličan posao na koferi

ma preko u Bangkoku i spako
vao robu.

— Carina?

— Naši ljudi.

Toliko, ali sasvim dovoljno za početak, ostalo su već bile pojedinosti koje zahtevaju samo malo više vremena u pripremama prve prave akcije jednog ninde...

U gomili koja je u luci San Franciska očekivala dolazak broda »Kraljica Orijenta« našao se i on određenog dana. Još jednom bez kostima ninde, ali sa skrivenim arsenalom sitnih smrtonosnih predmeta usavršenih stolicima dugom upotrebom.

Devojka u čijim je koferima stizala droga iz Tajlanda isprva ga nije zanimala; uostalom, ona nije ni znala kakvu vruću pošiljku nosi sa sobom. Mnogo važniji bili su oni koji će je držati na oku kako bi se kasnije, kada prođe kontrolu, dočepali dragocenog tereta.

Njih će slediti i stići do onih koji iza scene vuku nevidljive konce, a onda...

A onda se dogodilo da se nje gov pogled sreo sa pogledom devojke i sve se promenilo, kao u starinskim japanskim pozorišnim predstavama kada, na udar gonga, kao nekom čarolijom, nestane sve sa pozornice i

počne nova slika, sa novom scenografijom, novim kostimima, čak novim ličnostima.

Ne samo zato što su njene oči i njena put odavali deo ja panske krvi u žilama, ili zato što se pod jednostavnom odecom sportskog kroja skrivalo jedno od najlepših tela koje je ikada video. Sitno, gotovo krhko, a opet tako raskošno i uzbuđljivo u bogatstvu svojih oblina. Niti zbog duge kose koja je obavljala ljupko lice sa grimasom istovremenog straha i odlučnosti.

Ili zbog svega toga, svejedno. Jedan jedini pogled bio je dovoljan nindi da shvati kako ta devojka nije slepo oruđe u rukama krijumčara droge, ma šta oni mislili o tome.

Ona je igrala sopstvenu igru, i nije je igrala sama.

Već mnogo ranije ninda je u gomili na molu zapazio ogromnog mladića duge plave kose i grubog lica koji se vrzmao anaokolo, srdučno lupajući poznanike po ramenu i razmenjujući s njima šale ispričane grobkim glasom. Njegov pogled, međutim, govorio je da ovde nije radi zabave.

Da, i krijumčari su bili tu. Njih trojica, ledenih pogleda na bleđim licima, sa oružjem skrivenim u džepovima skupo

cenih odela koja su im loše pri stajala, odajući ih svojim neukusom.

Plavokosi nije pripadao njima, to je bilo očigledno. Nnda je to osetio mnogo pre nego što je uhvatio zaverenički pogled razmenjen sa devojkom čije je sitno telo neprestano bilo u položaju majstora borilačkih veština spremnog da u svakom trenutku uzvрати na iznenadni napad.

Ne, na carini nije bilo problema, kao i obično kada stiže pošiljka velike vrednosti. Dve, tri ili pet hiljada dolara prava su sitnica u poslovima ove vrste...

Posle toga sve se odignalo veoma brzo i prema scenariju koji je nnda već nastuđivao. Umesto prema nizu parkiranih taksija prema kojem je krenula devojka, nosuč je svoja kolica usmerio prema velikim crnim kolima kraj samog izlaza. Dvojica gangstera zadovoljno su se cicali jedan drugom posmatrajući trećeg koji se lenim korakom postavio između devojke i kolica, spreman da spreči svaki njen pokušaj intervencije.

I dalje se sudačno cereći, plavokosi grmalj iznenada se nađe na putu kolicima, šireći ogromne ruke.

— Kuda, prijatelju? — reče veselo. — Ne vidiš dobro, a? Mala je na onoj strani tamo!

Naglo smrknutih lica, ona dvojica zakoračili su prema plavokosom, treći se zbunjeno osvrnuo da vidi šta se to dešava. Hitrinom kojoj se i sam nnda morao diviti, devojka je odabrala upravo taj trenutak da sklizne pored njega i stvori se na korak od zaustavljenih kolica.

— Hej! — uzviknuo je iznenadeni gangster. — Ti tamo, stani!

Ispužio je nuku prema rame nu devojke, ali ga je u mestu zaustavila majstorski kratak udarac laktom tačno u pleksus, toliko brz da ga niko od onih koji su se osvrnuli da vide ko to više nije ni mogao primećiti.

Ispuštajući glas nalik kreketanju žabe, pogodeni se previ u struku, pokušavajući da dođe do daha. Nekoliko koraka dalje, lica izobličeni mržnjom, druga dvojica potegoše revolvere iz džepova, konačno shvatajući da od njihovog lepog zamišljenog plana neće biti ništa.

Plavokosi kao da je upravo to očekivao, jer se okrenuo od kolica u pravom trenutku da se nađe rame uz rame sa de-

vojkom koja mu je hitro pristupila.

Njihov napad udvoje bio je savršeno koordiniran, pokazujući da su i jedno i drugo majstori borilačkih vještina naviknuti da deluju istovremeno. Naizgled laki udarci pali su mnogo pre nego što su dvojica revolverasa shvatili šta se događa.

Sve to trajalo je svega dve ili tri sekunde, ali je u dva duga koraka minđu iz svog skrovišta stigao u središte zbivanja. U pravi čas. Upravo u tom trenutku neobični par na činio je fatalnu grešku...

Da li je devojka pogrešno procenila jačinu svog udarca ili je gangster imao mnogo tvrdi pleksus nego što je očekivala, tek njena prava žrtva uspjela je da potegne pištolj iz džepa i uperi ga nesigurnom rukom u leđa dvoje mladih.

Ruka minđe podiže se i spušta nešvatljivom brzinom i šuriken, obrćući se u vazduhu i zujeći kao razbesnela osa, pogodi gangstera tačno među oči, odbacujući mu glavu, unaзад silinom svog udarca. Taj pokret povuče za sobom gornji deo tela, noge mačiniše instinktivni trzaj, odbacujući već mrtvo telo na prljavi kamen mola.

Dvoje njegovih novih poznanika mogli su videti taj prizor samo krajičkom oka, jer su se veštím skokom spasili od kolica koja je uzbuđeni nosač punom brzinom naterao na njih. Pod gumenim točkovima nadole se tela dvojice njegovih oborenih saveznika; uplašeno kriknuvši, nosač skoči sa sedišta i probi se kroz gomilu, srljajući glavom napred.

Zvuk snažnog motora crnih kola pored izlaza razbi tonu iz nenadnu tištinu koja nadvaja mesto gde se nešto događa, pri gušujućim čak i vrisak policijske pištaljke negde u blizini. Plavokosi i devojka poleteše prema jednom od parkiranih taksi-vozila, minđu za njima, bez napora ih sledeći, iako su oboje trčali brzinom kojoj bi pozavideli čak i natprosečni sprinteri.

— Hej! — začuđeno zagrme plavokosi kad se minđa ubaci na zadnje sedišta iza njega.
— Ko si sad ti, do đavola?

— On ide sa nama, Pite...

Imala je prijatan, topao glas, glas koji se kao tamni somot slagao sa bojom noći njenih očiju.

Očiju koje nije uspevala da otrgne od tamnoplavog pogleda minđe...

Tako se upoznao sa Tabasko Pitom.

I Samiko...

Da, počelo je baš tada, u taksiju koji je gotovo sat uzalud progonio vozača velikih crnih kola. Devojka se još jednom okrenula njemu i prošaptala:

— Ti si ninda, zar ne? Kako?

Tek mnogo kasnije dobila je odgovor na ta dva pitanja. I mnoga druga.

I na pitanje o imenu koje sada nosi, Eldridž. Leslie Eldridž.

Bio je to početak druženja te neobične trojke koja se na svoj sopstveni način borila protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali. Istovremeno, bio je to prvi krupan prekršaj strogih pravila ninducua koja zahtevaju da ninda živi sam i umire sam.

Ninda nema prijatelja, niti ljubavnicu...

Leslie Eldridž stekao je tog dana i jedno i drugo. I nikada se zbog toga nije pokajao.

Ima opravdanja, naravno, za čelični zakon samoće nindi, ali je mladić brzo shvatio da i prijateljstvo i ljubav mogu doneti novu dimenziju staroj veštini. Usamljeni ljudi veoma lako izgube osećaj za ono što je lju-

dsko i što zahtevaju zakoni daleko stariji od zakona ninducua. Ne jedan ninda postao je ubica koji uživa u mirisu prolivene krvi i nemoćnim trzajima žrtve pred svojim nogama; strahoviti osećaj nadmoćnosti koji mu daje njegova veština gotovo uvek dovodi do neopravdanog prezira prema drugim, običnim ljudima.

Tu zamku Leslie Eldridž je izbegao, ali...

Helikopter je sada jurio prema njemu, zaslepljujući ga snažnim reflektorima, tako nisko nad peskom da su njegovi rotori podigli ogroman oblak prašine.

— Ako već nisam živio sam — reče ninda poluglasno — onda se lako može ostvariti drugi deo onoga što zakoni ninducua traže... da umrem sam!

Jaka svetlost ranjavala je njegove umorne oči i on zažmuri, prikupljajući snagu za skok koji će ga sa sedišta džipa odneti bar deset — dvanaest jardi dalje, u tamu, van domašaja rafala teškog mitraljeza koji će svakog trenutka otvoriti vatru.

A znao je, sa sigurnošću koju može imati samo čovek koji je potpuno upoznao svoje telo i svoju snagu, znao je da više nema energije za tako nešto...

Ipak, ninde se ne predaju. Nikada.

U japanskim predanjima često se citira jedna izreka, kad god se pomenu ninde: »Ne veruj da je tvoj neprijatelj umro sve dok pred nogama ne vidiš njegovo mrtvo telo. A i tada proveriti to oštricom svoga mača...«

To mudro pravilo nastalo je svakako iz iskustva onih koji su imali posla sa nindama, jer oni nikada ne odustaju. Sve dok njihovo srce kroz žile goni i poslednje kapi krvi...

Stisnuvši zube, ninda započne svoj skok za koji je znao da će biti prekratak. Još stoti nakardi rastojanja; helikopter će to rastojanje progutati za tili čas.

Iza gomile stena, tamne mase na mračnom horizontu, izroni zmija nevidljive glave. sa repom od crvenog plamena, zvižući kao da želi da upozori čeličnu pticu da joj sprema smrt.

U polovini svog skoka, ninda sklopi oči i naglim pokretom obrte telo u vazduhu ka-

ko bi okrenuo leđa ustremljenom helikopteru.

»Raketa!«, prolete mu kroz glavu, »Ali ko...?«

Zmija sa repom od vatre nemilosudno zari svoje zube u pokretni plen i nad pustinjom procveta crveni plameni cvet obasjavajući pesak na čitavu milju unaokolo. Zvuk eksplozije stiže nošen talasom vrelotlog vazduha koji obrte telo ninde još nekoliko puta i grubo ga tresnu o površinu pustinje.

Inercija kretanja helikoptera i dejstvo eksplozije dali su čudne putanje zadimljenim delovima od čelika, plastike, od krvi i mesa posade. Sklopivši oči, pristiju zarivenih u pesak, ninda je osluškivao kako oko njega pljušte bezoblični otpatci, osetio trenutni udar usijanog komada metala koji mu je samo dotakao butinu pre nego što je odskočio od tla i ostao da leži nekoliko koraka dalje, svetleći pritajenim crvenim sjajem poput oka demona.

Odjek eksplozije još je tutnjao nad pustinjom kada je ninda otvorio oči i duboko udahnuo, boreći se sa smrtnom sagorelog eksploziva, benzina, ugljenisanih delova ljudskih tela. Uši otupele od eksplozije ipak su jasno čule kako među stenama iza kojih je došla na-

keta naglo startuje još jedan džip.

»Kao na filmu«, pomisli, oprezno se uspravljajući na kolena. »Kad je glavni junak u nevolji, dogodi se nešto što niko u sali ne očekuje. Samo što ovo nije film, do đavola, a moji nepoznati spasioči...«

Ponovo je sklopio oči i dopustio gornjem delu tela da još jednom klone u pesak. Odmor mu je bio potreban. Neophodan.

Ne, njegov mozak nije više radio onom čudesnom preciznošću elektronskog kompjutera čije zaključke obična ljudska osećanja poput želje ili straha ne mogu da pomute.

Postojalo je samo dvoje ljudi na svetu koji bi mu u ovom trenutku mogli pomoći. Ma kako to malo verovatno bilo, Tabasko Pit i Sumiko stigli su u poslednjem trenutku da bi mu spasili život...

Okrenuo se na leđa i opustio, osluškujući slabašne signale iz okoline. To se zove haragei kod nindi i služi im kao što im služe i sva ostala čula.

Malo drukčije, naravno. Ono liko drukčije koliko su i ninde drukčije od ostalih ljudi.

Mozak ninde dugim vežbama stiče veštinu da podsvesno analizira sve te slabašne signa-

le koje njegova čula primaju iz okoline i da iz gomile podataka izvuče samo one koji upozoravaju na opasnost. To je jedan od razloga zbog kojih je ninde gotovo nemoguće iznenaditi. Samo jedan, jer takvih razloga ima mnogo, veoma mnogo.

Čak ni brektanje motora i suvo šuštanje guma džipa koji mu se punom brzinom približavao po pesku nije moglo da priguši druge šumove.

Tamo, preko peska, na daljini od skoro pet milja, takođe su tutnjali motori. Nekoliko vozila stizalo je da proveri ko se to usudio da protivavionskom raketom uništi njihov helikopter.

Nije otvorio oči kada je džip zastao pored njega, zasipajući ga prašinom i sitnim peskom. I poslednje rezerve energije iscurile su iz nekada moćnog tela a ono je sada ležalo nepomično, kao mrtvo, boreći se samo još u pokušaju da zaustavi krvarenje iz rane na grudima.

— Les...

Tih i nežan glas. Glas žene koja veli. Topli prsti na umornom licu muškarca.

— Les!

Sada već glasnije. Sa strahom.

Borio se da otvori oči, pomeri ruku. Makar mali prst. Da devojci i Pitu pokaže da još uvek nije...

— Les! — muški glas, pun bola i straha. — Sumiko, nije moguće da je... da je on...

— Nije mrtav, Pite!

Sem olakšanja, u glasu devojke nasmućivao se i užasan napor kojim je sebe prisiljavala da ostane mirna, da logično razmišlja i čini ono što je u datom trenutku najoptimalnije.

Cepanje tanke tkanine. Pritisak na ranu koji nanosi novi bol. Daleko u svetu koji gotovo da više nije imao veze sa fizičkim svetom oko njega, ninda se borio da očuva taj poslednji tračak svesti.

Da, krvarenje je prestalo, za hvaljujući hitroj akciji devojke koja nije želela da utiša čak ni onih nekoliko sekundi potrebnih da se iz džipa dohvati kutija sa priborom za prvu pomoć. Njena košulja sada je zatvarala opasnu ranu, a nežni prsti pretraživali su bez ustručavanja njegovo telo proveravajući ostale povrede.

— Kako ti izgleda? — glas Tabasko Pita, još uvek prigušen strahom.

— Onoliko dobro koliko može biti sa svim ovim ranama

po telu, Pite. Koliko nam vremena treba do Vinemake?

— Sat najmanje. Bolnica?

— Da. Izgubio je jako mnogo krvi, očigledno. Dođi, pomoz mi da ga podignemo u džip. Ali oprezno, za ime boga! I najmanji potres može iza zvat novo krvarenje, a onda...

Kao davljenik koji poslednjom snagom, snagom očajnika, pokušava da izroni ka površini sa mračnog dna jezera, ninda se borio sa nesvesticom. Haragei je zaglušno bleštao u njegovom mozgu, upozoravajući na gonioce koji su svakog sekunda bili sve bliže.

A on ne može — ne može! — da upozori prijatelje na to!

Uz svu nežnost njih dvoje, gotovo je potpuno izgubio svest dok su ga stavljali na zadnje sedište džipa. Borio se, ipak, i dalje, svom preostalom energijom održavajući nit koja ga je još vezivala sa stvarnošću.

Džip poskoči i poleti po pešćanom tlu. Ninda oseti kako mu se stolina usijanih noževa ponovo zariva u grudi.

— Polako, Pite! POLAKO!

— Ne mogu, prokletstvo! Ako vozim polako nikada nećemo stići do Vinemake!

Da li su to suze u glasu tvrdog momka Tabasko Pita? Nemoguće!

Dve nežne, a opet tako snažne ruke, obuhvatiše mu ramena, postavljajući ga u udobniji položaj. Jedno toplo telo priljubilo se uz njegovo, otklanjajući bol, prenoseći novu životnu snagu sa svakim otkucajem srca pritisnutim uz njegovo.

Minut. Dva...

Pet minuta...

— Les?

Samo zaljubljena žena može osetiti malu promenu u ritmu disanja, mikroskopski pokret usana svog dragog.

Sa sigurnošću onoga koji voli, devojka pritisnu svoje usne o usne ninde.

Ni transfuzija krvi ne bi delovala tako brzo i efikasno. Osećajući novi priliv energije, ninda otvori oči.

— Oh, Les!

— Ustaj, spavalice! — zabrinuta Tabasko Pit sa mesta vozača, ali mu glas još nije imao uobičajenu sigurnost. — Prokletstvo, ti se izležavaš dok nas dvoje crkavamo radeći!

Sapat koji je prešao preko pobledelih usana ninde podsećao je na glas sa onog sveta.

— Oni... oni dolaze...

Tišina. I bez sumnje bespomoćan pogled koji su u tami razmenili Tabasko Pit i Sumiko.

— Šta da učinimo, Les?

Nije imo snage da odgovori. Uostalom, to nije ni bilo potrebno.

Tabasko Pit se promuklo nasmeja.

— Ti si šašava, devojko — reče. — Ne gubi vreme na prazne razgovore.

Sumiko je ćutala. Reči odista nisu bile potrebne u kristalno jasnoj situaciji.

Jedno od njih mora svoj život staviti na kocku, verovatno ga i žrtvovati, ako žele da sačuvaju život ninde.

Ako žele da pokušaju da sačuvaju život ninde. Jer, čak i ako potera bude neko vreme zadržana i ninda stigne do bolnice, gonioći se neće zaustaviti na njenom pragu.

— U redu — reče suvo devojka. — Ko prvi?

— Ja, naravno — i Pitov glas, bio je miran, poslovan. — Ne mogu nas stići pre nego što izbijemo na put. Ostavićeš me na nekom zgodnom mestu, mala, i produžiti do bolnice. Mislim da ti mogu kupiti pola sata. Dovoljno, a?

— Pola sata, Pite?

— Aha. Kladam se da ću tim momcima prodati nekoliko tri kova iz Vijetnama za koje nikada nisu čuli, prokleti bili!

»Pola sata... pola sata...«, zvonilo je u glavi nindže. »Ne, pola sata, samo trideset minuta, ili hiljadu osam stotina sekundi, ni izbliza neće biti dovoljno...«

— To neće biti dovoljno, Pite — reče mirno Sumiko.

— Da, znam. Bojim se da to znači malo gužve i za tebe, mala.

— Da.

I ništa više, nijedna reč narednih nekoliko milja puta!

Onaj ko ne zna o čemu se radi nikada ne bi naslutio da su njih dvoje upravo odlučili da žrtvuju svoje živote u pokušaju da sačuvaju život drugog čoveka!

Ninda otvori oči.

— Čuti, Les!

— No... ne smete... oni...

Tih smeh. Smeh srebrnih zvončića po granama drveća u japanskim vrtovima milovanim vetrom...

— Ti si razumeo šta ovaj tip ovde mrmlija, Pite?

— Ja? Bože sačuvaj! Nemoj ga slušati, mala. Taj ionako nikada nije imao ništa pametno da kaže!

Karter nije izgledao besan dok je u zaklonu stenja vukao dimove iz cigarete skrivene po vojnički u skupljenoj pesnici, ali ga je Milevski dovoljno dugo poznavao da bi znao kako iza te ledene fasade sada vri pravi pakleni plamen.

— Dakle, Ski?

Milevski čuonu u zaklon kraj njega, odlažući pušku na pesak. Uprkos hladnoći, kakik košulja bila mu je zalepljena za leđa, neprijatno hladna sada dok miruje. Usta su mu čeznula za cigaretom, ali je dobro znao da ono što je dopušteno Karтеру predstavlja strašan prekršaj za njegove potčinjene.

— Poslao sam Lakija i Sverndsona da ga zaobiđu — reče.

— Ostali će ga držati prikovanog u zaklonu. Čuješ li?

— Čujem. Svaki taj proklet metak koji ste ispalili u mrak plaćen je pola dolara, Ski! Koliko će ta glupost još trajati?

— Dvadesetak minuta. Mesec je izašao i na pesku se sve vidi kao na dlanu. Laki i Sven moraju ga zaobići izdaleka.

Još jedan rafal odjeknu nad pustinjom, kratak i zlokoban, ali Karter ne izviri iz svog za-

klona. Obojica su bili suviše iskusni vojnici da ne bi znali kako je taj rafal ispaljen preventivno, a ne zbog toga što se ukazao neki cilj.

Čovak koji ih je već petnaest minuta držao u šahu takođe je dobro znao svoj posao i radio ga je pribrano i mirno još od onog trenutka kada je prvi džip snagazio na minu postavljenu tačno na tragu guma vozila kojim su umakli begunci. Ostaci džipa dogorevali su sada na pesku, izazivajući sva kako čuđenje rečkih putnika u vozilima na putu udaljenom jedva pola milje od tog mesta.

Kartera to nije uznemiravalo, jer je tle pustinje već mnogo puta poslužilo kao poligon jedinicama iz obližnjih garnizona, na što su upozoravale i table postavljene na svake dve milje duž puta između Vine-make i Batl Mauntina. Vatra i puenjava u pustinji imali su veoma jednostavno objašnjenje i nikom od tih ljudi, pa čak ni onima iz policijske patrola koja je maločas projurila, neće pasti na pamet da bliže ispituje šta se tamo zapravo događa.

Prigušeno brundanje motora, još nekoliko rafala,

— Šta je to? — upita Karter, mrveći pod čizmom opušak svoje cigarete.

»Neće ni da odlepi dupe od te stene, proklet bio!«, pomisli Milevski pomaljavajući glavu iz zaklona.

— Džip se vraća — promrmlja.

— Šta?!

— Džip se vraća, kažem. Na toj strani ipak nema prolaza, Kartere!

— Boga mu!

— Momak je odabrao odlično mesto — osmehnu se Milevski. — Na deset milja unao-kolo su stene ili peščane dine kroz koje se i tenkovi jedva probijaju na vežbama.

— To znam, do davoja, Skil! Njihov džip sada je na pola puta do grada!

— Aha. Pa?

— Pa? — isceri se prezljivo Karter. — Ne možeš da shvatiš šta to znači? Momku će ukazati prvu pomoć u bolnici, a onda će klonuti dalje, spreman da prvom na koga naiđe izbrblja priču o našem malom poslu ovde u pustinji!

— Ne verujem, Kartere. Dobro sam video gde ga je pogodio moj metak. Lekar koji bi ga otpustio iz bolnice istog časa bi leteo s posla.

— Ne veruješ, a? Pre nekoli-
ko sati tvrdio si mi, kako čovek
sa takvom ranom u grudima
ne može preći ni sto jardi,
a taj tip prešao je skoro
dvadeset milja, ubio nam šest
ljudi, uništio helikopter i još
jedan džip!

— Nije bio sam, Kartere! —
Milevski je s naporom kontro-
lisao svoj gnev. — Neko mu
pomaže, do đavola. Neko ko se
dobro opremio za izlet u pus-
tinju.

— Da, protivavionskim rake-
tama, ručnim bacačima i mi-
traljezom sa čitavom tonom
municije. I nagaznim minama!

— Tačno. I veoma dobro ru-
kuje svim tim ignačkama, kao
što vidiš.

Karter zamišljeno izvuče ci-
garetu iz zgužvanog pakla i
gurnu je među zube. Milevski
iskoristi priliku da se i sam
posluži i Karter mu to dopu-
sti. Zapalili su cigarete pognu-
ti nad peskom, zaklanjajući
svojim telima i rukama i naj-
manji zrak svetlosti upaljača.

— Ko je to, Kartere? — upi-
ta čitavih nekoliko minuta ka-
snije. U međuvremenu, tišinu
noći probila su samo dva ili tri
kratka rafala iz grupe koja je
držala u šahu čoveka koji ih
je zaustavio na samom prilazu
puta.

— Onaj tamo među stena-
ma ili momak kome treba bo-
lnica?

— Obojica, do đavola! Oni
se nisu slučajno našli ovde,
znaš.

— I suviše dobro! — uzda-
hnu Karter. — Gazda je pro-
sto besneo kad sam mu javio
šta se dogodilo. Ne treba na-
da ti govorim šta nas čeka ako
ne šćepamo tog tipa koji je
upao u laboratoriju.

— Mora da je još neko sa
njima. Bar još jedan čovek.
Onaj koga sam pogodio nije u
stanju da vozi, Kartere.

— U redu, ricimo da ih ima
još. Pa šta?

— Ništa. Još uvek mi nisi
rekao ko su oni.

— A otkuda bih to ja, do
đavola, znao?

— Govorio si sa gazdom, zar
ne?

— Jesam. Aihh, . . ti misliš
da bi on mogao znati, je li?

— Tačno. Od naših ljudi ni-
ko nije imao priliku da se iz-
brblja. Ako neko uopšte i zna
šta se događa u tim prokletim
laboratorijama, a kladim se da
čak ni oni najinteligentniji ne
naslućuju šta se tamo zapravo
radi.

— A ti znaš, je li? — Kar-
terov glas bio je neutralan.
Milevski uzdahnu.

— Nisam slep, Kartere, I bio sam u blizini kada su ljudi uto varivali prvi sanduk u helikopter

— Hmmm... Po tebi, dakle, neko iz gazdine blizine je provalio stvar?

— Logičan zaključak, zar ne? Ta roba je nekom prodana, do đavola! A mora je biti još đavolski mnogo, jer sve ono što se događa tamo u laboratorijama đavolski mnogo košta! Računajući tu i lovu koju uzimamo mi i naši ljudi.

— Da u pravu si. Neko je mudro zaključio da se više isplati sam se dočepati robe umesto da je kupuje od gazde po njegovoj ceni. Hmmm... a opet, zašto bi tada poslao tako malo ljudi? Ški?

— Ne znam. Možda i nije trebalo da izvrše napad, već samo da izvide o čemu se radi. Ili...

— Ili?

Milevski zatrpa užareni kraj opuška u pesak, osećajući kako mu mokra košulja hladi leđa.

— Upravo mi je to palo na pamet — promrmlja. — Šta ako je sve ovo samo diverzija, a druga ekipa izvrši pravi napad na laboratoriju?

Karter se tako trgao da je zamalo lupio glavom o stenu.

— Boga mu! — procedi, — To mi ni na pamet nije palo! Trči do džipa i pozovi laboratoriju. Kaži da budu oprezni, đavolski oprezni! Hajde, čoveče, šta čekaš!

Milevski se vratio u zaklon u času kada je među stenama odjeknula potmula eksplozija ručne bombe. I on i Karter podskočili su i izvirili, pružajući cevi pušaka preko kamena hladnog kao led, zagledani u dobro poznati strub crnog dima obasjan mesečinom.

— Sredili su ga, a? — progunda Karter.

— Sad ćemo da vidimo...

— Kako je tamo?

— Sve u redu. Za sada. Gazda je zvao u međuvremenu i naredio punu pripravnost.

— Misli brže od nas — isceri se Karter. — Uostalom, zato i jeste gazda, a mi...

— Eno Lakiya i Svena — prekide ga Milevski. — Tamo, sasvim desno!

Mesečina, odbijana svetlim peskom pustinje, omogućavala je da sasvim dobro vide dve senke koje su se prikradale kroz bedem od stena, hirom prirode postavljenom na ovom mestu između ravne pustinje i putla. I Laki i Svendson znali su svoj posao, takođe. Prostor su prelazili u kratkim sko-

kovima, jedan po jedan, dok bi ga onaj drugi štitio iz zaklona.

— Sredili su ga! — reče sada sa sigurnošću Karter, gurajući novu cigaretu među usne. — I vreme je bilo, ovde posta je đavolski hladno, Ski! Ide-mo li?

— Čekaj još malo...

Dve senke sada su se zbu-njeno osvrtaile oko sebe na me-stu gde je maločas eksplodirala ručna bomba. Puške u njihovim rukama kružile su kao da traže cilj, ali takvog cilja nije bilo.

— Umakao je — progundā Milevski paleći i sebi cigaretu. — Momak bi mogao da pređe taktiku gerile u Fort Beningu, proklet bio!

— Aha — složi se Karter. — Do đavola s njim, on i nije naročito važan. — Hajde u džip, da stignemo onog drugog!

— Polako.

— Zašto, do đavola! Onoj dvojici trebaće deset minuta da stignu do nas, a za to vreme...

— Bolje da sačekamo, Kartere, Neka oni pođu sa Bertom u prvom džipu, a ti i ja uzećemo drugi.

— Ti si pošašavio! Na putu za deset minuta možemo preći

deset—dvadeset milja, a onaj tip...

— Još nismo na putu, Kartere — osmehnu se Milevski hladno. — Sem toga, ko ti garantuje da naš prijatelj ama uz sebe samo jednu nogaznu min-u?

Izraz Karterovog lica bio je tako komičan, da Milevski pr-snu u glasan smeh. Vrteći glavom, on zabaci pušku iza glave i krete prema džipu, pridržavajući je rukama. Karter je ponekad mogao da bude užasno glup, boga mu.

Možda je i zato, pomisli, uvek bar jedan čin ispred njega. Još otkako su se prvi put sreli, preko Vijetnama. Pa čak i kada su zajednički odlučili da se i dalje bave poslom koji su najbolje poznavali i ponudili svoje usluge ljudima koji su dobro plaćali veštinu nepostavljanja neugodnih pitanja...

— Vas dvojica sedite sa Bertom — reče Karter mirnog lica kada mu Laki i Svendsen priđoše, lica i tela mokrih od znoja. — Hajde, ljudi, još malo pa je ova prokleta trka gotova!

Oslonjen o džip Milevski se iscenio za sebe, pazeći da to ne vidi njihov vozač. Da, potreban je poseban talenat i za

slanje ljudi u smrt, a taj talent cene sve armije sveta...

Seo je na zadnje sedišta džipa, prepuštajući Kartera mesto do vozača. Ovaj nije obratio pažnju na to, naravno.

-- Polako, momak -- promrmljao je samo kada je vozač požurio za prvim džipom. -- Neću da gutam njihovu prašinu, do đavola!

— Jasno! — iscerio se i vozač. Meksikanac priglupog lica, koji je vešto baratao nožem i obožavao brza kola i žene koje se brzo mogu dobiti. I Romero je nekada bio s njima u Vijetnamu, kao i ostali iz ekipe. Ljudi iz specijalnih jedinica, oni čiji je posao bio da pale kolibe od trske, streljaju civile i ranjene Vijetkongovce, posle toga retko su se vraćali mirnim zanimanjima i životu bez uzbuđenja...

Nagnut napred, Milevski je kroz vetrobran motrio prostor ispred sebe. Ako će se nešto uopšte dogoditi, dogodiće se upravo...

SADA!

Na rastojanju manjem od stotinu jardi, mina iz ručnog bacača nije mogla promašiti čak ni tako hitar i pokretljiv cilj kao što je mali džip. Momak u zasedi za svaki slučaj ciljao je pravo u motor, zna-

jući da gornji deo džipa možda neće pružiti dovoljan otpor projektilu i izazvati njegovu eksploziju.

Mina i benzin u rezervoaru eksplodirali su gotovo istovremeno i nad pustinjom se još jednom prema nebu diže plameni jezik. I dalje nagnut napred, Milevski očima zaslepljenim od eksplozije jasno vide pokret među stenama: konture jako visokog i krupnog čoveka koji hitro skače na noge, podižući neki taman predmet na rami.

-- Gas! -- zavrta on, lupajući Romera u leđa. -- Gas, do đavola! Ima i pušku!

Lako vozilo poskoči, zaobila zeći u širokom luku zapaljeni džip. Sada gotovo skriven iza prednjeg sedišta, Milevski je kroz zavesu od plamena motrio prema stenama.

Da!

Metak koji je stigao ostavio je na vetrobranu rupicu okruženu zrkastim pukotinama pre nego što je s lupim zvukom smrskao Romeroovu glavu.

— Volan! — uzviknu Milevski bacajući se napred i pokušavajući da ne misli na toplu smesu koja mu je isprskala lice. — Volan, Kartere!

Levom rukom otvorio je vrata džipa, desnom jednom pokretom zbacio sa sedišta telo Meksikanca. Kao da se budi iz sna, Karter ščepa volan i no gom pritisnu papuču gasa u ča su kada se učinilo da će se motor ugasiti.

Obrćući se, Milevski direktno kroz prozor na svojoj strani ispali dug rafal prema silueti na stenama. Znao je da su izgledi da nešto pogodi minimalni, ali je sada odlučivao svaki delić sekunde.

Već na mestu vozača, Karter naglo dodade gas i džip poskoči, gutajući prostor. Dru gi metak pobi ceradu i prozuja koji palac iza glave Milevskog dok je ovaj praznio okvir svoje puške prema sada ne vidljivom strelcu.

Možda je čovek u zasedi pucao još, ali nijedan metak više nije prošao tako blizu. Prele-tevši preko plitkog jarka, džip naglo izbi na asfalt praznog i mračnog puta i gume zaškri-paše kada je povećao brzinu.

Brišući znoj sa čela, Karter se okrete Milevskom.

— Bilo je tvrdo — reče pro muklo.

— Aba — Milevski je mirnim pokretima menjao okvir u svojoj pušci. — Kidnuli smo mu, ipak.

— Aha... ali... još nije go-tovo.

— Gotovo je, Kartere! — os mehnu se drugi čovek hladno. — Gotovo je. Ovo što je preo-stalo prava je dečja igra, ve-ruj mi!

Iako joj je njeno čulo za vreme jasno govorilo da je pro šlo gotovo četrdeset minuta od časa kada je stigla do bolnice u Vinemaki, Sumiko uhvati se be kako po stoti put baca po-gled prema časovniku na zidu potpuno praznog hola, osvet-ljenog samo prigušenom svet-lošću lampe na pultu recepci-je.

Sve što je trebalo učiniti, ona je učinila. Leslie je sada bio u rukama lekara koji su brzo shvatili prirodu njegovih povreda i preduzeli efikasne mere; njegovo oružje ninde sk riveno je na sigurnom mestu.

Tamo gde će ga on pronaći, ako...

Ako se njoj nešto dogodi. Svojim životom Tabasko Pit kupio je Lesliju trideset minu-ta vremena. Na njoj je sada da zaustavi gonioce bar još to

liko i pruži priliku nindži da im konačno umakne.

AKO i on uspe da se dovoljno oporavi posle transfuzije.

Nije želela da razmišlja o mogućnosti, vrlo realnoj, da se sve završi loše. Loše po nju, u redu, Loše po Leslija... ni pošto!

Iza puta dežurna bolničarka sa uzdahom prevrte list romana koji je čitala. Iz tranzistora pored nje dupirala je tiha muzika.

Sumiko je još jednom pogleda. Krupna i visoka žena, u čistom belom mantilu i sa tračkom u kosi. I ona ima ulogu u njenom na brzinu smišljenom planu, naravno. Ulogu koja joj se neće naročito dopasti ali...

Novi šum, ali njoj već poznat. Vrata operacione sale. Žurno je skočila na noge, osluškajući. Nadała se da dežurni lekar neće tako brzo izaći i zakomplikovati situaciju, ali kada je on već tu, onda mora preći na plan B. S takvom mogućnošću od početka je računala, poučena Leslijevim iskustvom. »Očekuj uvek najgore«, govorio je onim svojim zamisljenim osmehom. »i onda te ništa ne može iznenaditi, devojčice...«

— Kako mu je, doktore? — upitala je. Iako koncentrisana na izvođenje svog plana koji je zahtevao da ne misli ni o čemu drugom, nije morala da odglumi zabrinutost u glasu.

Lekar je bio mlad i zgodan i iznenađujuće spretn za takvu kombinaciju. Nije skrivao divljenje u svom pogledu kada joj se obratio.

-- Bolje nego što sam očekivao — reče osmehujući se. ... Vidite, kada ste ga dovezli, pritisak mu je bio veoma nizak, a puls se jedva zapažao. Obično je potrebno da i posle transfuzije prođe nekoliko sati da pacijent dođe svesti, ali ovoga puta vaš prijatelj je otvorio oči već posle pet minuta. Fantastičan organizam, moram priznati; on je sportista, svakako?

— Nešto slično — osmehnu se devojka. Najzad, ono čime se Lesli bavio moglo se nazvati i sportom, zar ne?

Lekar zbunjeno provuče ruku kroz kosu vlažnu od znoja.

— Ovaj... ima jedan problem...

— Da?

— Ta rana na grudima. Zna te, načinjena je vatrenim oružjem. Metak je još u rani, ma da snimak pokazuje da ćemo

ga veoma jednostavno i brzo izvući.

Pogled Sumiko još jednom odluta do sata.

— Koliko vremena vam je potrebno za to?

— Vremena? Oh... s malo sreće ne više od pet minuta.

— Možete li to odmah da učinite?

— Šta?!

— Možete li odmah da izvučete metak, doktore?

Mladić je zbunjeno posmatrao. Iza pulta, žena u belom netremice je pratila njihov razgovor.

— Bojim se da se nismo razumeli, gospođice — reče lekar. — Pre svega, ja nisam hirurg, a ni stanje pacijenta trenutno ne dopušta anesteziju. Ujutru, ako se bude oporavljao ovim tempom, doktor Hilar će...

— Hoćete da kažete da VI to ne možete da učinite? — na glasi Sumiko.

— Uopšte se ne radi o tome, gospođice. Nemam namenu da vadim metak iz rane. Pomenuo sam ga samo zato što je moja obaveza da odmah obavestim policiju!

— Odmah je rastegljiv pojam, doktore.

— Šta to znači?

— Vi to niste učinili ODMAH po našem dolasku ovamo.

— Naravno da nisam — mladić se sada već ljutio na tu dražesnu devojkicu koja pokušava da ga navede na nešto što ne može biti ispravno. — Moja dužnost pre svega drugog je da ukažem pomoć pacijentu, a tek posle toga...

— Vrlo dobro. Uzmimo da ta vaša prva dužnost još nije obavljena i da niste stigli da pozovete policiju.

Doktor bespomoćno pogleda prema pultu recepcije i sieže ramenima. I Sumiko je shvatila da nema izgleda da ga ubeđi, ali je sada svaki minut bio važan. Gonioci će se uskoro pojaviti, a tada poziv policije neće značiti više ništa.

Lesliju je bilo potrebno vreme da prikupe snagu kako bi zajedno mogli otići iz bolnice. To vreme morala mu je kupiti na bilo koji način.

Obliznula je usne i uspravila se. Nimalo slučajno pogled mladića zastade na njenim grudima pod tankom, tesnom bluzom, pocepanom da bi zatvorila Leslijevu ranu.

— Možemo li o tome da po razgovaramo na nekom drugom mestu? — zapita ona tiho. — Uz kafu, recimo...

— Doktore Vilkins — javi se sestra za pultom. — Možete li doći ovamo na trenutak?

»U redu, kućko«, pomisli osvetnički Sumiko uklanjajući se mladiću sa puta. »Ovo ćeš mi u svakom slučaju platiti...«

Nije ni morala da se trudi da prisluškuje razgovor kod pulta. Žena će insistirati da se policija odmah pozove, naravno. A mladić nema drugog izbora nego da to učini.

Dobacivši trijumfalni pogled Sumiko, sestra priđe telefonu i podiže slušalicu.

— Šta je ovo? — upita začuđeno. — Telefon ne radi?

»Naravno da ne radi, glupačo«, govorila je Sumiko u sebi. »Nisi me držala na oku dok si šetala do automata za vođu u uglu, tako ti i treba!«

Osmehnula se i krenula i sa ma prema pultu u trenutku kada joj je sluh rekao da je jedan džip sa puta udaljenog dve stotine jardi skrenuo prema parkingu bolnice. U ovo doba noći to su mogla biti samo ljudi koji gone Leslija.

Jedan džip, ne više od četiri čoveka. Pit je obavio dobar posao, očigledno. I dobio više u vremeu nego što su se smeli nadati.

Pit... da li je to vreme bilo plaćeno cenom koja se može platiti samo jednom?

Ne, nema vremena za takve misli. Mladić se okrenuo da je pogleda kada je prišla pultu i ispružila ruku prema slušalici.

— Dajte da to ja pogledam — rekla je ljubazno. — Ponekad...

Zbunjena, žena joj pruži slušalicu. Umesto da je prihvati, Sumiko zadade kratak i brutalan kanate udarac desnom pesnicom tačno u njeno čelo. Mnogo jači nego što je isprva planirala. Udarac koji garantuje lakši potres mozga i solidnu glavobolju dugu nekoliko sati.

Žena odlete na svoju stolicu i sroza se iza pulta pre nego što je i shvatila šta se dogodilo. Mladić kraj nje zapanjeno je otvorio usta da nešto kaže, ali Sumiko nije imala vremena za prazne razgovore. Ukrucenim postima leve ruke pogodila je njegovu slepoočnicu, šaljući i njega na pod. Njegova nesvestica trajeće mnogo kraće i neće imati tako teške posledice kao nesvestica žene.

Njeno jedino oružje bio je hitro i spretno. Svega nekoliko sekundi bilo joj je dovoljno da sakrije oba nepokretna tela iza pulta i zauzme mesto medicinske sestre, obučena u

njen preveliki mantil i čak i sa trakom u kosi.

Njeno jedino oružje bio je kratki, teški nož širokog sečiva uzet iz opreme ninde. Sasvim dovoljno ako joj iznenađenje uspe. I ako oni ne uđu svi zajedno. Ako...

Naturala je sebe da se umiri. Napolju, pred ulazom, motor džipa prestao je da radi i vrata su se bučno zalupila za ljudima koji su žurno izlazili.

Samo dvojica, videla je kroz staklo ulaznih vrata. Oh, to je dobro, to je veoma dobro...

Dvojica drskih, tvrdih i iskusnih momaka koji ne oklevaju da primene sva sredstva da bi i završili ono što smeraju. Upali su žurno u hol, prljavi od prašine, oznojeni, sa teškim automatskim puškama uperenim pravo u nju.

Znala je da neće oklevati da pucaju na svaki pogrešan pokret i zato je ostala na mestu, glumeći zapanjenost. Ruke su joj bile na pultu, ali će biti dovoljan samo mali pokret da snice da iz širokog rukava mantila nož sklizne u njenu šaku.

— Ni glasa, mala! — zapretio je prvi, dežmekast, proćelav, veoma snažan. Drugi, visok i vitak, hladnih očiju i ko se boje pustinjskog peska, bez

reči se nagnuo preko pulta i jednim pokretom otkinuo kabl telefona. Sasvim nepotrebno, naravno, ali on to nije mogao znati.

— Šta... šta želite? — promuća Sumiko. Bilo je odista pravo čudo kako visoki nije primetio dva nepokretna tela na podu, ali je njegova pažnja bila skoncentrisana na lift i hodnike koji su vodili iz hola, a ne na pult.

— Pre nešto više od pola sata ovamo je morao stići jedan čovek sa ranom od metka u grudima. Gde je on sada?

— Ah... On je... On je u operacionoj sali...

— Gde ja ta sala?

— Ovim hodnikom, pa levo, ali vi ne možete tamo. Do ktor Vilkins je...

Dežmekasti izgovori neku prljavštinu o njoj i doktoru Vilkinsu i kao bik juru u pokazanom pravcu. Visoki ga zaustavi pokretom ruke.

— Čekaj malo, Kartere, do đavola. Devojko, ko je bio sa tim momkom? Nije mogao doći sam, zar ne?

— N-n-ne... Još jedan čovek je bio sa njim...

— I gde je taj drugi tip sada?

— Ne znam... Ne znam, za ista. Otišao je odmah, rekavši

kako želi da obavesti policiju. Nije se više vraćao... Mislim da ga je policija zadržala, jer...

— Policija! — zacereka se dežmekasti. — Taj je već pedeset milja odatle, u to smer da se kladim. Idemo, Ski. Bio si u pravu, ovo će biti dečja igra!

— U kakvom je stanju momak u sali? — upita onaj drugi. — Došao je sebi?

— Ne verujem. Doktor Vilkins još ne izlazi iz sule, a ne prestano traže nove boce krvi. Bojim se da...

— O keji! — visoki se još jednom nože unoseći joj se u lice. — Nas dvojica idemo sada u salu da pogledamo tog momka. Za minut ili dva vrat ćemo se istim putem. U času kad nam vidiš leđa na onim vratima, želim da potpuno zaboraviš naša lica, imena, odeću, sve! Čak i da smo upšte bili ovde! Jasno?

— J-j-jasno...

Ovakvu priliku više neće dobiti, svakako. Nastojeći da očuva izraz straha na licu, ona nalizgled nekontrolisano trže desnu ruku kao da želi da je povuče van domašaja muškarca.

Kada je ruka ponovo krenula napred, u njoj blesnu čelična oštrica noža...

Milevski očajnički kriknu pokušavajući da izbegne udarac, ali je on stizao brzinom za koju je sposoban samo pravi majstor borilačkih veština. Tup udar o rebra, a onda oštrica bez otpora skliznu do srca razarajući ga kao noma eksplozija. Čitavo telo muškarca zatrese se ispuštajući pušku, ruke kretose prema nožu u grudima, ali je smrt bila mnogo brža.

— Hej! — zavrta Karter. — Ti, kurvo mala! Šta si to učinila?

Njegova puška opisa kratak luk, dižući se prema grudima devojkice, ali taj luk se prekiće pre nego što je bila opisana njegova prva polovina.

Na početku hodnika prema operacionoj sali iz poda izniče pojava u belom mantilu i načini kratak, hitar pokret levom rukom. Nešto sitno, metalno, svetlucavo, zazuja kroz vazduh, zarivajući se Karteru u leđa. Teško telo se trže i počće da klizi naniže. Okrenuto devojkici, lice u deliću sekunde promeni nekoliko izraza: iznenađenje, strah, razočarenje...

Da, Karter je imao dovoljno vremena da shvati šta se dogodilo pre nego što je umro, sa hirurškim skalpelom zarivenim u srce...

— Les! Dobro ti je?

Lice ninde još uvek je bilo bledo, ali se kretao hitrim i sigurnim pokretima dok joj je prilazio.

— Mnogo bolje nego pre pola sata — reče prelazeći pogledom po hodu. — Pit?

— Ne znam.

Gledali su se nekoliko trenutaka, a onda ninda klimnu glavom.

— U redu. Moje oružje je blizu?

— Da.

— Idemo onda.

— Natrag?

— Natrag. Možda je Pit još živ. Ili ranjen i sada očekuje pomoć od nas.

Devojka je već zbacivala mantil, izlazeći iza pulta.

— Moći ćeš da izdržiš? — upita.

— Da.

Samo ta jedna reč, ali je ona skrivala čitavu priču o čoveku koji još jednom stavlja svoj život na kocku i nedovoljno oporavljen, sa metkom u grudima, poľazi u okršaj vođen samo slabašnom nadom da je još u životu prijatelj koji je samo nešto ranije to isto učinio za njega...

Zavaljen u sedištu džipa, sa da u svom kostimu ninde umesto u mantilu bolničara koga je onesvestio da bi pobećao iz operacione sale, Lesli se odmarao sklopljenih očiju dok je vozilo gutalo milje puta prema Batl Bauntinu.

— Kako ste se ti i Pit pojavili tamo? — upita iznenada.

Devojka se nasmeja.

— Više bih volela da ne govorim o tome — reče.

— Stvarno?

— Ne. Samo se šalim. Ipak, dogodilo se nešto veoma čudno...

Sada je na Leslija bio red da se nasmeje.

— Morala si očekivati da će ti se događati čudne stvari čim si se zaljubila u nindu — reče. — Šta se dogodilo?

— U stvari, ne znam — reče ona zamišljeno. — Pit je otišao da se nađe sa čovekom koji nam je nabavio sve ono oružje koje si tražio, a ja sam ostala sama u hotelu. Sišla sam u restoran da večeram i odjednom... Obećavaš da mi se nećeš smećati?

— Ne. Pod uslovom da to što ćeš mi ispričati nije previše smešno. A ako jeste bolje da to odložiš za neku drugu priliku, devojčice; nisam si guran da smeh neće prijeti ovoj mojoj sveže zakrpljenoj rupi u grudima.

— Da, i to je neka garancija — osmehnu se ona. — Da kle, sela sam i naručila jelo, kad je odjednom restorana nestalo ispred mojih očiju. Jedino što sam videla bila je pustinja, prašina uzvitlana vetrom i tvoje lice usred te prašine... Ne veruješ mi?

— Ja? Zašto ti ne bih verovao, devojčice?

— Ne znam... to zvuči tako fantastično da se i sama pitam nije li sve to bila samo halucinacija.

— Sasvim svejedno, zar ne?

— Da, sasvim svejedno. Na kraju, nije ni važno. Halucinacija ili extrasenzorna percepcija zvuče podjednako čudno.

— U svakom slučaju, ti si došla. U poslednjem trenutku, kao konjica u vesternu.

— Obećao si da se nećeš smejeti! — podseti devojka kroz smeh. — Da, otprilike tako je bilo. Naterala sam Pita da podelimo čam sa vratio. Nečega

ipak mora biti u tome, Les, jer smo stigli na pravo mesto i u pravi čas, iako nismo mogli znati u kojem delu pustinje se nalazili.

— Da, nečega ima u tome, devojčice. Sensei Tanaka mi je jednom govorio nešto slično...

— Zaista?

— Bojim se da u tom trenutku nisam najbolje razumeo njegove reči, a sada nemam dovoljno snage da se koncentrišem i izvučem taj prizor iz sećanja. Uglavnom, pomenio je nevidljive niti koje spajaju sve što je živo na ovoj našoj planeti. I da su neke niti jače od drugih, onih koje se brzo i lako kidaju. Da, sada se sećam; pomenio je i niti ljubavi. Bilo mi je čudno da pominje ljubav pokušavajući da me nauči kako se ubija, ali mi sada njegove reči postaju sve jasnije...

— Mogu li te nevidljive niti prenositi slike, Les?

— Mogu. I glasove. I energiju, čak. To sam ove noći već osetio, dok smo dolazili u grad. Da ti nisi bila uz mene, mislim da ne bih preživeo...

Nekoliko trenutaka tišine. Džip je ravnomerno preo, gutajući mrlje asfalta obasjanog mesečinom. Levo od njih po-

vršina pustinje bila je zloko-
bno tamna, a stene koje su
provinivale kroz pesak da bi
mało dalje načinile prava ba-
rijeru, podsećale su na bele
mrtvačke lobanje žrtava koje
su njihovi dželati samo do po-
lovine zatrpali peskom.

— Les...

— Reci slobodno, devojčice.

— Postoji li takva nit i iz-
među tebe i Pita?

— Da.

Pauza ispunjena strahom de-
vojke. Bojala se čak i da po-
stavi pitanje koje joj je le-
delo na usnama.

— Želiš da pitaš osećam li
šta, zar ne, Sumiko?

— Da.

— Osećam. Da nije tako, ne
bismo imali razloga da ovoli-
ko žurimo, devojčice!

Ona se osmehnula, na trenu-
tak skrećući pogled sa puta.

— Sad mi je mnogo lakše

— prošaputa.

— Pit je dobro — ninda je
pogladi po kosi. — Vas dvojje
prihvatili ste užasan rizik, zn-
ate!

— Čini mi se da to tek sa-
da shvatam. Srećom, nismo po-
slušali tvoju zabranu, inače...

— Srećom. Inače bih ja sa-
da bio na ledu u bolnici Vi-
nemake. Uostalom, ništa bolje
nisam ni zaslužio!

— Les?!

— Načinio sam nekoliko ve-
oma krupnih grešaka ove no-
ći — reče ninda mirno. — Deo
toga može se pripisati gubit-
ku krvi, ali za deo sam sam
kriv. Pre svega, nisam smeo
dopustiti da me opaze i pođu
u poternu za mnorn.

— Zaista, Les, kako se to
dogodilo?

— Potcenio sam ih. Ništa dru-
go. Čovek koji je organizovao
obezbeđenje tog kompleksa u
pustinji mnogo je lukaviji ne-
go što sam očekivao. Pored ele-
ktronske opreme, on se vrlo
mudno oslonio na klasične si-
steme zaštite.

— Klasične sisteme? Stra-
žari?

— Ne stražari, već patrola.
Sa psima, Sumiko. Neka od
tih zveri našla je na moj tr-
ag načinjen već pri povratku,
a onda kao da se otvorio pa-
kao. Mislim da je potera orga-
nizovana za manje od pet mi-
nuta, mnogo pre nego što sam
pešice uspeo da dođem do sv-
og džipa. Naterali su me u du-
binu pustinje i spasila me je
samo njihova samouverenost. I
tvoje i Pitovo požrtvovanje, na-
ravno.

— Mnogo ljudi, dobra orga-
nizacija, gotovo savršeno obe-
zbeđenje. Tvoja informacija da

se tamo događa nešto krupno
gledno je bila tačna, Les.

-- I jeste. Samo što ja nisam uspeo da otkrijem i — ŠTA!

— Nisi? Ali...

— Da, rekao sam da su me primetili na povratku, ali ulazak u kompleks nije doneo mnogo rezultata. Bolje rečeno, video sam skoro sve, ali nisam shvatio šta znači ono što vidim.

— Nemoguće!

-- Moguće je, ipak. Po onome što sam video to bi odista mogla biti savršeno normalna laboratorija za ispitivanje puštinjske flore kao što i poše na tabli pored ulazne kapije.

— Da, samo što niko ne drži gomilu naoružanih čuvara, džipove i helikoptere da bi od kradljivaca čuvao gomilu kaktusa, Les!

-- Tačno. Laboratorija je samo maska, ali maska koju ja nisam uspeo da skinem! Nije dobro što je došlo do ovakve gražve; njihovi šefovi možda će se uplašiti i demonstrirati ili uništiti sve ono što bi moglo da ih oda.

— Što znači da i dalje moramo držati komplekse na oku — zamišljeno reče devojka.
— Samo Pit i ja. Biće prilično naporno.

Ninda pogladi usku šaku na velanu.

— Žao mi je, devojčice. Me ni će biti potrebno dva ili tri dana najmanje da povratim snagu. Smanji brzinu, približavamo se mestu na kojem treba da sidemo sa puta...

U stvarni, nije ni bilo potrebe da silaze sa puta, jer ih je Tabasko Pit čekao sedeći na čeličnoj ogradi koja je odvajala kolovoz od gomile stena u kojoj se sve do tada skrivao. Bez razloga, kako se pokazalo, jer niko nije ni pokušao da krene u novu poturu za njim.

— Dakle? — reče on pošto su jedni drugima ispričali šta se sve u međuvremenu odigravalo. — Na koju stranu sada, Les?

— Sada se razdvajamo, Pite. Ti ostaješ da motriš na puštinjski kompleks, a Sumiko i ja vraćamo se u hotel. Ona će ti se pridružiti čim mi izvuče metalik iz grudi.

— Hrana? Voda?

— Samo ovo malo što ste stavili u džip kao rezervu, Pite. Žao mi je. Nadam se, međutim, da će Sumiko do podneva stići do tebe sa ostalom opremom, i pivom, naravno!

— Ah, to je već bolje — uzdahnu Tabasko protežući moćne ruke. — Sutra do podneva... hmm, i nije previše... Na šta da obratim pažnju?

— Na odlaske i dolaske. Ko je stigao, kada i kako, ko odlazi iz kompleksa. Bojim se evakuacije, znaš, i toga da ćemo im izgubiti trag ako se sklone odavde.

— O kej, o kej — mrmljao je Tabasko zamišljeno. — Još nešto... do kompleksa idem pešice, a?

— Ne sasvim. Možemo te povesti desetak milja u tom pravcu... ako se još sećaš gde si postavio one nagazne mine kako bismo ih mogli zaobići!

Plavokosi grmalj široko se nasmeja.

— Nema opasnosti — odmahnu glavom. — Bila je samo jedna, a i ta je eksplodirala. Drugi džip srediо sam im ručnim bacačem, znaš, i treći mi je umakao. Krećemo, znaš!

— Krećemo — složi se ninda, nameštajući se udobnije u sedištu i sklapajući oči. — Slobodno možeš voziti brže, Sumiko; ja se osećam sasvim dobro, a ne verujem da će se još neko naći na našem putu.

... Zbog čega?

— Ma ko bio šef kompleksa, mora računati na mogućnost da je moj upad bio diverzija smišljena s namerom da se glavni snaga njihovih snaga izvuče iz kompleksa i uništi u pustinji. Kao što se, uostalom, i dogodilo. Prema tome, oni će bdeti čitavu noć, spremni da odbiju napad, i neće im ni na pamet padati da se odluče za pretraživanje pustinje po noći.

— Hmm, zvuči logično — priznađe Tabasko Pit, žurno žvaćući vojnički obrok iz otvorene konzerve. — Leslie, da li si razmišljao o onome šta oni tamo rade?

— Jesam, ali još uvek ništa nisam zaključio. Sve zgrade opkoljene su pravim morem kaktusa, a oprema u laboratorijama koje sam video ne govori ništa posebno.

— Je li? Boga mu, onda, za promenu, ja jednom znam i nešto više od tebe!

— Zaista? Šta si otkrio?

— Vidiš, dosađivao sam se među onim stenama, pa sam odlučio da malo pogledam moke u onom uništenom džipu. Nimalo prijatan posao, mogu ti reći, ali sam kod jednog u opasaču otkrio — ovo!

Ninda se okrete da prihvati na dlan neobično tešku kesicu od kože, malo nagorelu na jednom mestu.

— Šta je ovo, Pite?

-- Istresi sadržaj na dlan — cenio se ovaj — ali oprezno, molim te!

Naginjući se da bi pri svetlosti sa table sa instrumentima bolje video prah izručen na dlan, ninda tiho zviznu.

U pravu si, Pite — reče zamišljeno. — Ovo bi možda mogao biti odgovor; ti momci su negde u pustinji našli ... zlato!

Zlato je sve češće bilo u mišima ninde i naredna četiri dana dok se gotovo neshvatljivom brzinom oporavljao od rane na grudima. Operacija vađenja metka protekla je bez komplikacija, bez obzira na to što je umesto savremenih hirurških metoda Sumiko upotrebila stotinama godina provereni trik kojim su se služile ninde. To što je i njen pacijent bio ninda predstavljalo je dodatnu olakšicu: nervni bl

ok umesto anestezije omogućavao mu je da aktivno učestvuje u operaciji, vodeći sigurnu ruku devojke svojim uputstvima.

Četiri dana protekla su u gotovo potpunom mirovanju, prekidanom samo redovnim izveštajima iz pustinje koji su stizali putem specijalno podešenog radio-uređaja postavljenog u hotelskoj sobi tako da ga ni najradoznaliya sobarica ne može promaći. Hotelski dijetetičar podigao je obrve kada je čuo šta naručuje gost iz apartmana 206, ali su obroci bili pažljivo pripremani po njegovim željama dok je hotelski menadžer zadovoljno trljao ruke, razmišljajući o računu koji je svakog dana rastao za lep trocifren broj.

Najpre umerene, a zatim sve intenzivnije vežbe brzo su vraćale elastičnost telu kroz koje je strujala nova snaga. Periodi meditacije postajali su sve duži i Leslie je to vreme koristio na najbolji način: za detaljnu analizu svojih postupaka i postupaka protivnika u obračunu na pesku pustinje.

Zajedno sa vestima koje su stizale od Sumiko i Pita, to mu je omogućilo da stvori verniju sliku kompleksa skrive-

nog u gotovo nepristupačnom delu pustinje Blek Rok...

O evakuaciji nema ni reči, javljali su njegovi prijatelji. Naprotiv, svakog dana u ogradeni prostor stiže nova grupa ljudi po čijem se držanju i hodu može zaključiti da imaju mnogo vojničkog iskustva. Svakog dana patrole su sve brojnije i sve je veći prečnik kruga koji one kontrolišu.

Jasno,

Čovek koji iz pozadine vuče konce čitave operacije odlučio je da ne odustane od posla koji je morao donositi ogromnu zaradu, sudeći bar po troškovima za opremanje kompleksa i angažovanje sve većeg broja ljudi za njegovu zaštitu.

Magična reč bila je, dakle – zlato!

Pre više od stotinu godina zlatna groznica je prohujala ovim delom sveta kao vihor, ali pustinja Blek Rok nije privlačno mesto čak ni sada kada se može savladati motornim vozilima ili jednostavno preleteti. Ni najuporniji prospektori tog vremena nisu se usuđivali da zađu duboko u bezvodne predele po kojima je vetar premeštao peščane dine, iz dana u dan menjajući konfiguraciju tla, ovde otkri-

vajući stene, tamo ih skrivajući i čineći tako orijentaciju gotovo nemogućom.

Da, ovde je moglo biti zlata nedostupnog tadašnjim metodama istraživanja. Sada, priča je iz osnova drukčija...

Samo, zbog čega čitav taj posao nije vođen na mnogo je jednostavniji, legalni način?

Čak i sada akri i akni pustinje mogli su se kupiti u zemljišnim uredima Vinemake i Ball Mauntina po smešno niskoj ceni kada bi se našao neko dovoljno lud da to pokuša. Investicija u tajni rudnik zlata nije nikako mogla biti skuplja od legalnog metoda kojim, opet, ne bi bili potrebni nimalo niski troškovi angažovanja plaćenih ubica naoružanih oružjem nabavljenim po užasno visokim krajamčarskim cenama.

Ne, tu nešto nije bilo u redu, ali su nendi jednostavno nedostajale činjenice da bi mogao odgonetnuti šta je to. Umesto da se bavi neproduktivnim razmišljanjima, on se veoma brzo koncentrisao na novi plan koji će ga odvesti u srce pustinjskog kompleksa.

Ovoga puta postupiće drugačije, Sćepaće jednog od onih koji nešto znače u kompleksu

i naterati ga da propeva. A po sle toga... posle toga će već videti...

Peti dan njegovog oporavka počeo je vežbama koje su mu pokazale da je njegovo telo gotovo doseglo onaj vrhunac na kakvom ga je godinama održavao. Uskoro, veoma brzo, moraći će da se vrati u akciju i tako prokline nimalo ugodni boravak u pustinji svojih prijatelja.

Ako se u međuvremenu nešto ne dogodi, naravno.

A dogodiće se...

Čitavog jutra vazduh je bio nabijen elektricitetom i crni oblaci skupljali su se nad planinama istočno od grada, ali to nije bio jedini razlog njegove iznenadne napetosti.

Haragei je ponovo progovorio, šaljući jedva primetne signale o opasnosti koja pretila...

To ga nije iznenadilo, jer trag koji su ostavili za sobom na putu za pustinje do bolnice i natrag do Batl Mauntina nije predstavljao prepreku za iskusne tragače, kakvih je među ljudima u kompleksu moralo biti. Osoblje bolnice može da da puno detalja o njegovom izgledu i izgledu devojke koja ga prati, a i džip iznajmljen u Batl Mauntinu pre

tili kasnije navešće nekoga na raspitivanje po tom nevelikom gradu. Od četiri gradska hotela ovaj je bio najbolji, ali i posluga u njemu nije čimnala na sredstva koja razvezuju jezik. Novac, alkohol, zgodne žene ili muškarci...

Ninda je znao da će iole ozbiljnije traganje dovesti protivnike do njegovog skrovišta i bio je spreman za takvu mogućnost. Šobanica je tek napustila apartman, što je značilo da ponovo može postaviti nekoliko smrtonosnih zamki koje su hdele nad njim dok još nije imao dovoljno snage za sopstvenu odbranu.

Završivši sa pripremama, vratio se u veliku fotelju postavljenu uz zid dnevne sobe apartmana, tako da sedeći u njoj može držati na oku i ulazna vrata i prozore. Vrata spavaće sobe bila su otvorena, tako da će ga sluh upozoriti na svaki šum u blizini njenih prozora; mali pokret glave biće dovoljan da dovede i te prozore u svoje vidno polje.

Katana mu je bio nadohvat ruke, položen na pod pored fotelje, jedan deo arsenala ninde skriven odećom. Ostalo njegovo oružje bilo je postavljeno u raznim delovima apartmana, onde gde je bilo najviše

izgleda da će moći i da se upotrebi.

Čekao je strpljivo, bez pokreta, sa jedva primetnim osmehom na usnama. Uznujanoš i napetost pred borbu mogu samo da oslabe telo i usporavaju njegove reakcije.

A upravo to dogodiće se ljudima koji dođu s namerom da ga ubiju. Ma kako šefovi kompleksa bili oprezni, priča o jednom jedinom čoveku koji je ubio petnaest ili šesnaest dobro naoružanih i iskusnih boraca morala je procuriti do ostalih.

Sem ako gazde, specijalno za ovu priliku, nisu namučile plaćene ubice, odnekud sa istočne ili zapadne obale?

Iz minuta u minut haragei je pojačavao svoje signale što je značilo da napadači neće sačekati noć da bi izveli svoj plan. Ukoliko bolje; on i želi da vidi lica ljudi koje će uskoro ubiti...

Vreme za njegov drugi dnevni obrok se bližilo i on podiže slušalicu telefona da prenesu uobičajenu porudžbinu. Smeškao se dok je vraćao slušalicu na mesto.

Ovaj obrok, znao je, neće mirno pojesti. Za napadače biće to izvanredna prilika da

uđu u apartman i iznenade ga. Ili bar oni tako misle...

Da!

Koraci u hodniku, jasni nje govom uhu uprkos debelom tepihu. Zveckanje posuđa na košticama, uobičajeni šum. Ali za to nije uobičajen bat napetih koraka četvorice ljudi koji hodeju za košticama. Toliko posluge ne ide da servira ručak jednom gostu, ma kako on dobro plaćao.

Pogled ninde nije bio uprt u vrata, već na drugu stranu, prema prozorima iza kojih su se, duž spoljnog zida hotela, nalazile požarne stepenice. Ma kako sigurni bili u sebe, napadači će tamo postaviti nekoga da spreči bekstvo njihove žrtve.

Ili da se u odlučnom trenutku umeša ako nešto osujeći njihov prvobitni plan...

Kroz staklo prozora video je samo jednu šipku, najvišu prečagu ograde požarnih stepenica.

Zatreperila je, jedva primetno, ali je za njegovo oko taj signal bio potpuno vidljiv. Ne ki težak čovek lagano se uspinjao stepenicama, dobro se čuvajući da ne dođe u njegovo vidno polje. Sa spremnim oružjem čučao pored zida spreman da se umeša.

Dočekaće ga neprijatno iznenađenje ako to pokuša, naravno. Ta strana, dakle, za sada je bila potpuno bezbedna.

Ninda skrete pogled prema vratima u času kada ćutljiva grupa zastade u hodniku. Neko zakucka.

— Da?

— Vaš ručak, mister Eldridž — začu se glas iz hodnika. Ninda se osmehnula. Čak i da ranije nije bio upozoren, sa da bi znao da nešto nije u redu. U glasu čoveka koji je progovorio nije bilo one uobičajene servilnosti rezervisane za osoblje skupih hotela.

— Udite — doviknu on. — Vrata su otključana!

Tamo u hodniku oni se sada osmehuju jedan drugom i sažaljivo ključaju glavama. Kakva neopreznost, govore njihovi pogledi. Ne, taj tip ne može biti tako opasan kao što se priča. Biće ovo lak posao, prava dečja igra!

Vrata su se otvorila naglo, odbačena snažnim naletom čoveka koji se bacio kroz njihov otvor i ukopao nasred tepiha sa uperenim pištoljem u nuka ma. Druga dvojica sledila su ga ukorak, gotovo identičnim pokretima.

Jedino se četvrtom nije žurilo. Zadovoljno se cereći, on

lagano ugura kolica kroz vrata i zatvori ih za sobom, proveravajući da li su dobro zaključana.

I njegovo glatko izbrijano lice i odeća nenametljive elegancije odudarali su od lica i odeće ostale trojice. Jedino za jedničko bile su im hladne oči ubica i ona tvrda crta oko usana koja ih uvek odaje pažljivom posmatraču.

— Šta ovo znači, do đavola? — upita Leslie mirno. — Ko ste vi?

Trojka sa pištoljima u ruka ma ćutke je radila svoj posao; razmakli su se jedan od drugog oštro motreći čoveka u fotelji i vrebajući svaki njegov pokret. Četvrti se pažljivo osvrnuo oko sebe pre nego što je progovorio.

— U redu, prijatelju — rekao je, spuštajući se sa uzdahom u fotelju koju je Leslie postavio nasuprot svojoj. — Vidim da možemo mirno da razgovaramo. Ipak, da te upozorim: nemoj pokušavati nikakve gluposti kao što je dozivanje u pomoć ili pokušaj bekstva. Vrlo dobro znam da ovaj apartman ima odličnu zvučnu izolaciju, a što se bekstva tiče... pa, još uvek nisam sreo čoveka koji bi bio brži od mečka, znaš!

«Varaš se... prijatelju», po misli ninda proučavajući njego vo lice. »Upravo si sreo čoveka koji može biti brži od me-tka ako to poželi... a uskoro ćeš se i uveriti u to...«

— U redu — reče glasno, sležući ramenima. — Šta hoćete od mene, ljudi?

— Najpre nekoliko informa-cija, prijatelju.

— Nisam naučio da dajem informacije dok su tni pištolja uperena u mene.

— Je li? — tip se ironično osmije, izvlačeći cigaretu iz teške zlatne tabakere i guraju-ći je u usta. — Onda ćeš da-nas dobiti prvu lekciju iz te vještine. Momci ostaju tu dok ne budem zadovoljan tvojim odgovorima. A onda...

— A onda?

— Onda? — ponovo osmeh koji je pokazivao da čovek je-dnostavno uživa u onome što je smatrao strahom nemoćne žrtve. — Onda ćemo te ubiti, prijatelju...

Lagano, sa izrazom straha na licu, ninda pređe jezikom preko usana.

— Da me ubijete? Ali zašto, za ime boga? Šta sam vam učinio?

— Nama ništa. Mislím da si nekom stao na žulj, prijatelju. Nekom ko ima dovoljno pa-ra da plati mene i moju ma-lu ekipu, shvataš.

— Vi... vi ste... plaćene u-bice?

— Ne volim taj izraz, pri-jatelju. Ma kako precizno opi-sivao naš zanat, a, momci?

Tvojica momaka isceriše se kao po komandi, ali nijedan od njih ne skrete pogled sa ninde. Bilo je jasno da samo čekaju mig svoga vođe pa da isprazne šaržere u telo nemoćne žrtve.

— Nego, da pređemo na st-var, prijatelju — nastavi vo-da paleći cigaretu. — Moje po-slodavce zanima ko si i ko te šalje da zavladiš nos u njiho-ve poslove.

Lesli još jednom pređe je-zikom preko usana i pogled mu odluta do stočića ispunje-nog flašama sa pićem.

— Mogu li — reče promuklo — mogu li da dobijem ma-lo viskija?

— Viski? Odlična ideja... pod uslovom da ti on razveže jezik! — nasmeja se vođa. — A mislim da ni meni neće ško-

biti jedna čašica, je li tako, momci?

Neprimetno uvlačeći vazduh u pluća, ninda zadržava dah, posmatrajući kako elegantno obučen čovek ustaje i prilazi stočiću. Flaša dopola ispunjena žućkastom tečnošću stajala je na samoj ivici i on ispruži ruku prema njoj.

Imitacija flaše za viski mogla je da prevari oko, ali ne i prste koji su stegli oko nje; krhka plastika popusti pod njihovim pritiskom i žućkasta tečnost, sve dotle zatvorena prozirnom opnom, dođe u dodir sa vazduhom.

— Šta je ovo, boga mu? — dospe da izusti čovek, zapaljeno otvarajući usta. Oblak beličaste pare iz flaše širio se tako brzo da nije stigao čak ni da otvori prste; smučio se na pod kao posečeno drvo, povlačeći za sobom stočić i sejući unaokolo komade razbijenog kristala.

Nema čoveka koji neće u takvoj situaciji skrenuti pogled da vidi šta se to događa. Ma kakoiskusni bili, trojica revolveraša učinili su upravo to.

I dalje zadržavajući dah, ninda na najbolji način iskoristi taj kratki delić sekunde. Odbacujući se nogama o pod, on načini salto u vazduhu i

nađe se u zaklonu fotelje pre nego što je iko od one trojice shvatio šta se događa. Prsti desne ruke automatski mu se sklopiše oko drške katana na podu; u levoj je već bio šuriken spreman da zapjeva svoju smrtonosnu pesmu.

Oblak uspravljajućeg sredstva delovaće vrlo kratko, jer se brzo širi, gubeći koncentraciju. Već preslab da bi izbacio iz igre trojicu revolveraša ipak će usporiti njihove reakcije u meri koja je u ovom trenutku za nindžu značila razliku između života i smrti.

— Hej! — zaurla prvi koji se setio posla zbog kojeg su i ušli u apartman. — Pa on je nestao, proklet bio!

— Nisam! — reče mirno ninda, pomaljavajući se iznad naslona fotelje. Šuriken iz leve ruke zazvižda, pogađajući smrtonosnom preciznošću žilu kucavicu na vratu najbližeg revolveraša. Ovaj se zanesa od udarca, iznenađeno otvarajući usta i prinoseći slobodnu ruku rani iz koje buiznu širok mlaz krvi.

Dve cevi potražiše njegovo telo, ali su pokreti revolveraša podsećali na usporeni film dok su treptali pokušavajući da rasteraju neobjašnjivu maglu ispred svojih očiju.

Jednim skokom ninda se stvori pred njima, preletevši preko fotelje s lakoćom kojom obični ljudi savlađuju stepenike. Katana blesnu, postavljen u horizontalan položaj pred njegovim licem.

Dvostruki istovremeni udarac; oštrica odvoji glavu od vnata čoveka koji je stajao levo od njega, balčak pogotkom u bradu odbaci drugog prema sofi, samo korak iza njegovih leđa.

Pod njegovom težinom i silinom pada elastične opruge se ugnuše i vrh noža sknivenog među njima probi tkaninu i zari se tačno u kičmu revolveraša. Dospeo je samo da naglo ispusti vazduh iz pluća i otvori usta u pokušaju da još jednom udahne.

Nepomičan nasred prostorije, sa mačem u rukama, ninda je sada motrio na prozor.

Čak i najgluplji čovek morao je shvatiti da nešto nije u redu i da se lepo zamišljeni plan okrenuo protiv njegovih prijatelja u sobi. Za koju sekundu peti napadač doneće od luku da se umeša i eventualno ipak preokrene ishod borbe u svoju korist.

Silueta širokih pleća i okrugle glave pod šeširom pojavi

se na prozoru, na trenutak za klanjajući dnevnu svetlost.

Foto čelija, skrivena uz donju ivicu prozora, reagovala je trenutno, isključujući struju iz minijaturnog elektromagneta. Sve do tada zadržavana njegovom privlačnom silom, tanka čelična igla izlete iz cevčice montirane u okviru prozora i zari se kroz rukav u mišiću čoveka.

Mesto pogotka zapravo i ni je bilo od značaja, jer je vrh igle bio premazan otrovom čiji je sastav vekovna tajna ninda.

Napadač je umro pre nego što je bio iz pogođenog mesta uopšte bio registrovan u njegovom mozgu. Ukočeni mišići nekoliko sekundi držali su ga u uspravnom položaju, a onda popustiše i teško telo u padu zatrese požarne stepenice.

Zaobilazeći mesto na tepihu obilato natopljeno krvlju, ninda pride prozoru i podiže ga, dopuštajući da sveži vazduh spolja razveje i poslednje tragove uspavljujućeg sredstva u prostoriji.

Vratio se do fotelje i seo, proučavajući dokumenta izvučena iz unutrašnjeg džepa elegantnog sakoa vođe plaćenika.

Zajedno sa smotuljkom novčanica od sto dolara koji je

premestio u svoj džep. Taj novac možda će uskoro poslužiti kao sredstvo da dođe glave onome koji ga je kao predujam dao plaćenim ubicama.

Pet minuta. Jedini preživeli napadač uskoro će se osvestiti, a onda bi trebalo da počne zanimljiv razgovor...

— Ustani, Bilingz — reče ninda mirno nekoliko trenutaka kasnije. — Mene ne možeš prevariti, znaš!

Bilingz se uspravljao lagano, očigledno još uvek pod dejstvom uspavljujućeg sredstva. Pogled mu je zbunjeno kružio unaokolo, sve dok nije shvatio da je i njegova odeća mokra od prolivene krvi.

U tom času ninda primeti prve znakove straha na njegovom licu i u očima. Džoš Bilingz možda je smatrao sebe za tvrdog momka, ali ta maska uskoro će spasti i on će pred nindom pokazati sav svoj kukavičluk.

— Šta... šta se ovde dogodilo? Ko ih je ubio? Kako?

— Ja, Ovim.

Ninda pokaza oštricu katana, još uvek umrljanu krvlju. Krv nije dobra za plemeniti čelik, ali je i to bio deo brižljivo režirane predstave pripremljene za Bilingza. On mora progovo-

riti, i to brzo, pre nego što onaj ko ga je poslao u hotel ne shvati da nešto nije u redu.

— Nemoguće! — reče Bilingz vnteći glavom. Pogled mu je kružio unaokolo, kao da pokušava da otkrije nevidljive pomagače tog neobičnog čoveka. — Nemoguće, čoveče!

— U redu, ne moraš mi verovati — sleže ninda ramenima. — Oni su mrtvi, u svakom slučaju. Kao i onaj na požarnim stepenicama, uostalom. Ti si jedini pošteđen, Bilingz.

-- U redu -- Bilingzove oči igrane su kao na ulju. Desna ruka pođe prema izrezu sakoa. — Koliko?

Ninda se nasmeja.

— Nudiš mi novac? Onoliko koliko su tebi platili da me ubiješ? Hi nešto više, Bilingz? Dvostruko? Trostruko? Baš me zanima na koji iznos procenjuješ svoj život?

Veoma dobro je znao da novac nije više u džepu sakoa, ali i to da je Bilingzovom pokretu cilj mali pištolj skriven u futroli pod pazuhom.

Samo neka ga uzme. Utoliko će veći biti njegov strah kada shvati da to oružje ne može obrnuti situaciju u njegovu korist.

Sa trijumfalnim krikom na usnama, Bilíngz istrže oružje iz futrole i otkoči ga.

— Šta sada? — upita oblizujući se. — Šta sada kažeš, prijatelju?

— Baci tu igračku — posave tova ga ninda. — Ionako ti ne može pomoći.

— Mislíš? Priznajem, nema neki naročiti domel i preciznost, ali na ovom rastojanju...

— Ti mene ne možeš ubiti, Bilíngz!

— Rado bih se kladio s tobom da mogu, prijatelju, ali ne znam kako da posle naplatim oplaku, ha-ha-ha!

— Možda ovim?

Ninda mu baci pred noge smotuljak novčanica izvučen iz Bilíngzovog džepa.

— Ti, đubre! — procedi ovaj kroz zube. — Pretresao si me dok sam bio onesvešten, je li? Sva sreća što nisi video ovaj pištolj!

— Ko kaže da nisam?

Bilíngz se trže i u očima mu se ponovo pojavi strah. Mirnoća čoveka pred njim morala je imati neku čvrstu osnovu.

Zbog čega je on toliko siguran u sebe? Ne, tu nešto nije u redu...

Korak po korak, Bilíngz poče da ustupa prema vratima.

Ko zna, možda je pištolj u nje govim rukama prazan, a u tom slučaju...

— Još jedan korak, Bilíngz, i mrtav si — reče ninda oštro.

Glas mu je bio tako sugestivan da se Bilíngz ukopa u mestu, nervozno se osvrćući oko sebe. Kao i sve plaćene ubice naučene na vatreno oružje, ni on nije mogao da proceni efikasnost starinskog mača u ruci protivnika.

— Jesi li... — upita oblizujući suve usne. — Jesi li mi ispraznio pištolj?

— Nisam — odmahnu glavom ninda.

Bilíngzove usne izviše se u zužnu grimasu. Oči mu blesnuše.

— Onda umri, kopile! — vrišnu on trijumfalno, pritiskajući obarač.

Pokretom bržim od misli, ninda se izvi u fotelji, demonstirajući pri tom sigurnost kakvu donosi samo vrhunska obuka ninducua, odnosno ona lekcija koja uči da borac više nije gospodar ispaljenog metka od onoga trenutka kada on izleti iz cevi.

Od tog časa metak se pokorava samo egzaktnim zakonima balističke koji mu određuju putanju i mesto pogotka, nasu prot maču koji predstavlja

produženje ruke — i volje — svoga vlasnika.

Putanja hica, ukratko, jednostavna je i predvidiva i čovjek sa dobrim refleksima uvijek može načiniti pokret koji će njegovo telo ukloniti sa te putanje. Takav pokret često ne će pomoći kada je napadnut udarcem mača, jer možda i protivnik ima tako dobre reflekse i može promeniti putanju oštice da bi ona konačno ipak stigla do svog cilja.

Tu jednostavnu istinu Bilingz je shvatio posmatrajući kako se ninda ponovo udobno smešta u fotelju, zaklanjajući mesto na naslonu kroz koje je desetak sekunde ranije proleteo njegov metak.

— Da, Bilingz — reče ninda mirno. — Tako je to. Rekao sam ti da me ne možeš ubiti...

Strah natera Bilingzove noge da se odlepe od tepiha i bacu njegovo telo u dugom skoku prema vratima. Jedva приметним pokretom, ninda pomeri levu ruku.

Tanka svileni nit, sve do tada nevidljiva na tepihu, zateže se na visini od jedne stope iznad poda. Snažan trzaj od nalleta Bilingzovih nogu, ali je svileni nit čvrsta skoro koliko i čelična žica iste debljine. Ra-

širenih ruku, Bilingz se pruži po podu, ispuštajući nekorisno oružje na tepih.

— A sada se lepo i polako vrati u svoju fotelju, Bilingz — reče ninda tiho. — Ja i ti imamo jedan lep i dug razgovor...

— Ne sviđa mi se ovo, or-tak — namrgodeno je mrmrljao Tabasko Pit, nežnim pokretima pomerajući komande malog sportskog aviona. — Nimalo mi se ne sviđa!

— Zbog čega?

— Ne liči mi na tvoj uobičajeni stil, o to zbog čega! Mislim da si prebrzo odlučio da ponovo krenemo u akciju. I ne samo zato što još uvek nisi do kraja povratio snagu!

— Osećam se sasvim dobro, Pite. I Sumiko se složila da sam sposoban i za najveće napore, je li tako?

— Jeste, do đavola, ali...

— Stvar je u tome što više nemamo vremena za oklevanje, Pite. Oni su iz dana u dan sve brojniji i bolje opremljeni. Svako odlaganje učiniće prodor u kompleks težim.

Na žalost, to je jedini način da doznamo ko stoji iza čitave operacije.

— A trag na koji te je naveo Bilingz?

— Mali su izgledi da sa te strane nešto doznamo. Čovek koji je angažovao Bilingza učinio je to telefonom, a novac i uputstva stigli su u pismu. Sumiko je oputovala u Reno da proveri trag sa te strane, premda sumnjam da će nešto postići.

— A uzgred, sklonio si je sa mesta gde bi moglo biti vruće, zar ne?

Ninda se tiho nasmeja, pri-državajući se za sedište, jer su se noćna strujanja vazduha nad pustinjom još jednom poigrala krhkim avionom.

— Da, i to je jedan od razloga, ali ipak ne glavni. Šta kaže tvoja karta, da li smo bli-
zu?

Bio je to uzaludan pokušaj da se promeni tema razgovora, jer je Tabasko veoma dobro znao kako karta zapravo i nije potrebna nindi pošto je jednom proučio okolinu kompleksa laboratorija u pustinji. Plavokosi, međutim, nije ni insistirao na započetoj temi, shvatajući i sam razloge za takav postupak svog prijatelja.

— Minut ili dva po momo — odgovori on naginjući se nad sekciju raširenu na kolonima — iako se dole baš ništa ne vidi osim solidnog crnog mraka.

— Važno je da vetar duva onako kako smo želeli — osmehnu se ninda, navlačeći kapuljaču preko glave i još jednom proveravajući svoju opremu.

— Da, na ovoj visini, ali strujanja iznad samog tla mogu ti stvoriti gomilu problema, Les!

— To znam. Vreme je da promeniš kurs, Pite.

Tabasko klimnu glavom i mali avion naže se u levu stranu, opisujući širok luk na nebu. Sigurnim pokretom ninda otvori vrata na svojoj strani i uhvati se obema rukama za njihove ivice.

— Srećno, Les!

Ako je ninda nešto i odgovorio, to nije doprlo do ušiju Tabasko Pita, kroz hujanje vazduha u otvorenim vratima. Još oštrije naginjući avion, on je hitao da se što pre udalji od mesta na kojem je ninda iskočio. Bilo je malo verovatno da kompleks raspolaže radarom i protivavionskim raketama, ali se ta mogućnost ipak nije smela zaobići.

Već daleko iza njega, Leslie je ponirao kroz mračnu atmosferu, osećajući čitavim telom nepravilna strujanja slojeva vazduha različitih temperatura.

»Još stotinak stopa«, pomisli, »a onda ću otvoriti padobran. To bi trebalo da donese nešto više stabilnosti mom letu...«

Crna svilen kupola uz šuštanje se raširi nad njim i on oseti trzaj. Da, sada je padao gotovo vertikalno i mnogo sporije. Visina na kojoj se našao dopuštala mu je da pod sobom na svetlijoj osnovi od peska nazre tamnu mrlju nepravilnog oblika.

Kompleks niskih zgrada okružanih čitavim poljima kaktusa.

Ti kaktusi sve vreme mu nisu dali mira. Čak i ako je u laboratorijama odista proučavana pustinjaška flora, tolike količine kaktusa jednostavno nisu bile potrebne...

»Pa, to je jedan od razloga što uopšte pokušavam da se domognem kompleksa«, mislio je boreći se sa vazдушnim strujama koja su pretila da ga skrenu sa predviđene putanje. »A što se kaktusa tiče... poslednje što bih želao bilo bi da ih upravo sada pogledam iz ne posredne blizine. Te biljke u

meju da budu veoma neljubazne prema onima koji im priđu sa pogrešne strane!«

Tamna mrlja pod njim postepeno se razlagala na delove i sada je mogao da razlikuje pojedine zgrade, čak i liniju ograde načičkane alarmnim uređajima. Jednom je uspeo da ih savlada, ali se nadao da ovog puta to neće morati da čini.

Njegov cilj bila je središnja baraka, ona kojoj prilikom svoje prethodne »posete« nije uspeo da se približi. Delom i stoga što je bio uveren da će proučavanje opreme u laboratorijama biti dovoljno da shvati šta se u pustinji zapravo događa.

Ta pretpostavka pokazala se pogrešnom, jer ni na jednom mestu nije pronašao ni komadića hartije koji bi pokazao kakvi se eksperimenti vrše sa svim onim gomilama laboratorijske opreme u barakama. Logika je govorila da se zapisi čuvaju u samom jezgri kompleksa.

Tamo gde bi morao naći ljude koji čine elitu ovog mesta. One koji izdaju zapovesti...

Stotinak stopa nad ciljem, on sklopí oči, pažljivo oslušku-

jući u sada već mirnijem vazduhu. Haragei je outhao i on za dovoljno klamnu glavom. Silazak sa neba, kako je pravilno zaključio, ipak je bio najbezbedniji način da stigne tamo kuda želi...

Njegova stopala u mekoj obući dotakoše blago nagnuti krov i on načini kolut unapred, konisteći strminu krova da bi kotrljanjem naviše smanjio brzinu svog kretanja i istovremeno umotao padobran oko svog tela i tako smanjio otpor vazduha i izgleda da ga neko od stražaca opazi.

Ležao je potpuno nepomično dva ili tri minuta pre nego što se uverio da je njegov dolazak prošao neopaženo, a onda se hitrim pokretima oslobodio padobrana i smotao ga u za vežljaj koji je mogao nositi pod rukom.

Ne suviše daleko. Tamo, između ivice krova i grede koja je štrcala nad zidom bilo je dovoljno mesta da se sakrije svičena tkanina koja mu je omogućila da stigne na krov.

Poučen iskustvom od prošlog puta, odlučio je da sada izbegava kretanje po tlu između bakara, tamo gde su se kretale patrola sa psima. Svega nekoliko sekundi bilo mu je potrebno da na obuću i rukavice od

crne svile postavi uska i oštra čelična sečiva koja će mu dopustiti da se brzo i spretno kreće duž vertikalnog drvenog zida.

Lagano se spuštao prema prozoru u sredini zgrade, palac po palac, izbegavajući svaki nepotreban šum. Dva minuta kasnije mogao je dotaći prstima okno.

Prozori se nisu otvarali, jer vazduh u pustinji uvek je ili suviše topao ili suviše hladan. Klima — uređaji su stvarali uvek podnošljivu atmosferu u unutrašnjosti zgrade, ali su otvori i cevi za ventilaciju su više uski da bi tuda mogao da ući.

Pridržavajući se levom rukom i obema nogama, kandžama čvrsto zarivenim u zid, on ispruži desnu ruku i načini nekoliko preciznih pokreta višći glavom naniže ispred prozora.

Jedan lak udarac biće dovoljan da izbací isečeno staklo iz okvira. Jedini problem sastojao se u tome da na neki način spreči da ono padne, bilo na tle ili u unutrašnjost prostorije. U grobnoj tišini noći prasak razbijenog stakla delovao bi isto kao i sirena na uzburku.

Ninde su tako opasni protivnici između ostalog i zbog toga što ništa ne prepuštaju slučaju i što su u stanju da danima obrću u glavi jedan problem pre nego što dođu do njegovog najoptimalnijeg rešenja. Lesliju ovo nije bilo prvi put da mora ući kroz stakleni prozor koji se ne može otvoriti; sav potrebni pribor i ovoga puta nalazio se u tajnim džepovima njegovog kostima.

Providna lepljiva traka, mnogo šira od obične, čvrsto je spojila odsečeni deo okna sa zidom bočno od prozora. Još jedna, dve stope niže, i on je bio spreman za sledeću fazu svog upada.

Još uvek viseći glavom nadole, on zadade odmeren udarac dlanom o načeto okno i ono ispade iz ležaja. Lepljiva traka, međutim, održala ga je u gotovo istom položaju, slično kao što šarke pridržavaju vrata.

Vrhovima prstiju ninda povuče okno u stranu, upravo kao da otvara vrata, a onda načini vešt manevar koji njegova stopala u mekoj obući dovede na donju ivicu prozora.

Prostorija pred njima bila je tiha i mračna. Haragei je svedočio da u njoj ne preti nikakva opasnost.

Bešumnim skokom ninda se stvori na podu od glatkih, šimokih dasaka. Nekoliko sekundi utrošio je da isečeno okno vrati na svoje mesto, pričvršćujući ga i iznutra prozirnom lepljivom trakom. Čak i čovek veoma oštrog vida moraće da pniđe sasvim blizu prozoru ako želi da otkrije da s njim nešto nije u redu...

Završivši s tim, on pažljivo osmotri prostoriju u kojoj se našao.

Da, njegova procena bila je tačna. U ovoj sobi radio je neko ko stoji dosta visoko na internoj rang-listi pustinjskog kompleksa laboratorija.

Očima i prstima on pregleda svaki deo namestaja radne sobe savremenog poslovnog čoveka, zadržavajući se konačno na zdepastoj čeličnoj kasi u surotnom uglu.

Ima li vremena za pokušaj da je otvori? Ili da najpre pregleda fioke radnog stola i ormara sa uredno složenim fasciklama raznih boja?

Najpre sto, ipak. Izvlačeći ispod kostima mali smotuljak od svile, ninda ga jednim pokretom razvi, dobijajući tako maramu od neprozirne svile veličine nekoliko kvadratnih stopa.

Minijaturna svetiljka bljesnu u tami i on se naže nad sro, prekrivajući svoju glavu, svetiljku i deo stola maramom tako da ni najmanji tračak svetlosti ne može prodreti napo- lje kroz prozore.

Brava na fioci bila je dosta jednostavna. Ugasivši svetiljku, ninda u potpunom mraku i bez šuma još jednom prove- ri svoju veštinu provalnika.

Iako škripnuvši, fioka se ot- vori i on raširi maramu. Uski snop svetlosti kao radarski zrak pređe preko sadržaja fio- ke i zadrži se na velikom listu debele, glatke hartije na kojem je neko sigurnim potezima ru- ke ispisao četiri neobične reči.

Ugasivši svetiljku, ninda nju i maramu vrati za pojas, paž- ljivo osluškujući.

Da, i sluh — a sada i hara- gei — potvrđivali su ono što je stajalo na hartiji...

»U KLOPCI SI, PRIJATE- LJU«...

Koraci...

Koraci mnogih ljudi koji se približavaju po pesku i asfal- tiranim stazama između poje-

dinih zgrada. Bez žurbe zatva- raj u obruč oko barake u kojoj se nalazi, sigurni da im ovoga puta plen ne može umaći.

Neko je brzo mislio i brzo delovao, pokazajući uzgred i pakleni smisao za humor. Od trenutka kada je mali avion uočen na radarskom ekranu — a nema sumnje da se sve upra- vo tako odigralo — on je vu- kao vešte i svrsishodne poteze i čak našao dovoljno vremena da ispiše svoju poruku i ostavi je tamo gde će tajanstveni po- setilac svakako prvo pogleda- ti.

I protiv svoje volje, ninda oseti nešto namik poštovanju za takvog protivnika. Ljudi ko- jima uspe da nadmudre jed- nog nindu veoma su retki; ve- rovatno zato što je veoma te- ško nadmudriti nindu i što de- vedeset devet od sto takvih po- kušaja nema nikakvih izgleda na uspeh...

Ovoga puta, međutim...

Razvlačeći usne u hladan osmeh pod svojom kapuljačom, ninda priđe kasi u uglu i u uski prostor između nje i zida zavuče svoj katana u korica- ma. Na istom mestu završi i jedan deo njegovog arsenala, zajedno sa kapuljačom.

Ostatak kostima i oružja nije delovao nimalo neobično; ono što je ukazivalo da je noćni posetilac ninda bilo je sada skriveno na mestu gde sigurno niko neće imati razloga da zagleda još mnogo meseci.

Razloga za žurbu više nije bilo i on priđe prozoru.

Korak po korak, sa puškama na gotovs, ljudi u odeći nalik uniformama, stezali su obruč oko zgrade. Iza ugla izbi jedan džip, zastavši kako bi svojim snažnim farovima osvetlio čitavu fasadu barake. Zvuci motora govorili su da se isto događa i na ostale tri strane.

Slegnuvši ramenima, ninda se vrati do stola i sede u udobnu tapaciranu stolicu. Preturao je po hartijama u otvorenoj fioci svestan da su svi kompromitujući dokumenti — ako ih je ovde uopšte i bilo — sada već na nekom bezbednijem mestu.

Teški koraci u hodniku. Pet ljudi, ništa manje. Onaj koji je vodio akciju hvatanja uljeza nije želeo ništa da riskira.

Vrata se otvoriše. Propuštajući oprezno ruku iz hodnika, neko pritisku prekidač i prosto riju preplavi zaslepljujuća svetlost.

Smešeći se, ninda podiže ruke nad glavu, još uvek u sede

ćem položaju. Preko cevi svojih pušaka čuvari su ga smrknuto posmatrali.

Prowlačeći se između četvorice svojih ljudi, u prostoriju stupi krupan čovek obrijane glave i dugih crnih brkova koji su bez mnogo uspeha pokušavali da prekriju ružnu zečju usnu. Desna šaka lebde la mu je nad drškom velikog automatskog pištolja za poja-
som.

— Ustani polako od tog stola — reče on — i priđi ovamo. Polako, ortak, vrlo polako... Misli na to da moje ljude prsti užasno svrbe!

Srdačno se smešeći, ninda obide sto i stade pred pridošlicu. Ovaj ga protrese hitrim i veštím pokretima, vodeći ra-
čuna o tome da se nijednog trenutka ne nađe pred cevima svojih ljudi.

Detaljan pretres otkrio je, međutim, samo ono što je ninda i želeo da otkrije. Nekoliko sitnih — i veoma opasnih — predmeta prošli su neopaženo. Nimalo čudno, jer neke od njih ne bi mogao otkriti čak ni rendgenski aparat.

— Vrlo dobro — reče čovek sa zečjom usnom, povlačeći se korak unazad. — Kreni sada u hodnik i — bez trikova. Jasno?

I dugi hodnik drvenih zidova bio je preplavljen svetlošću, ali potpuno prazan. Lupajući čizmama, dvojica čuvara pođoše pred njim, druga dvojica iza njega. Čovek sa zečjom usnom završavao je poverljivo.

Sve je bilo već unapred dogovoreno. Prva dvojica zastađoše pred jednim vratima i izmakloše se, držeći nindu na oku.

Čovek sa zečjom usnom izvuče pištolj iz futrole i ubaci metak u cev pokretom koji je pokazivao da tu operaciju izvodi po hiljaditi put...

— Otvori i uđi — reče pokazujući glavom prema vratima.

Ušao je za nindom i pažljivo zatvorio vrata za sobom, neprestano ga držeći na oku.

»Sada smo sami«, pomisli Leslie. »Mogao bih ga savladati, sigurno, ali — šta onda? Ne, bolje da sačekam i vidim pred koga će me odvesti...«

Omanja prostorija, sa stolom za kartanje i nekoliko starih stolica ličila je na čekaonicu, što je potvrđivala i gomila starih časopisa na zelenoj čoji stola. Jedna vrata vodila su levo iz nje, jedna desno, ali čovek sa zečjom usnom nije pri lazio nijednim od njih.

— Kakvo je ovo mesto? — radoznao upita Leslie osvrćući se oko sebe. — Čekamo nekoga?

— Zaveži!

Cev se preteći pomeri i ninda sleže ramenima, ljubazno se zmeškajući.

Nije morao da čeka dugo da bi doznao kako će izgledati sledeća etapa njegove »turističke šetnje« kroz centralnu baraku kompleksa.

Ispod njegovih stopala pod se najednom lako zatresce, a onda sve zajedno, i pod i zidovi sa izbledeлим slikama, i tavanica, počeo da klize naniže.

— Čudan neki lift — primeti ninda sa osmehom. Sa isto toliko uspeha mogao je pokušati da šarmira i onaj zid ispred sebe. Čovek sa zečjom usnom je ćutao, nervozno grickajući jedan kraj brka.

Sudeći po brzini lifta i vremenu njegovog spuštanja, sada se našao na dubini od nekih stotina stopa ispod površine pustinje. Ako ništa drugo, sada je bar doznao zbog čega u laboratorijama i barakama na površini nije otkrio ništa.

Nije otkrio ništa zato što tu ničega nije ni bilo. Ono pravo odigravalo se pod zemljom, daleko od pogleda čak i čuva-

ra kompleksa. U podzemlje su pristup mogli imati samo odbačeni, očigledno.

Pod se još jednom zatrese i improvizovani lift stade. Pokretom cevi čovek sa zečjom usnom pokaza prema vratima desno od ninde i ovaj ih poslušno otvori.

Da, sada je već sasvim druga slika. Svod od glatkog betona u nastavku hodnika, niz snažnih svetiljki pod njim.

— Kreni — reče njegov pratilac, pažljivo zatvarajući vrata za sobom. Liftom se očigledno komandovalo sa nekog drugog mesta, jer on ne načini ni kakav pokret da ga vrati naviše.

Drugi kraj hodnika zatvarala su potpuno velika vrata od čelika. Ninda zastade pred njima.

— Tu desno je dugme — reče iza njega čovek sa zečjom usnom. — Pritisni ga!

Snažni elektromotori prorađiše, vučući vrata u stranu. Neophodna instalacija, jer ninda u prolazu po debljini vrata proceni da su teška najmanje jednu tonu.

»Čemu istova predostrožnost?«, pomisli, zastajući u uskoj prostoriji od betona, i na drugom kraju zatvorenom istim

takvim vratima. »Šta se događa sa druge strane ovih vrata i od čega ona štite?«

Vrata kroz koja su ušli zatvorili se za njima.

— Pritisni opet — reče njegov pratilac i ninda to učini. I druga prepreka skliznu u stranu otkrivajući nastavak hodnika, potpuno isti kao i deo koji su već prešli.

— Sačekaj malo...

Ne gubeći nindu iz vida, čovek sa zečjom usnom priđe tabli pričvršćenoj za zid kraj vrata i sa nje skide četvrtastu pločicu tamne boje koju kao bedž prikači sobi na grudi. Vrata za njima već su se automatski ponovo zatvorila.

»Oho!«, prolete nindi kroz glavu. »Bojim se da počinjem da shvatam šta se ovde događa...«

Koraci dvojice ljudi odzvanjali su pod niskim svodom dok su hodali dalje. U ovom delu hodnika levo i desno nizala su se obična čelična vrata bez ikakvih oznaka, čuk i bez brojeva nad njima. Ma koliko naprezao svoj sluh, ninda ne uspe da otkrije nikakav šum sa njihove druge strane.

A opet, haragei je neprestano upozoravan da negde u blizini, nalik uspavanom divu,

vreba neobična i užasna opasnost koja svakog trenutka može pokazati svoje oštre zube i zahtevati njegov život...

— Tu — reče iznenada njegov pratilac. — Otvori i uđi.

— Ne treba da kucam? — upita Leslie sa nevinim izrazom na licu. Vrata koja mu je pratilac pokazao ni po čemu se nisu razlikovala od deset sličnih kraj kojih je već prošao. — Siguran si da ovde treba da uđem, a?

Čovek ga munu vrhom cevi u leđa.

— Hajde, hajde! — progurda. — Neću celu noć da ostanem u ovom prokletom hodniku!

Ninda mu dobaci kratak pogled preko ramena, dohvatajući kvaku.

Ne, nije se provario. Njegov pratilac se zbog nečega plašio onoga što ih čeka na drugoj strani vrata!

S razlogom, naravno. Nimalo slučajno oborio je pogled na svoj bedž u trenutku kada je Leslie širom otvorio vrata pred sobom.

Ninda zastade i okrete mu se.

— Sve je u redu — reče sa osmehom. — Tvoj indikator

ne pokazuje nikakvo zračenje. ortak...

Metalna vrata zalupiše se za njim. Duga i uska podzemna prostorija, jarko osvetljena, sada je bila tiha kao grob.

Ninda prede pogledom po kontrolnoj tabli punoj elektronskih instrumenata i raznobojnih lampica koje su monotono žmirkale. Kao i ona, i čovek pred njom, podsećao je na kadrove iz naučnofantastičnih filmova. Možda i zbog odeće: glatka crna tkanina pripijena uz telo, čizme i opasač srebrne boje, kao i debelo lunac kojim je oko vrata bio okačen instrument neobičnog izgleda.

Da, i pištolj. Običan pištolj, po izgledu, sem što je njegov čelik takođe imao srebrnastu boju.

Usko asketsko lice, plamene oči, duboke bore u obrazima i crna kosa obilato progurana sedim vlasima.

Video je takva lica. I oči.

Religiozni fanatici, masovne ubice, zanesenjaci, visoki oficiri...

Ljudi koji bez razmišljanja uklanjaju sa svog puta sve što im smeta. Ili što bar misle da im smeta.

Kao i ninda, naravno. Jedina razlika je u motivu, a u ovom trenutku Lesli je bio spreman da prizna kako je čak i novac časniji motiv nego svaki od onih na koji se može pozvati čovek u crnoj odeći.

Čovek u crnoj odeći prvi prekide ćutanje i uzajamno proučavanje protivnika.

— Moje ime je Litldžon — reče dubokim, lepo moduliranim glasom, naviklim da gospodari. Ton kojim je to izrekao kao da je govorio kako već čitavo čovečanstvo treba da zna za ime Litldžon.

Ninda se osmehnula. Fanatike je opasno nervirati, jer oni lako gube kontrolu nad sobom, ali je ovo iskušenje odista preveliko.

— Moje ime je Eldridž — reče sličnim tonom.

— To znam. Znam sve o tebi. Piskaralo koje prodaje svoje đubre sindikatima za velike i nezasluzene honorare. Tvoj cilj obično su ljudi koji najviše do prinose bezbednosti i bogatstvu ove zemlje, Eldridž! Zemlje u koju se zavišću i nadom gleda čitavo čovečanstvo!

Jedna od često korišćenih Leslijevih maski bila je i maska novinara, takozvanog slobodnog strelca koji putem velikih novinskih sindikata prodaje svoje napise onome ko najbolje plati za njih. Neki slučajevi koje je ninda rešio postali su veoma zanimljivi za javnost i zato nije bilo čudno što i Litldžon ima tu dosta netačnu informaciju o svom zarobljeniku.

— Ljudi koji tako rade, mister Litldžon — reče on umirućim tonom — nemaju razloga da se plaše mojih napisa. Otkrivao sam samo one koji su svoj položaj koristili za priljave i opasne poslove, ono što ugrožava život i bezbednost običnih, malih ljudi.

Litldžon prezirivo frknu, obrćući se na peti svoje srebrne čizme i prilazeći elastičnim kožnom kontrolnoj tabli.

— Pogledaj ovo, Eldridž — reče uz širok pokret nuke. — I sve one ekrane na suprotnom zidu. Čitav kompleks bukvalno je pod mojom kontrolom. Ja — i samo ja — gospodar sam života i smrti svih »običnih i malih« ljudi u krugu od pet milja! Misliš da je to slučajno? To što sam ja ovde, a oni gutaju prašinu brinući da se meni ne dogodi nešto loše?

— Ne govorim o plaćenim ubicama koji i ne zaslužuju ime ljudi, Litldžon.

— I ti si ubica, zar ne? — prezir u glasu, gotovo izazivajuće. — Tako mi bar kažu. Ti si pre šest dana upao ovamo, je li tako?

— Da, to sam bio ja.

— Kažu isto tako da si bio sam, a da su ti tek na kraju pomogli još jedan čovek i jedna žena. To nije tačno?

— Tačno je.

— Lažeš, Eldridž! Iza tebe je organizacija koja želi da se dokopa mog otkrića. Jedan čovek, niti njih troje, nikada ne bi mogli učiniti ono što si ti učinio te noći! I pre dva dana u Batl Mauntinu, do đavola!

— Ipak, sve to sam učinio ja. Ili gotovo sve.

Nekoliko trenutaka napete tišine. Iza Leskijevih leđa, čovek sa zečjom usnom tiho pre baci težinu sa jedne noge na drugu.

— Šta si uspeo da doznaš o našoj stanici, Eldridž? Da li je nešto od toga stavljeno na har-tiju?

— Sve. Od moje smrti nećeš imati mnogo koristi, Litldžon, čak i kada bi ti uspelo da me ubiješ. A neće ti uspeti, znaš.

Litldžon iskrivi usne u pre-zriv osmeh.

— Čuo si ga, Slokam? Kaže da ga ne mogu ubiti. Ovde se umire brzo, ali ne lako, Eldridž. I svi koje osuđujemo na smrt mele me da im se smilujem i kaznim ih metkom u čelo. Shvataš li šta to znači?

— Da. Smrt od radioaktivnog zračenja nije baš prijatna, priznajem.

Litldžon ovlaš dotače bedž od fotosetljivog materijala na svojim grudima. Indikatorni te vrste odmah pokazuju promenom boje da se količina zračenja u okolini pojačala i predstavljaju obavezan rekvizit za sve koji rade sa opasnim zračenjima.

— Shvatio si, znači — reče Litldžon, streljajući očima čoveka pred sobom. — Pre nego što si stigao ovamo, ili tek u podzemnom kompleksu?

— Mnogo pre. Čak sam držao u rukama tajni dokument kojim je guverner Nevade dopustio da se u pećinama pod površinom pustinje Blek Rok deponuje određena količina radioaktivnih otpadaka. Sve to je iz razumljivih razloga skrivano od javnosti, zar ne?

Naravno — sleže Litldžon ramenima. — Samo bi se bez razloga dāgla povika onih koji bi želeli da zaustavimo naš

razvoj i stagniramo. Nuklearna energija nam je neophodna, čoveče, neophodna!

— Koliko i rupa u glavi — primeti ninda mirno. — Bojim se samo da guverner nije znao šta čini kada je potpisao to do puštanje. Li je bio prevaren, svojedno. Koordinate mesta za deponovanje ne odgovaraju potpuno ovim položaju, a kladim se da je prvobitno odobrena količina premašena već nekoliko desetina puta!

— Otprilike tako — osmehnu se Litldžon. — Sve to, međutim, sitnica je u poređenju sa onim što se dogodilo pre tri godine. Imao sam sreću da se zateknem ovde kao rukovodilac laboratorije za proučavanje pustinjske flore.

— Je li? Dogodilo se nešto zanimljivo?

Litldžon zatvori usta, već spremna na odgovor. Blesak u njegovim očima nestade i zameni ga proračunat izraz na licu.

— Suviše je rano da govorimo o tome, Eldridž — reče.

— Čak ni, Slokam, ta životinja iza tebe još ne zna celu istinu. Ti si, međutim, nešto drugo i ljudi poput tebe su mi potrebni...

Kraj rečenice ostade da visi u vazduhu, ali je Lesli ćutao.

Njegova sposobnost je gotovo redovno izazivala divljenje kod kriminalaca na čijem bi se tragu našao, a ljudi te vrste naučili su da kupuju ono čemu se dave. Ni Litldžon, međutim, neće biti prvi koji će shvatiti da ne može platiti usluge jednog ninde...

— Ništa ne odgovaraš, Eldridž?

— Nisam još čuo nikakvo pitanje, Litldžon.

— Ne pokušavaj sa odugovlačenjem. Bio sam dovoljno jasan: možeš da biraš između smrti — gadne smrti — i prilike da radiš za mene!

— Za tebe? To bi bilo gornije od najgornije smrti koju ti uopšte možeš da zamisliš, Litldžon!

Tanke usne se iskriviše, u očima blesnu plamen ludila. Litldžon je, međutim, naučio da do izvesne granice savlađuje svoj gnev, a ninda, kao dobar poznavalac ljudi njegove vrste, znao je gde se ta granica otprilike nalazi.

— Cena nije problem, Eldridž — dodade tiho. — Ovaj posao donosi fantastične profite, a još nije ni razvijen do kraja, znaš!

— Pretpostavljam sam. Ipak, hvala na obaveštenju. Da, ta-

čno je, cena zlatu veoma brzo skače ovih dana na svetskim berzama, Litldžon.

— I TO si otkrio? — Litldžon se trže, a gnev mu iskri- vi lice. — Proklet bio! Hiljadu puta proklet!

— TI ćeš biti proklet, Litldžon, kada izađe moj napis o ovom mestu. Gotovo je spreman, nedostaju samo još sitni detalji, ne naročito važni. U slučaju da se do sutra u podne ne vratim u Batl Mauntin, moj advokat će ih predati Junajted Presu.

— Što ne znači da će Junajted Pres to i objaviti, Eldridž. Njihovi setovi puni su materijala koji nikada neće ugledati svetlo dana. Osim toga, ne verujem ti. Sve to je običan blef: ako si nešto i doznao o laboratorijama, ne možeš imati dokaze koji bi u to ubedili nekog drugog.

— Smeš li da reskiraš, Litldžon? Rok ističe sutra u podne, ne zaboravi.

Nekoliko trenutaka Litldžon je suženim očima proučavao njegovo lice, a onda se osmehnulo i zavrtelo glavom.

— U pravu si — reče. — Već prva aproksimacija pokazuje da je rizik nepotrebno veliki. Odvedi ga u »ledaru«, Slokam. Nadam se da će biti sp-

remniji za razgovor o poslu za nekoliko sati.

— Hajde — reče Slokam grubo, ali sa vidnim olakšanjem u glasu. Ni njemu se Litldžonov komandni centar nije previše dopadao, ali to nije bilo zbog opasnosti od zračenja kako je Lesli isprva mislio.

U pitanju je bio sam Litldžon, čovek fantastične inteligencije i tankih nerava. Njegov gnev morao je biti užasan, kazne smišljene sa paklenom ingenioznošću.

A naročito kada su u pitanju obični, jeftini revolveraši poput Slokama i njemu sličnih...

»Ledara« se nalazila na kraju kratkog bočnog hodnika čiji zidovi nisu bili prekriveni betonom. Radiło se o prirodnoj šupljini među stenama koju je Litldžon iskoristio za svo je potrebe.

I potpuno je zasluživala svo je ime. Lesli je osetio hladnoću čim su se za njim zalupila teška čelična vrata očvršćena betonom u zidove hodnika.

Pokret vazduha na licu pokazao mu da prostorija ima neke veze sa površinom pustinje i da u nju taj vazduh dopire posle dugog lutanja kroz prirodna okna i dimnjake, osta-

vljajući pri tom svu svoju vlagu na hladnijim zidovima od kamena.

Kap po kap, voda se slivala i ponovo nestajala u pukotinama u podu pećine, ali uvijek nešto sporije nego što je priticula. Lesli je to shvatio tek kada je do članka ugazio u ledenu vodu koja je u ovom trenutku potpuno prekrivala pod njegove čelije.

Jedno izvesno vreme, prilično dugo, njegovo telo može se boriti s hladnoćom. Posle toga...

Još uvek osećajući posledice ranjavanja, Lesli potraži najviše mesto u ćeliji, služeći se samo dodirima i čulom koje mu je sa gotovo savršenom preciznošću i u potpunom mraku odavalo konfiguraciju podzemne odaje u koju su ga zatvorili.

Odjek Slokamovih koraka iz gubi se u dubini hodnika.

Kao da samo to čeka, neko užurbano zakuca na drugoj strani zida od kamena o koji se ninda naslonio.

Morzeovi znaci, naravno. Kratak interval između dva udara kao tačka, dugi interval kao orta...

»Ko je to? Ko je to? Ko je to?«, monotono je ponavljao čovek sa druge strane zida...

»Zarobljenik«, odgovori ninda Morzeovim znacima, »Ti?«

»Takođe«, »Koji datum?«

Ninda zavrtne glavom u tami. Taj čovek tamo u ovom vlažnom grobu je danima, možda i mesecima, bez ikakve mogućnosti da prati smenjivanje noći i dana.

Da li je moguće da i njega čeka ista sudbina? Priča o materijalu ostavljenom kod tobožnjeg advokata bila je čist blif, naravno, ali Tabasko Pit i Sumiko znaju gde je on i neće odustati od traganja sve dok imaju života u sebi.

Što ne znači da će njihovi naponi biti krunisani uspehom. Što je duže razmišljao o Litldžonu, ninda je nalazio nove razloge za poštovanje takvog protivnika.

U međuvremenu je kucanjem odgovorio na pitanje svog sapratnika i na trenutak zavlada tišina koja kao da je označavala da ovaj više i ne zna šta bi mogao da pita.

Ne, varao se, Kucanje se trenutak kasnije nastavi, i to tako brzo da se morao koncentrisati na značenje signala koji su stizali kroz stenu.

»Postoji li tu otvor kroz koji dolazi vazduh?«, pitao je ne poznati i odmah nastavio kada je dobio potvrđan odgovor: »Ako imaš bilo kakav metalni predmet, kanal se može proširiti, ova stena je veoma meka. Imaš li?«

»Da«, odgovori ninda još je dnom. Predmeti koji su promakli Slockamovom pretresu nisu bili posebno pogodni za kopanje, ali će u nuždi moći da posluže.

»Hvala bogu!« dopreše užurbani signali sa druge strane. »Ne znam koje je doba dana, ali ako ti znaš i ako je noć, počni odmah. Kanal te mora izvesti van ograde... Moraš nekako stići do ljudi... Javi: profesor Kotn nije mrtav, Liltldžon je zločinac. Ponavljam: Kotn živ — Liltldžon zločinac!«

»O keј«, uzvрати ninda. »Počinjem!«

»Srećno... srećno... srećno«, ponavljao je Kotn sve dok ga ruke nisu izdale.

Sladoći pokrete svežeg vazduha na licu, ninda dođe do ugla ćelije, pažljivo opipavajući vlažni kamen.

Ovde... neke dve stope nad njegovom glavom voda je izdubila levak kroz koji je zajedno sa njom stizao i vazduh sa površine.

»Čak i ako okno vodi vertikalno naviše«, pomisli ninda, »treba da pređem stotinak stopa. Nadam se jedino da neću morati da proširujem prolaz čitavom dužinom, jer bi taj posao potrajao dva ili tri meseca...«

Opipavao je vlažni kamen sve dok nije otkrio najuže mesto kroz koje je i njegova nuka jedva prošla. Osećaj za prostor govorio mu je da se odmah iza tog mesta kanal ponovo širi i to u znatnoj meri.

Nepoznati Kotn je izgleda dobro poznavao geologiju pustinje Blek Rok. Izgledi da se izvuče iz Liltldžonovog zatvora sada su se činili mnogo realnijim nego samo pet minuta ranije.

Bez žurbe, ninda iz skrovišta pod svojom odećom izvuče dugi bodež čiji je vrh bio zašiljen gotovo kao igla. Suviše osetljivo omužje za ovakav posao, ali najbolje čime je raspolagao.

Kotn je bio u pravu: meki kamen, nagrižen vodom, lako je popuštao pred oštricom noža po čijoj je dršci Lesli uda-

rao stisnutom pesnicom druge ruke. Po plitkoj vodi zapljuslaše odronjeni komadići kamenja.

»Još bolje«, pomisli ninda. »Neću bar imati problema sa skrivanjem tog kamenja ako se ovaj posao otegne...«

Radio je predano sa koncentracijom za koju je sposoban samo jedan ninda, naslućujući čak i u potpunoj tami pukotine u steni u koje je sa nepogrešivom sigurnošću zarivao vrh noža. Kamenčići su neprekidno pljuštali po vodi i već nekoliko puta morao je nogama da uklanja gomilice koje su se pojavile nad površinom.

Dva sata kasnije prvo suženje bilo je savladano i načinjen otvor kroz koji se, uz malo napora, mogao provući.

»Dva sata«, razmišljao je oslonjen o stenu, opuštajući mišice koji su dugo i naporno radili u neugodnom položaju. »Do jutra nema još mnogo... što znači da mogu uskoro očekivati i posetu svojih tamničara...«

»Sve OK?«, kucao je Kotn na drugoj strani zida.

»OK. Kada ujutru donose hranu?«, pitao je ninda.

»Dugo nemam sata«, glasio je odgovor i ninda se nasmeši.

Naučnici, a Kotn je bez sumnje bio nešto slično, uvek nađu elegantan način da kažu kako ne znaju.

Razmišljao je duboko koncentrisan, ignorišući ledenu vodu u kojoj je čučao, ignorišući monotono kapanje koje je akustična školjka ćelije u steni pojačavala do nesnošljivih razmera.

Sluh će mu na vreme najaviti korake u hodniku; dovoljno je svega nekoliko sekundi da kroz novostvoreni prolaz po novo stigne natrag u ćeliju. Nema, dakle, razloga da previše odlaže traženje prolaza...

A opet, nešto mu je govorilo da ne mora hitati, nešto slično osećanju kakvo ponekad progoni svakoga od nas, osećanje da smo propustili da učinimo nešto važno.

»Tama je najbolji prijatelj ninde«, tiho je šušкао sensei Tanaka kroz gustu bradu. »Sine moj, ti si svakako primetio da se većina ljudi boji tame, iako već skoro milion godina nema nikakvog, ili gotovo nikakvog razloga za to. Moraš naučiti da u sebi savladaš taj atavistički strah od nepoznatog i ponašaš se u tami isto onako kako bi se ponašao pri dnevnom svetlu. Da, ovo je veoma važno: sve što činiš

u mraku moraš činiti mnogo tiše nego obično; tama izoštrava čulo sluha čak i kod onih od kojih to nikada ne bi očekivao...«

»Pogrešio sam«, zaključujući ninda. »Dopustio sam sebi da me Kotn navede na kopanje u vertikalnom oknu pre nego što detaljno pregledam čitavu ćeliju, kako bih inače učinio da u njoj ima svetlosti i da se Kotn nije javio. Možda je sav moj dosadašnji trud bio uzaludan zato što ovde negde postoji mnogi lakši izlaz...«

Uspravljajući se, on počeo da pretražuje vrhovima prstiju palac po palac svog zatvora, zastajući da oslušne odjek šuma kapanja vode od zidova, oseti kretanje vazduha na licu, proveri nivo vode pod svojim nogama.

Vrhom palca desne noge on dotiče nešto što nije kamen i zastade, spuštajući bez oklevanja ruke u ledenu vodu.

Kosti su bile vlažne i ljepljive, ali bez sumnje nisu ležale previše dugo u svom vodenom grobu. Čovek kome su pripadale umro je mirno, ležeći na leđima, nemoćan da se odupre gladi i hladnoći, o čemu je sve dočuo položaj kostura na kamenom podu.

»Moj jedini saveznik u ovoj ćeliji«, mislio je ninda. »Neko koga su jednostavno zatvorili i pustili da umre zato što se suprotstavio Litldžonu, a nije mu više bio potreban. Na suprot Kotnu od čijeg znanja Litldžon svakako očekuje još neke koristi i zato ga povremeno hrani...«

— Žao mi je što te uznemiravam, prijatelju — reče šapatom — ali tvoje kosti možda mi mogu pomoći da se izvučem odatle. Uostalom, mi smo na istoj strani, zar ne?

Sada je radio hitro, ali bez nepotrebne žurbe, preciznim i ekonomičnim pokretima. Tanaka svileni nit skrivena pod opasačem pantalona dobro će mu poslužiti da učvrsti razlabljene delove kostura i postavi ga u uspravan položaj pored zida nasuprot vratima.

Onaj ko otvori vrata i osvetli unutrašnjost ćelije mlazom svetlosti iz hodnika, izgubiće nekoliko dragocenih desetina sekunde na savlađivanje šoka, čak i u slučaju da to bude čovek koga takvi prizori ne plaše jer je već naučio na smrt i ubijanje...

A on sam, za to vreme...

Koraci u hodniku!

Njegove pripreme bile su gotove. U dva duga skoka, prkosći tami i neravninama po podu prekrivenom vodom, on se nađe u uglu iz kojeg je na više vodio tek iskopani prolaz. Zarivajući paste u stenu, ninda izvuče svoje telo kroz prošireni otvor i nađe se u oveloj šupljini koja se pružala na više do još uvek nepoznate dubine.

»Ako moj trik ne upali«, po misli on tražeći položaj iz kojeg se najbrže može vratiti u ćeliju, »ovde ću moći da kopam mnogo mirnije i udobnije nego maločas...«

Poznavao je korake čoveka koji je bez žurbe stizao hodnikom. Slokam, naravno. Jedan od onih u koje je Litldžon imao dovoljno poverenja za ovakve poslove.

Uvek oprezan, Slokam. Plaši se Litldžona, što znači da će se bojati i drugih stvari o kojima ne zna mnogo. Ninda bi voleo da se pred vratima nađe neko manje iskusan od Slokama, ali prosjaci ne mogu da biraju, kako kaže stara poslovica...

Slokam zastade pred vratima i do ušiju ninde dopre zvecket ključeva. Škripa čelika po čeliku.

Sada Slokam levom rukom lagano otvara vrata dok mu je pištolj u desnoj. Bleštava svetlost iz hodnika u sledećem trenutku osvetliće kostur oslonjen o stenu sa pretoči podignutom rukom, njegove iskežene zube i mračne duplje oči.

Da!

Slokam nije ni viknuo ni odskočio unazad, što bi bila najprirodnija reakcija. Umesto toga, do ušiju ninde dopre šum nalik cviljenju psa, jedini znak Slokamovog straha.

Zgrčio je mišić nogu, spreman da se odbaci i od stene i kroz načinjeni otvor jednim skokom vrati u ćeliju. naredni trenutak odrediće ko pobeđuje: Slokam ili njegov strah.

Vazduh naglo uvučen na otvorena usta, promrmljana psosvka. Škripa metala reče nindi da je Slokam dovršio pokret otvaranja vrata prekinut na tako neugodan način.

Usne mu se razvukoše u osmeh kad ponovo odjeknu psosvka, sada mnogo glasnija. Slokam je shvatio da njegovog zarobljenika nema u ćeliji i sada bez sumnje grozničavo ubeđuje svoj strah kako je nemoguće da on tako brzo istruli, ostavljajući za sobom samo kostur...

Šta će učiniti? Zalupiti vrata za sobom, zaključati ih i po trčati da obavesti Litldžona? Ili...?

Sklopljenih očiju ninda je osluškivao. Vrata su dotakla zid kada ih je Slokam gurnuo da bi što bolje osvetlio ćeliju, a onda stupio unutra. Pištolj će mu biti u desnoj ruci, naravno, pogledom će pretražiti najgore mračne uglove.

Sljapkanje čizama po plitkoj vodi. Jedini zvuk koji ninda može reći gde se Slokam nalazi...

Ne, nije jedini zvuk. Jasno se čuje i teško disanje čoveka koji se bori sa strahom i iznenađenjem.

Slokam je sada okrenut uglu nad čijom tavanicom je ninda sakriven. Njegov sledeći korak biće prema...

SADA!

Otiskujući se bešumno stopa lima o klizavi kamen, ninda munjevito prolete kroz usko grlo otvora. Glavom napred, jer je njegov položaj tako zahtevao.

Instinkt upozori Slokama da se nešto događa iza njegovih leđa, ali su obe ruke ninde u tom trenutku već bile oslonjene o pod ćelije. Odbacujući se dlanovima, ninda iskoristi pre

ostalu energiju svog skoka da obema nogama zada strahovit dvostruki udarac, u lice i pleksus iznenađenog protivnika koji se naglo okrenuo prema njemu, podižući oružje.

Kao kamen izbačen iz pračke, Slokam odlete i njegova leđa tupo lupiše o zid. Iako ošamućen udarcem, uspeo je da sačuva pištolj u ruci. Klizajući naniže, pokušao je da ga podigne i ispali hitac u protivnika koji se tako iznenada stvorio pred njim.

Bodež je, međutim, već bio u ruci ninde, i napuštao je brzinom koja ga pretvori u strelicu samo na trenutak osvetljenju svetlošću iz hodnika.

Pogođen tačno u grlo, Slokam zabaci glavu, protestujući krkljavim krikom gneva i straha. Krik je trajao kratko, ali je njegov odjek gotovo pun minut lebdeo pod niskim kamenim svodom i u cevi hodnika...

Prišavši mu, ninda se zagleda u umiruće oči dok se saginjao da otrgne pištolj iz mlitave šake. Krvave usne pomerale su se kao da Slokam želi da kaže još samo jednu, neizmerno važnu reč za koju neće imati vremena.

Ninda izvuče bodež iz rane i pažljivo ga obriše o odeću mrtvog čoveka, sve vreme osluškujući hoće li njegov krik privući nečiju pažnju.

Ključevi nisu zazveckali u njegovoj ruci kada ih je izvukao iz brave i produžio hodnikom do sledećih vrata ukopanih u kameni zid.

Škipala su mnogo više od njegovih dok ih je otvarao, ali je sada bio siguran da taj šum ne može prodrati do glavnog hodnika Litldžonovog podzemnog kompleksa.

— Izvolite, profesore Kotn — reče on sa osmehom na licu sitnom čoveku zgrčenom u najdaljem uglu ćelije koja se od njegove razlikovala utoliko što joj je pod bio potpuno suv. — Verujem da vam je već do sadilo da sedite tu...

Kotn ga je sumnjičavo merio iza debelih stakala naočara koje su odbijale svetlost iz hodnika.

— Ko... ko si ti?

— Vaš sused iz ove ćelije tamo — pokaza ninda glavom dobacujući mu Slokamov piš-

tolj koji Kotn nespreno uhvati u letu. — Uzmite to; nadam se da znate da rukujete oružjem?

Kotn se podiže sa poda, nervozno obrćući teško oružje u šakama.

— Znam, ali...

— Ne verujte da se bilo šta može rešiti nasiljem, zar ne? — nasmeja se ninda, ponavljajući omiljenu parolu onih koji misle da će nasilja nestati sa lica sveta samo zato što oni okreću glavu na drugu stranu kada se u njihovoj blizini događa nešto slično. — Bolje će biti da verujete, Kotn, Litldžonovi čuvari neće oklevati ni sekunde ako vas ugledaju i bićete izrešetani pre nego što dospete da izgovorite i prvu reč vašeg kreda.

Kotn klimnu glavom, prelazeći rukom preko čela mokrog od znoja.

— Da, to znam — reče promuklo. — Kako ste se vi oslobodili? I, zaista, ko ste? Policija?

— Ne, na žalost. Bojim se da ovo mesto nikada neće ugledati policajce u uniformama, Kotn, Litldžon je postao moćan i uticajan čovek. U poređenju sa njim, šefovi policije u Vinkemaki i Batl Mauntinu su sitne ribe koje s postova-

njem gutaju svaku njegovu reč.

— Da, istina je — reče Kotn rezignirano. — I ne samo oni: kada se setim šta se dogodilo kada sam pokušao da skrenem pažnju na Litldžonove postupke, dođe mi da urlam!

— Dogodilo se to da vas je zatvorio ovde, zar ne?

— Da... a potom je došao da me ismeva i doneo mi novine u kojima je stajalo da sam nestao u pustinji i da je posle bezuspešnih napora tražanje prekinuto — reče profesor sa gorčinom. — Gospođe, više i ne znam kada se to dogodilo, čini mi se da sam godinama u ovoj mračnoj jami!

Tako dugo ne. Nešto oko sedam-osam meseci — nasmeja se ninda. — Hajdete, pričaćemo uz put. Moramo da nadamo bolje skrovište, jer će pre ili kasnije neko doći da vidi šta se dogodilo sa Slokamom.

— Slokam? On je ovde?

— Njegovo telo samo. Nadam se da mu je duša u paklu, jer ništa bolje od toga nije ni zaslužio — dobaci ninda preko ramena, krećući prema vratima koja su bočni hodnik odvajala od glavnog. — Kad

smo već kod toga, kakav je vaš posao bio pre nego što ste počeli da smetate Litldžonu?

Kotn je kaskao za njim, užurbano govoreći:

— Sedam-osam meseci, kažete? Nemoguće... Čekajte malo, otkuda vi to sve znate? Da niste možda...?

— Vaš nestanak je jedna od stvari koje su moju pažnju skrenale na događaje u pustinji Blok Rok — objasni ninda. — Prvo je bila neobjašnjiva smrt Rodžera Krasvela. Pretpostavljam da ga niste poznavali?

— Krasvel? Krasvel? Ne...

— Novinar lokalnog lista u Vinemaki. Tvrdio je svom uredniku da ima dokaze kako u pustinji postoji tajna deponija nuklearnih otpadaka i kako su neki važni ljudi u okrugu i državi profitirali izdajući dozvolu za njihovo skladištenje. Ništa od toga nije ugledalo svetlo dana, jer je Rodžer Krasvel jednog jutra pronađen mrtav u svom stanu. Srce, rekli su lekari. Otrov, kažem ja.

— Otrov? Ali...

— Imao sam priliku da vidim zapisnik sa obdukcije, Kotn. Lekar koji je to radio morao se prilično namučiti da ne otkrije preostale tragove otrova u telu. To nije sve; prona-

šao sam i skrovište u kojem je Krasvel držao prikupljeni materijal i tada prvi put sreo ime Litldžon. Uzgred, i vaše ime pominjalo se u tom kontekstu.

— Moje? Ali ja...

— Da, znam. Najviše za šta vas je Krasvel mogao optužiti je neopreznost. Dopustili ste da vam Litldžon i njegovi vršljaju pred nosom, a niste ništa preduzeli!

— Nije istina! Ja...

— Nemate razloga da mene ubedujete, Kotn — osmehnu se ninda dajući znak profesoru da govori tiše. — Mesto na kojem sam vas našao najbolji je dokaz da nemate veze sa Litldžonom. Pitam se, međutim, da li ste vi u stanju da mi objasnite zbog čega je Litldžonu potrebna ona farma kaktusa gore?

Govoreći to, on je osluškivao, pritiskujući uho na čelična vrata. Nadao se da na njihovoj drugoj strani neće biti nikoga i da je hodnik prazan kao i onda kada je prvi put prošao njim.

— Ovo mesto bilo je u početku samo laboratorija za proučavanje pustinjske flore — reče rezigniranim šapatom profesor. — Kaktus je veoma pogodan za to, znate, jedina bi-

ljka koja u svom stablu može akumulirati rezerve vode za duži vremenski period.

— A onda su u pećinama ispod stanice počeli da slažu nuklearni otpad — prekide ga ninda. — Šta se tada dogodilo?

— Litldžon je vodio taj deo posla. Sve je počelo pre otprilike dve i po godine, a ja sam bio ubeđen da je to u redu, jer su mi pokazali sva potrebna dokumenta. Počeo sam da sumnjam tek kada su podzemne galerije počele da gutaju ogromne količine elektronske opreme čija mi svrha nije bila jasna.

— I šta se tada dogodilo?

Kotn obori glavu.

— Vidite, u početku nisam bio protiv skladištenja tih otpadaka, ubeđen dokazima stručnjaka da oni ne mogu poremetiti prirodnu ravnotežu zračenja u pustinji. To nije bilo tačno...

— Zračenje se povećalo?

— Ne toliko da bi moglo škoditi ljudima. Za sada. Period od nekoliko godina boravka ovde, međutim, mogao bi znatno povećati rizik od raka.

Nindi nešto pade na pamet. Žurilo mu se da se vrati u glavni hodnik i potraži Litl-

džona, ali je ovo možda bila prilika da sebi konačno objasni šta se sve događa na površini pustinje i ispod nje.

— Kako su na to reagovali kaktusi? — upita.

— Veoma čudno. Litldžon, proklet bio, prvi je to primećio. Briljantan čovek odista, i naučnik čije sam mišljenje uvijek cenio. Nije oklevao ni sekunda da iskoristi priliku koja mu se ukazala. Moji protesti nisu pomogli, a kada sam shvatio da on postepeno stvara pravu kriminalističku organizaciju, bilo je prekasno. Nije me likvidirao samo zato što mu je moje znanje o kaktusima povremeno bilo potrebno, inače...

— U redu, hoću li konačno doznati šta se dogodilo sa kaktusima?

— Oni su reagovali na postepeno povećavanje nivoa radijacije — umorno reče Kotn. — Na vrlo čudan način, kako rekoh. Vi znate da je metalni oklop dobra zaštita od zračenja, naročito oklop od teških metala.

— Da znam. Nemojte mi reći da...

— Upravo tako. Među kaktusima u stanici došlo je do mutacije i primerci koji su se prilagodili »naučili« su, da ta-

ko kažem, da iz zemlje izvlače teške metale koji će njihovo tkivo štititi od zračenja.

— A na ovom mestu jedini teški metal bilo je...?

— Zlato — uzdahnu Kotn.

— Prokleti žuti metal. Litldžon mi je ponudio da učestvujem u njegovom planu. Od te ponude zavrteło mi se u glavi, tako da sam danima hodao kao pijan. Naravno, shvatio sam da ono što čini nije zakonito i rekao sam mu to. Videli ste kako se sve to završilo.

— Litldžon je pronašao postupak da izvlači zlato iz stabala kaktusa?

— Da. Proračuni pokazuju da bi se taj postupak veoma brzo isplatio, a posle toga profiti bi rasli munjevitom brzinom.

Ninđa klimnu glavom, jer su svi komadići mozaika konačno došli na svoja mesta.

Litldžon je odista radio spretno i hladnokrvno. Dobro zaštićen betonskim zidovima svog podzemnog skrovišta od zračenja, vodiće ovaj posao sve dok to bude želeo. Naravno, pre ili kasnije, priča će izaći na svetlo dana, ali on svakako ima već obezbeđenu odstupnicu za sebe.

Najjednostavniji način da se čitava stvar prekine bila bi Litldžonova smrt i to i jeste bilo ono što je ninda smerao da učini.

Samo, da bi dospeo do nje, mora proći jarko osvetljenim glavnim hodnikom podzemnog kompleksa. Nema načina da to učini neprimećen; monitori koje je video u Litldžonovom komandnom centru rekli su mu da je svaki palac hodnika pokriven televizijskim kamerama koje će ga odmah upozoriti na približavanje opasnosti.

Prerušavanje?

U obzir je dolazio jedino Slokamov lik, ali on kod sebe nije imao sredstava za masku koja bi se tako bitno razlikovala od njegovog pravog lika.

— Šta sada čekamo? — pro-mmlja nervozno Kotn. — Ovde je hladno...

— Ništa hladnije nego u će-lji, Kotn. Strpite se, razmiš-ljam.

— O čemu?

— Kako stići do Litldžona.

— Zašto? Nemamo nikakvih izgleda da ga šćepamo. Nje-govi ljudi...

— Imate neki bolji predlog, profesore?

— Svakako — mali čovek odlučnim pokretom namesti na očari na nosu kao da se spre-ma da održi predavanje. — U-beđen sam da se kroz neki od otvora koji povezuju pećine sa površinom može proći. Izvući ćemo se, stići do grada i oba-vestiti policiju šta se ovde zbi-va. Vrlo jednostavno!

— Možete li da kopate sa-tima, Kotn, bez pravog alata? I da pešačite miljama kroz pu-stinju? Da i ne govorim o to-me da će nas Litldžonovi pla-ćenici goniti kao besne pse.

— U redu, u redu — rezi-gnirano reče mali čovek. — A šta vi predlažete? I, kad smo već kod toga, još mi niste rekli čak ni ko ste?

— To sada nije ni bitno — osmehnu se ninda. — Vi mno-go bolje od mene poznajete o-ve pećine i hodnike, Kotn. Sa slušajte moj plan pa mi reci-te da li je izvodljiv. I nemojte mi govoriti da je opasan... to i sam veoma dobro znam...

Pritisak na dugme pokrenuo je teška čelična vrata i ona la

gano, dostojanstveno skliznuše u stranu. Sam po sebi, taj pokret neće izazvati sumnju kod onoga ko u ovom trenutku po smatra ekran monitora; on sva kako očekuje da se Slokam vrati iz svoje posete zatvorenici-ma.

Vreme provedeno u Litldžonovoj komandnoj ođaji ninda je, kao i uvek, iskoristio da u svoju memoriju ureže svaki detalj. Zid prekriven televizijskim ekranima većim delom vremena bio mu je iza leđa, ali je i onih nekoliko pogleda neupadljivo bačenih u tom pravcu bilo dovoljno da bar u opštim crtama shvati raspored u podzemnom kompleksu.

Kotonovo poznavanje hodnika pomoglo mu je da s velikom preciznošću odredi položaj televizijskih kamera koje su pokrivale prostor u njima.

Iskočio je kroz otvor vrata čim je on postao dovoljno veliki da propusti njegovo telo. Tri šurikena bila su mu među prstima desne ruke, a prvi je poleteo pre nego što su njegova stopala ponovo dotakla betonski pod hodnika.

Prasak razbijenog stakla i pljusak krhotina po betonu rekoše mu da je prvi šuriken na-

šao svoj cilj, objektiv najbliže kamere. S malo sreće niko neće gledati baš u njen monitor u onom deliću sekunde koji je ninda bio potreban da iskoči i zavitla šuriken.

Ali sreća nije nešto s čim ninda ozbiljno računaju; čak i ako je njegov potez bio zapažen, ninda je znao da će proći dosta vremena pre nego što bude organizovana efikasna protivakcija.

Tri duga skoka najpre u desnu stranu, novi zamah, novi pljusak stakla po betonu. Susedna kamera pogođena je pre nego što se on uopšte našao u njenom vidnom polju.

Sada šest skokova na drugu stranu i ponovo kamera u tom delu hodnika. U pravcu kojim će on i Koton produžiti.

— Napred, Koton! — uzviknu on bacajući treći šuriken. — Brzo!

Na svojim kratkim nogama, profesor pohita za njim ratoborno vitlajući velikim pištoljem. Ugao hodnika bio je pedesetak jardi pred njima, a iza njega nalazilo se mesto koje su tražili.

Sirena na uzbunu počela jezičiti da zavija, a njen zvuk pojačavao se odbijajući se od be-

tonskih zidova hodnika. Punih deset sekundi kasnije nego što je to ninda očekivao. Utoliko bolje...

Čak i zvuk sirene sada pomaže njemu, umesto onima čiju pažnju treba da privuče. Malo je ljudi kojima on neće smetati, što je pokazivalo i zgričeno lice profesora. Ako na nekoga i nalete u hodniku, koncentracija tog čoveka biće ometana zvukom sirene i panikom koju taj zvuk neizostavno mora izazvati.

Ninda se ukopa na samom uglu hodnika i munjevito izviri iza ugla, povlačeći odmah glavu natrag. Da, kamera je bila tamo, postavljena tako da u njeno vidno polje odmah uđe svako ko se pomoli iza ugla.

Četvrti i njegov poslednji šuriken zazvižda kroz vazduh, pogodi suprotni zid hodnika i odbi se od njega. Čak i ako neko baš u ovom trenutku posmatra monitor, neće shvatiti šta se dogodilo, sve dok šestokraka zvezda ne počne munjevito da raste trenutak pre nego što će smrskati objektiv kamere.

Kotn je tek pristizao, ali ninda iskoči iza ugla čim mu sluh

reče da je i četvrta kamera uništena. Jedina u ovom delu hodnika koji se završavao betonskom pregradom debelom čitavih dvadeset stopa.

OPASNOST — ZRAČENJE, bilo je ispisano na njoj crvenim slovima visokim gotovo tri stope. Jedan jedini prolaz vodio je kroz pregradu, i sam zaštićen sistemom od četvoro vrata koja se nikada nisu mogla otvoriti sva u isto vreme.

Taj prolaz nije bio cilj ninde, već obična vrata postavljena u bočni zid, desno od pregrade. Otvorio ih je i upao u prostoriju iza njih bez ijednog trenutka oklevanja.

Kotnov opis pomogao mu je da se snađe mnogo brže nego dvojica ljudi koje je zatekao, bez obzira na zvuk sirene koji je odjekivao i u ovoj prostoriji.

Okrenuli su se u svojim stolicama kada su čuli zvuk otvaranja vrata i zapanjeno se zagledali u ljudsko klupče koje se zkotrljalo po golom betonskom podu. Ninda je ponovo bio na nogama pre nego što je ijedan od njih dospeo da ščepa dršku pištolja u futroli za opasačem.

Ščepavši rukama naslone stolice u istom trenutku ninda

ih snažno povuče sebi, a onda u stranu, izbacujući obojicu iz sedišta. Onaj bliži dreknu, pokušavajući da u letu ščepa nindžu za nogu. Leslie ga zaustavi udarcem u lice, okrećući se drugom, mnogo spretnijem i bržem.

Iako je gadno tresnuo o betonski pod, čovek je kopao po poklopcu futrofe nastojeći istovremeno da se uspravi.

Nindža mu priskoči i baci se kao tigar na njega. Potiljak napadnutog tresnu o beton i lobanja prste kao ljuska od jajeta u istom trenutku kada je i nindžin bodež projurio kroz njegovo srce.

Obrćući se, nindža odskoči od poda i ponovo se nade pred prvim protivnikom. Ovaj je četvoronoške klečao, vrteći glavom levo i desno da bi rasterao maglu pred očima.

Bodež se brutalno zari u izloženi potiljak, kidajući kičmeni stub i čovek se opruži po podu, trzajući mukama i no gama.

Nindža podiže pogled.

Kotn je stajao na vratima, bledog lica, buljeći u krv prolivenu po betonu.

— Hajde, Kotn, do đavola!
— prasnu kao udarac biča Le

slijev glas. — Nemamo vremena za gubljenje!

Kao da se budi iz sna, profesor priđe konzoli pred kojom su do maločas sedela dva Litldžonova čoveka. Zagledan u veliki ekran monitora pred sobom, on opreznim pokretima dotiče nekoliko iz niza dugmad na konzoli.

Slika na ekranu pokazivala je nisku polumračnu prostoriju, osvetljenu samo retkim sijalicama pod samom tavanicom, tako da su dalji uglovi ostali u tami iz koje su izranjavala samo niska metalna burad obojena jarkocrvenom bojom. U pravilnom šahovskom rasporedu ona su prekrivala pod čitavog zadnjeg dela prostorije.

Nijedan čovek nikada nije ušao u tu prostoriju od trenutka kada su i poslednja spoljna vrata bila definitivno zatvorena. Uređaji pored monitora pokazivali su da je nivo radijacije u skladištu bezbedan samo za boravak kraći od jednog minuta.

Sem ako ta činjenica nije poslužila Litldžonu kao pretnja za zastrašivanje i sredstvo za kažnjavanje neposlušnih?

Robot postavljen na niskim kolicima sa četini debela gu-

mena točka, pokoravajući se Kotnovim komandama, približavao se prvom redu boradi sa opasnim otpacima, šireći svoje čelične »ruke« kao da želi da ih zagrtli.

Kotonovi pokreti bili su nesigurni i tiho je psovao kroz zube dok je vodio robota prema njegovom cilju, neravnomerno ga trzajući tamo i ovaмо.

— Pustite to meni — reče ninda i prihvati se komandi.

Spretnim, tečnim pokretima, on glatko dovede robota do najbližeg bureta i uključi uređaj koji će čvrsto obuhvatiti bure, a zatim ga podići sa poda. Usmerivši potom robota prema izlazu, on pritisnu dugme za otvaranje prvih vrata.

U međuvremenu Koton je do vodio drugog robota do sledeće bačve. Operacija je bila dosta brzo okončana i on stiže do izlaza nekoliko minuta pošto su se teška vrata zatvorila za prvim robotom.

— Ostanite tu i otvarajte vrata jedna po jedna — reče ninda. — Ja idem u hodnik, za slučaj da neko naiđe.

Bled, napregnutog lica sa kojeg su kapale teške kapi znoja profesor samo klimnu glavom,

iako posao nije zahtevao nikakav fizički napor.

Bez žurbe, ninda priđe vratima hodnika, noseći u rukama oba pištolja skinuta sa mrtvih tela na podu. Nikada nije voleo vatreno oružje, čak ga je i prezirao, ali je ono sada bilo jedino sredstvo kojim će zaustaviti prvi napad Litldžonovih plaćenika.

Napad koji će bez sumnje uslediti veoma brzo. Akustični hodnik odjekivao je škrupom otvaranja i zatvaranja metalnih vrata i užurbanim koracima brojnih ljudi koji su se tim glasom obraćali jedni drugima.

Ovo je bio najrizičniji deo njihovog i inače veoma rizičnog poduhvata. Otvaranje i zatvaranje serije od četvoro vrata svesno je učinjeno užasno dugim, kako bi se isključila svaka mogućnost da zračenje iz unutrašnjosti skladišta prođe u hodnik.

A čitav proces mora se ponoviti dva puta, za oba robota sa njihovim opasnim teretima!

Najmanje deset minuta...

»Bilo bi bolje da imamo tri ili čak četiri robota«, mislio je ninda proveravajući pištolje.

»Litldžon je smatrao da su mu dva sasvim dovoljna za manipulaciju u skladištu, na žalost, ali će mi i oni veoma korisno poslužiti.

U dubini hodnika glasovi i koraci su se utišali. Ninda sklopila oči koncentrišući se na sluh.

Neko je govorio, tihim i odlučnim glasom, a ostali su ga pažljivo slušali. Zbrka posle uzbune je, dakle, završena, čak su i sirene prestale da zavijaju. Neko je preuzeo u svoje ruke organizaciju napada i sada objašnjava svoj plan ostalima.

Litldžon, verovatno. Ili neki od njegovih sposobnijih plaćenika.

Osmehujući se za sebe, ninda se priljubi uza zid pored poluotvorenih metalnih vrata. Njegova pozicija je izvanredna, što će ubrzo shvatiti oni koji pokušavaju da mu pridu praznim, jarko osvetljenim betonskim hodnikom bez ikakvog zaklona.

Bacio je kratak pogled preko ramena. Prvi robot stigao je u međuprostor između trećih vrata, što je značilo da će se uskoro naći u hodniku.

Ali se iza ugla sada čuo štro pot koraka većeg broja ljudi

koji su se približavali duž zidova, često dodirujući njihovu površinu odećom.

Znao je kako će napasti. Nema mnogo načina na koji se može prići čoveku koji brani položaj sličan njegovom...

Da!

Povukavši se u zaklon poluotvorenih čeličnih vrata, dovoljno debelih da zaustave i hicce iz automatskog oružja, on ih podupre nogom. Učinio je to samo trenutak pre nego što je vrata i zid oko njih zasuo pravi pljusak olova!

Sklopivši oči, on je čekao, sa oba pištolja u rukama.

Sada!

Kroz paklenu buku pod niskim svodom, on razabra hitre korake dvojice ljudi. Uvereni da se povukao u zaklon pred kišom metaka, pokušaću da dotrče do vrata i iznenade ga.

Kroz uski otvor vrata ninda proturi samo vrh cevi i pritisnu obarač. Jednom, drugi, treći... deveti put!

Okvir pištolja bio je ispražnjen, ali su njegovi meci našli svoj cilj uprkos činejnci da nijednom nije rizikovao da proturi glavu kako bi proverio položaj napadača.

Gađanje samo po sluhu nije posebno težak zadatak za jednog nindu. Prigušen uzvik iznenađenja, šum teških udara dvaju tela o beton i nagli prekid paljbe posvedočiće mu da je prvi napad odbijen.

Desno od njega debela vrata zakotrljaše se u stranu po svojim šinama i iza njih se pomogli prvi robot sa buretom ispred sebe.

Zalupivši svoja vrata, ninda baci pogled na uređaj koji je pokazivao nivo zračenja na kolicima robota. Ne previsok; čim robot prođe nekoliko stopa dalje, on će ponovo smeti da odškrine vrata i pogleda u hodnik.

Učinilo je to i usne mu se razvukoše u osmeh.

Neko od Litldžonovih ljudi izvirio je iza ugla da proverikakav je to sad novi šum. Tuntjava betonskog poda pod kolicima velike grupe ljudi svedočila je da su istog trenutka svi odlučili da povećaju rastojanje između sebe i neprijatnog tereta na kolicima robota.

Upravo onako kako je i planirao, ali to je samo prvi korak. Litldžon će vratiti svoje ljude, a i sami će moći da provere da nivo zračenja u hodniku još uvek nije ni blizu opasne granice.

Neka to potraje, recimo, tri minuta. Imaće, dakle, vremena za novi napad pre nego što se procedura otvaranja vrata skladišta završi i drugi robot ne stigne u hodnik.

U međuvremenu, Kotn je prvu mašinu zaustavio onde gde su se i dogovorili; nasred hodnika, tako da bar donekle pokriva vrata prostorije u kojoj su njih dvojica. Niko pametan neće se usuditi da puca u bure, svestan onoga što će se dogoditi ako bude oštećen njegov metalni omotač.

Da, oni već dolaze. Za koji trenutak oblak barutnog dima koji se povijao nad podom postaće gušći, hodnik će ponovo ispuniti paklena pucnjava.

Ovoga puta neće potrčati direktno prema vratima, izlažući se njegovim hicima. Šunjaće se duž zidova, na stomacima, kao gušteri.

Ali im to neće pomoći. Ovo-
ga puta čeka ih nešto mnogo
opasnije nego što su meci iz
njegovog pištolja...

Poslednja vrata skladišta ot-
kotrlijaše se u stranu i Lesli
ponovo zalupi vrata ispred se-
be, postavljajući branu nevid-
ljivim zracima čiji je izvor bio
u crveno obojenoj posudi.

Jedan zvuk naglo prekide
paklenu pucnjavu u hodniku.
Ponovo urlik sirene, ali drukči
ji nego maločas, kada je upo-
zoravao da su uljezi u podze-
mnom kompleksu. Ton sirene
sada je bio viši, užurbaniji, još
strašniji.

Osmehujući se, ninda se ok-
rete Kotnu. Ovaj je kao u tra-
nsu buljio u ekran kompjuter-
skog terminala ispred sebe. Na
ekranu se pojavljivala i nestajala
krvavo crvena površina
oko krupnog natpisa »Opasno
zračenje — koridor A«...

— Hajde, Kotn! — uzviknu
ninda priskačući ormanu u ug-

lu prostorije. — Nemamo mno-
go vremena, moramo krenuti
pre nego što se oni snađu!

Dobacujući Kotnu jedno od
tri zaštitna odela od prozirnog
plastike iz ormara, on se vrati
konzoli i uze komande robota.
Kamera u hodniku bila je uni-
štena, tako da neće moći vizu-
elno da prati njihovo kretanje,
ali to nije neophodno. Plan ho-
dnika urezan je u njegovo pa-
mćenje, nekoliko sekundi biće
dovoljno da oba robota skrene
oko ugla i usmeri ih duž gla-
vnog hodnika kao pokretni gru-
pobran iza kojeg će nastupati
on i Kotn.

Završivši to, on zgrabi jedno
zaštitno odelo i hitro ga navu-
če. Imao je čak vremena da
pomogne Kotnu koji se bezna-
dežno upetljao u elastične tra-
ke kojima se odelo zatvaralo.

Navukavši providne kacige
na glavu, oni oprezno izviruše
u hodnik. Kotn je u ispruženoj
ruci nosio uređaj za merenje
nivoa radijacije uzet sa tela
jednog od dvojice mrtvaca. Dao
je znak glavom da je sve u
redu, ugrizao se za usnu i po-

hitao za nindom prema uglu hodnika.

Ispunjen samo urlanjem sirene i treperenjem crvenih svetiljki za opasnost duž zidova, hodnik se pružao pred njima kao ogromna topovska cev. Roboti su sporo napredovali duž nje, slepo sledeći izdate instrukcije.

Gde bi sada mogao biti Littleldžon? I šta radi?

U komandnom centru, okružen gomilom naoružanih ljudi čija će ga tela štititi od napada?

Da li sada grozničavo razmišlja o tome kako ubediti ljude sa površine da siđu i napadnu nindu, iako ih crvena svetla i sirene upozoravaju na opasnost od zračenja?

Hoće li uspeti u tome?

Lesli je verovao da neće, ali ipak nije potpuno eliminisao i takvu mogućnost.

Nova ideja!

Zašto mu tako jednostavno i efikasno rešenje nije palo na pamet? Tabasko Pit je ipak bio u pravu; ma šta on

sam mislio o tome, njegove fizičke i psihičke moći još uvek nisu bile na vrhuncu.

Zaustavio je Kotna pokretom ruke.

— Dajte mi taj instrument i vratite se do uređaja za upravljanje robotima, Kotn.

— Zašto?

— Ja ću vam sa ugla govoriti gde treba da ih zaustavite. Neka tu ostave svoj teret, a potom se vrate u skladište, po nova dva bureta. Što brže, Kotn, to je veoma važno!

— Opasno je — niz lice profesora slivale su se krupne kapi znoja. — Već i sada nivo radijacije je visok. Dva nova bureta mogla bi učiniti smrtonosnim svako duže zadržavanje u hodniku bez zaštitne opreme.

— To upravo i želim — osmehnula se ninda. — Biće to naša barikada, Kotn. Niko sa površine neće se usuditi da siđe u podzemni kompleks, a — to je još važnije — ni Littleldžon i njegovi revolveraši neće smeti da izađu iz komandnog

centra. Koliko buradi je potrebno da zračenje dostigne smrtonosan nivo čak i za čoveka u ovakvom zaštitnom odelu?

Usue naučnika bezglasno su se pomerale dok je računao.

— Deset ili dvanaest. To će trajati užasno dugo. A onda...

-- Znam. Radijacija ne pravi razliku između dobrih i zlih. To bi i za nas bila smrtna presuda. Međutim, kladim se da će Litldžon popustiti pre nego što se to dogodi.

— Kako?

— Gomilaćemo burad pred vratima komandnog centra. Kamere u tom delu hodnika su ispravne i oni će to videti.

— Odmah će shvatiti šta se događa. Napasće nas... i oni tamo imaju zaštitna odelja!

— Neka napadnu. Mogu ih zadržati. Kotn.

Profesor proguta pljuvačku.

-- Ne dopada vam se da budete mrtav heroj, zar ne? — nasmeja se ninda. — Ni meni. Uklonićemo se iz hodnika čim budemo morali.

— Ko će upravljati robotima?

— Vi.

— Kako? Hodnik se ne vidi iz odaje koja kontroliše njihovo kretanje!

— Zabeležićete sve pokrete komandi i jednostavno ih kopirati. Savršena preciznost nije neophodna, neka se samo sva ta burad nađu u blizini vrata komandnog centra i to će biti dovoljno!

— A... vi?

-- Popeću se liftom na površinu i odavde pokušati da stupim u vezu sa Litldžonom i objasnim mu šta se događa.

Kotn obližnu suve usue.

— Kako ću ja izaći odozdo, čak i ako se pogodite sa Litldžonom?

--- Roboti će vratiti burad, a uređaji za prečišćavanje vazduha izvući će zagađenu sadržinu iz hodnika. Ono malo sekundarnog zračenja u zidovima ne bi trebalo da bude opasno, Kotn! Hajde, čoveče, krenite već jednom!

Profesor je još oklevao i ninda ga ščepa za ruku i gurnu u pravcu iz kojeg su dosli. Obi

čno je to dovoljno kod ljudi slabe volje; posle prvog koraka njihova odlučnost postepeno raste i postaju sposobni i za najteže poduhvate.

Saplićući se u prevelikom zaštitnom odelu, Kotn otrča niz hodnik, a ninda pohita za robotima koji su nečujno klizili prema ulazu u komandni centar. Zaobišao ih je gotovo pri ljubljenu uz zid; haragei je besno urlao u podsvesti najavljujući opasnost od zračenja, ali je instrument tvrdio da je još uvek daleko od opasne granice.

Kotn je stigao na vreme. Roboti se zaustaviše nasred hodnika, samo koju stopu od ulaza u komandni centar.

— U redu je, Kotn! — povika ninda, znajući da će akustični hodnik preneti njegov glas. — Obrnite ih ulevo! U mestu! Tako.. sada tri stope napred... još malo! Stop! Tu možete isto variti!

Sledeći njegova uputstva, roboti ostaviše svoj opasni teret pred ulazom u komandni centar i obrtoše se u mestu, sigurno klizeći natrag prema uglu hodnika. Prateći ih pogle-

dom, ninda priđe poznatim teškim vratima koja su ovaj deo hodnika odvajala od mesta gde se spuštao lift.

Dugme na zidu poslušno uključujući mehanizam vrata i ona skliznuše u stranu, otvarajući mu prolaz.

Bilo je razloga za žurbu, ali on zastade pred otvorenim vratima, pokušavajući da se uživi u ono što se bez sumnje događa iza vrata komandnog centra.

Litldžon buji u ekran monitora, i svi ostali, sigurno.

Čovek njegove inteligencije brzo će shvatiti šta mu tajanstveni protivnik sprema.

Šta može da učini kako bi to sprečio?

Da isključi struju u čitavom kompleksu? Čak i rezervno napajanje iz agregata koje je sigurno predviđeno?

Roboti će stati, svakako, ali će stati i sve ostalo. Klima-uređaji, na primer. Ovako duboko pod zemljom, u tami, dok zagađeni vazduh stoji pred licem kao debeli veo koji guši, malo je ljudi koje neće uhvatiti panika.

Ne, Litldžon se neće usuditi da isključi struju. Učiniće ono drugo: poslati ljude u akciju koja treba da eliminiše napadače ili, u najmanju ruku, uništi sistem za upravljanje robotima.

Ne, neće ih poslati...

Sam će im se staviti na čelo, kako bi svojim primerom pokazao da je nivo zračenja još uvek daleko od smrtonosne granice.

Obrćući u šaci pištolj, ninda se povuče do zida hodnika. Ako se dogodi ono što je pretpostavio, dogodiće se uskoro...

Da!

Vrata komandnog centra se odškrinuše, jedva primetno. Smešeći se, ninda posla jedan metak u pravcu beličastog plastičnog zaštitnog odelja koje na trenutak zasja u pukotini.

Glasan krik, presečen treskom zalupljenih metalnih vrata. Sada Litldžon zna da je i njegov novi plan osujećen već u začetku.

Pitanje je samo ko će sada zagospodariti: gnev ili inteligencija?

Ukoliko pobedi Litldžonov gnev, počće nekontrolisani ju-

riš njegovih ljudi. Sam Litldžon će ga voditi, jer gnev ne zna za strah!

U svakom slučaju, on i Kotn naći će se u neugodnoj situaciji. On čak mnogo više, jer Kotn pod svojom kontrolom ima robote sa smrtonosnim tovarom koje će Litldžonovi ljudi pažljivo izbegavati.

I u toj varijanti, i u varijanti u kojoj će Litldžonova inteligencija nadvladati i navesti ga da pokuša sa pregovorima, on mora biti na nekom drugom mestu. Proma tome...

Prošao je kroz otvor vrata koja odmah skliznuše zatvarajući se za njim. Dugme na zidu stavi u pokret sledeća vrata.

HARAGEI!

Elastičnim skokom ninda se ukloni sa putanje čitavog snopa olovnih zrna ispaljenih iz automatske puške. Meci zatutnjaše po betonskim zidovima i podu, odbijeni komadi olova jezivo su zvižđali pre nego što ih je, usijane, zaustavljala neka nova prepreka.

Automatsko oružje je odlična stvar.

Za one koji umeju da se kontrolišu, naravno. Čovek koji

zaboravi prst na okidaču puške prekasno će shvatiti da je potrebno samo više od pola minuta pa da se njen okvir isprazni.

Za promenu okvira obično više nema dovoljno vremena i fino i precizno oružje pretvara se u običnu palicu, pogodnu samo za borbu iz neposredne blizine.

Upravo to dogodilo se čoveku u odeći kaki boje kada se ninda jednim skokom stvorio pred njim. Zaurlavši od straha i iznenađenja, on zamahnu ko madom puške u pokušaju da smrskava glavu protivniku koji se tako nenadano pojavio pred njim.

Poput zmije, ninda mu se provuče ispod pazuha pre nego što je puška imala vremena da se spusti. Pokretom brzim kao misao, on vrhom bodeža u prolazu dotače grudi protivnika.

Odnosno, samo je izgledalo kao da ga je dotakao; vrh noža stigao je do srca i vratio se natrag u deliću sekunde. Ninda je bio već tri koraka daleko kada je iz uske rane briznula krv i pogođeni čovek sh-

vatio da je smrt došla po njega...

Sada lift. Ona prostorija uređena kao čekaonica kod provincijskog zubara...

Da li i tu neko čeka sa naređenjem da ubije svakoga ko pokuša da se dokopa površine?

Svejedno. Među Litldžonovim ljudima nema nijednog koji bi bio u stanju da zadrži nindu u punom naletu...

Odaja lifta bila je prazna. Mehanizam je poslušno reagovao čim su senzori osetili nečije prisustvo u njoj.

Lesli nasloni uho na vrata hodnika kada se lift zaustavi.

Tišina...

Odgurnuo je vrata i sigurnim korakom izašao u prazni hodnik. Spolja su dopirali glasovi uplašanih ljudi, buka motora.

Buka kakvu stvara gomila ljudi u panici, ljudi kojima vladalo samo jedna pomisao.

Dalje! Samo što dalje od ovog opasnog mesta!

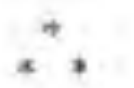
Usne ninde razvukoše se u hladan osmeh. Pacovi napuštaju brod koji tone, naravno. Sigнали koji su upozoravali na opasnost od zračenja bili su

previše za njihove već napete nerve...

Sada je stajao pred vratima odaje u koju je upao prethodne noći. Biće dovoljno da pravi ruku, otvori ih i uđe.

I on to i učini, iako je haragei sasvim određeno tvrdio kako u prostoriji nekoga već ima...

- Halo, Litldžon! — reče ninda ležerno. — Došlo je vreme da umreš, propalice!

Čovek uskog lica sedeo je za pisaćim stolom i posmatrao ga preko cevi velikog automatskog pištolja. Druga ruka pridržavala je slušalicu telefona naslonjenu na uho.

— Zaveži, Eldridž — reče glasom koji još nije pokazivao strah. — Prodi tamo... tako... i baci taj pištolj iz ruke, jer te držim na nišanu!

Biło je lako odskočiti u stranu, ispaliti nekoliko hitaca u

to odvratno lice i onda uživati u izrazu razočarenja kod Litldžona.

Suviše lako...

Slegnuvši ramenima, ninda odbaci pištolj na pod daleko od sebe i preko prostorije priđe kasi u uglu. Obrisaó je rukavom košulje tobožnji znoj na čelu i iskoristio priliku da se malo sagne i zaviri iza kase.

Katana je bio tu, naravno. Biće dovoljan jedan pokret da ščepa njegovu dršku i izvuče ga iz korica.

Jedna od fioka Litldžonovog pisaćeg stola krila je minijaturni televizijski ekran koji je upravo u ovom trenutku pokazivao unutrašnjost glavnog hodnika podzemnog kompleksa.

I četiri bureta sa nuklearnim otpacima pred vratima komandnog centra.

— Veoma lukavo, Eldridž! — reče Litldžon cereći se i odlažući slušalicu. — Srećom, inteligentniji sam od tebe, pa sam na vreme shvatio šta ćeš pokušati.

— To više nije bitno. Igra je završena.

— Misliš?

— Siguran sam u to.

— Sa tvojom percepcijom ne što nije u redu, Eldridž. Ili još gore, s tvojom inteligencijom... oružje je u mojoj ruci, a ne u tvojoj.

— Oružje? To nije oružje koje tebi može pomoći,

Litldžon se kreštavo nasmeja, smeštajući se udobnije u fotelji. Cev njegovog pištolja umiri se uperena nanič u grudi.

— Predlažem da o tome pro diskutujemo, Eldridž. Moji argumenti, istina, nisu od armiranog betona, kako se to obično kaže, ali mislim da za ovu priliku ni olovo nije loše...

Lesli sleže ramenima.

— Varaš se, ali znam da mi nećeš poverovati pre nego što pokušaš da me ubiješ tom igra čkom.

Litldžonovo lice se zgrči, ali taj grč trajao je samo delić sekunde.

— Eldridž — reče preteći — ovo ti je poslednja prilika! Čovek poput tebe mi je potreban... prihvati moju ponudu — ili umri!

— Tvoja ponuda me ne zanima.

— Onda umri, glupane!

Trzaj na licu, blesak u očima, nesvesno zadržavanje daha; sve ono što pokazuje namenu čoveka da pritisne obarač oružja koje ima u rukama. Ninda elastično odskoči u stranu.

Litldžon očigledno nije umeo da ubija. To mu nikada nije ni bilo potrebno; sve prljave poslove za njega su uvek završavali drugi.

Nije umeo čak ni da puca iz pištolja. Zazmurio je dok je oružje gurnulo, zasipajući olovom zid i već načeti prozor kroz koji je ninda ušao prethodne noći. Prst mu je grčevito stezao okidač sve dok se okvir nije ispraznio i igla prazno škijocnula u svom ležištu.

Litldžon otvori oči i zagleda se u nasmejano lice čoveka ispred sebe.

— To je to — uzdahnu ninda. — Rekoh ti da ti to oružje ne može pomoći, Litldžon.

Lagano, kao čovek koji se budi iz sna, Litldžon se dizao na noge. Lice mu je bilo mirno, ali je upravo ta mirnoća

upozoravala na plamičak ludi-
la u očima.

Litldžon će napasti. Tanka
ljuska civilizacije je nestala i
u njemu se probudila divlja
zver, željna krvi, moći, bogat-
stva...

Ninda ustuknu jedan korak
i ne gledajući sklopi prste oko
drške katana. Zarežavši, sa pe-
nom na usnama, Litldžon se ba-
ci na njega.

Uz meki šum čitava oštrica
projuri kroz sredinu njegovih
grudi i izbi na leđa. Pomerivši
se još jedan korak unazad, ni-
nda snažnim trzajem iščupa
katana iz rane i podiže ga na
novi udarac.

Ovoga puta on se sruči na
glavu sa još uvek bezizraznim
licem, nalik posmrtnoj masci.
Oštrica ga raseče na dve sime-
trične polovine koje se razdvo-
jiše, groteskno padajući najpre
na ramena u crnoj uniformi,
a zatim na pod, rasipajući una-
okolo krupne komade moždane
mase...

— Suviše si spor, Litldžon
— reče ninda tiho. — Tvoje
telo je ukočeno, pa su ti i po-
kreti kruti... Za jednog nindu
gotovo je sramota ubiti takvog
protivnika.

Naginjući se da obriše mač
o odeću mrtvog čoveka, ninda
primeti žućkasti odsjaj na pla-
vilu plemenitog čelika.

Uspravio se i odmahnuo gla-
vom, kidajući vrhom mača o-
deću na Litldžonovim grudima.

Oklop, načinjen od veoma
tanke ploče zlata bleštao je na
svetlosti. Tamno je bilo jedi-
no mesto probijeno mačem.

— Da, tako je to, Litldžon
— ponovi ninda malopredaš-
nje reči. — Čak ni zlato nije
svemoćno... samo što si ti to
malo prekasno shvatio.

Okrenuo se i prišao stolu
da dohvati slušalicu telefona,
tek tada shvatajući da su mu
snage na izmaku.

Rana na grudima tupo ga
je bolela dok je obajšnjavao
Kotnu šta treba da učini ka-
ko bi roboti vratili opasnu bu-
rad u skladište, a da to ljudi
zatvoreni u komandnom cent-
ru ne primete.

— I još nešto, Kotn — do-
dade na kraju tihim, slabim
glasom.

— Da?

— Ako ti je slučajno... slu-
čajno, kažem... palo na pa-
met da odavde poneseš nešto
zlata za stare dane...

— Da?

U očima ninde blesnu opasan plamen dok je prezrivo posmatrao odsjaj na Litldžonovom oklopu.

— Nemoj to činiti, Kotn —

reče u mikrofona. — Zlato je đavolski opasno... mnogo opasnije čak i od radioaktivnih otpadaka...

— K R A J —

tehnika nunchaku

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »maru-gata« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta. Cena palica povezanih kanapom tip MG-20K STANDARD je 6100 dinara, a povezanih lancem tip MG-21L STANDARD je 7100 dinara. Naručite, plaćate pouzjećem.

Adresa: TEHNIKA NUNCHAKU
34000 KRAGUJEVAC
Poštanski fah 183

U januaru Ninda 56

NINĐA DOLAZI GAZEĆI PO KRVI

... Uobičajeni šumovi noći lagano su se gubili u tušnjavai kojom je kroz njihove žile jurila krv gonjena sve češćim udarcima srca. U mirisu njihovog znoja sada se osećala i nova komponenta ... začah straha.

Iznenadni Bergsonov smeh delovao je na njihove prenapete nerve kao pucanj iz topa.

– Kukavice! – cedio je on s prezirom. – Napunili ste gaće pre nego što ste i videli nindu! Šta je?! Zaboravili ste da on mora gaziti po krvi da bi stigao do vas?